சிவஞான போதம்

மூலமும் பதவுரையும்

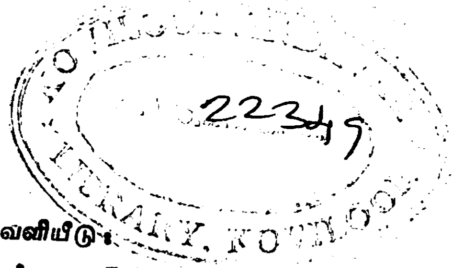
ஆசிரியர்:
ந.ரா.முருகவேள், M.A., M.O.L.

உ

சிவஞான போதம்

மூலமும் பதவுரையும்

இயற்றியவர் :
'சித்தாந்த வித்தகர்' 'தமிழ்ச் சான்றோர்'
திரு. ந. ரா. முருகவேள், M.A., M.O.L.,
ஆசிரியர் : திருக்கோயில்

வெளியீடு :
சேக்கிழார் பதிப்பகம்
குன்றத்தூர், சென்னை-69

முதற் பதிப்பு : அக்டோபர், 1983

விலை : ரூபா 15-00

சேக்கிழார் பதிப்பகம்,
8-ஏ, சந்நிதித் தெரு,
வட திருநாகேசுவரம்,
குன்றத்தூர், சென்னை-69

நவஜோதி அச்சகம் சென்னை

36/2

உ

குருபாதம்

திருக்கயிலாய பரம்பரைத் தருமையா தீனம் 26-ஆவது குருமகாசந்நிதானம் ஸ்ரீலஸ்ரீ சண்முக தேசிக ஞானசம்பந்த பரமாசாரிய சுவாமிகள்

தருமபுரம்
மயிலாடுதுறை - 609 001

"ஞாலம் நின்புகழே மிகவேண்டும் தென்
ஆலவாயில் உறையும்எம் ஆதியே"

சைவ சித்தாந்த சாத்திர நூல்களின் முடிமணியாகத் திகழ்வது, மெய்கண்டார் அருளிய சிவஞானபோதம். சுருங்கச் சொல்லி விளங்க வைத்தல் என்னும் முறைமைக்கேற்ப, இந்நூலில் பன்னிரண்டு சூத்திரங்களால் சைவ சித்தாந்த உண்மைகள் பலவற்றையும் தெரிவித்துள்ளார் மெய்கண்டார். இந்நூலுக்கு மாதவச்சிவஞான யோகிகளால் செய்யப்பெற்ற சிற்றுரை, பேருரைகள் உள்ளன. அவை கற்றோர் மட்டுமே அறியும் நிலையில் உள்ள விரிவான நூல்களாகும். ஆதலால் அந்நூல்களின் கருத்துக்களை உள்ளடக்கி, இச் சிவஞானபோதத்திற்கு எளிய இனிய பதவுரையை எழுதியுள்ளார். நமது ஆதீனப்புலவர் திரு. ந. ரா. முருகவேள். இவர்தம் மதி நலத்தையும், திட்ப நுட்பத்தையும் இப்பதவுரையில் கண்டு தெளியலாம்.

'புலவரேறு' திரு. ந ரா. முருகவேள் அவர்கள், தமிழ் உலகமும், சமய நல்லுலகமும் நன்கறிந்த சிறந்த புலவராவர். பெரும் புலவர்களாகிய நாவலர் ந. மு. வேங்கடசாமி நாட்டார், மறைமலையடிகள், பண்டிதமணி கதிரேசன் செட்டியார் முதலியோர்களிடம் சமயக் கல்வியும், தமிழ்க்கல்வியும் பயின்றவர். நுண்மாண் நுழைபுலம் மிக்கவர். எழுத்தாற்றலும், பேச்சாற்றலும் வாய்க்கப் பெற்றவர். சென்னையில் நமது தருமையாதீன சமயப்பிரச்சார நிலையத்தில், தொடக்க காலம் முதலாகவே தமிழ்ப்பணியும், சைவப்பணியும் புரிந்து வருபவர். இவரது சித்தாந்தப்புலமையைப் பாராட்டி "சித்தாந்தப் புலவர்மணி" என்ற பட்டம், நமது ஆதீனத்தில் இவருக்கு வழங்கப்பட்டது.

இந்து சமய அறநிலையத்துறையினர் நடத்தும் 'திருக் கோயில்' இதழ் ஆசிரியராகப் பல்லாண்டுகளாக, நாட்டு மக்களுக்கு அரிய நல்ல சமயக்கட்டுரைகள் பலவற்றை வழங்கி அரும்பணி யாற்றி வருபவர்.

நமது சென்னைச் சமயப்பிரச்சார நிலையத்தில், தொடர்ந்து சிவஞானபோத வகுப்புக்களை நடத்தி நிறைவு செய்யும் நாளில், இந்நூல் வெளிவர இருப்பது மிக்க பொருத்தமிடையதாகும்.

இந்நூலைத் தமது பொருட்செலவில் வெளியிடும் அன்பர், திரு. தி. மா. நாகலிங்க முதலியார், பாராாட்டுக்குரியவராவார்.

சிவஞானபோத மூலமும் பதவுரையும், சமய உலகிற்கு நன்கு பயன் தரவும், திரு. ந. ரா. முருகவேள் எல்லா நலன்களோடும் நீடு வாழவும், எல்லாம் வல்ல செந்தமிழ்ச் சொக்கன் திருவருளைச் சிந்திக்கின்றோம்.

36/2

உ
சிவமயம்

திருவார் திரு
சிவப்பிரகாச தேசிக பரமாசாரிய
சுவாமிகள் அவர்கள்,
குருமகாசந்நிதானம்,
திருவாவடுதுறை ஆதீனம்

திருவாவடுதுறை,
தஞ்சை மாவட்டம்

20-9-1983

சமய இலக்கிய இலக்கண விளக்கப் பேருரையாளர், ஆய்வறிஞர், நமது ஆதீன அன்பர், புலவர் "திருக்கோயில்" சமயச் சஞ்சிகை ஆசிரியர் ந. ரா. முருகவேள் எழுதிய சிவஞான போத உரை நூலைக் கண்ணுற்றோம்.

அவர் உழைப்பால் வெளிவரும் பழமையும், புதுமையுமிணைந்த கருத்துரைகள் பாராட்டுக்குரியன. அன்னார் மேலும் சைவ சித்தாந்தச் செந்நெறிக்குரிய நூல்களையாய்ந்து வெளியிடவும், சைவத் தமிழுலகு அவற்றைப்பெற்று உய்யவும், நமது ஆன்மார்த்த மூர்த்தியாகிய அருள்மிகு ஞானமா நடராசப் பெருமான் திருவடி மலர்களைச் சிந்திக்கின்றோம்.

—நமசிவாயம்

ஸ்ரீலஸ்ரீ காசிவாசி
முத்துக்குமாரசுவாமித்
தம்பிரான் சுவாமிகள் அவர்கள்,
அதிபர், ஸ்ரீ காசிமடம்

திருப்பனந்தாள்-612504
(தஞ்சை மாவட்டம்)
தேதி 15-9-1983

உ
சிவ சிவ

திரு. ந. ரா. முருகவேள் அவர்களுக்குச் செந்திலாண்டவன் திருவருள் சுரப்பதாகுக.

தங்களின் "சிவஞானபோதத் தெளிபொருள் பதவுரை" கண்டு மகிழ்வுலாயிற்று. சிவஞானபோதம் உயரிய ஞான நூலாகும். சுருங்கிய சொல்லால் விரித்துப் பொருள் விளங்கச் சொல்லும் வல்லமை அருட் குருவாகிய மெய்கண்டாரிடத்து இயல்பில் அமைந்ததொன்றாகும். அத்தகைய அரிய நூலை விளங்கிக் கொள்ளுதற்கும், விளக்குதற்கும்,சிவஞான முனிவரின் சிற்றுரையும் பேருரையும் கருவியாயுள்ளன. எனினும் அவ்வுரைதாமும் இன்றைய நிலையில் விளங்கிக் கொள்வதற்கு இயலாத நிலையில் பலரும் இடர்ப்படுகின்றனர். அவ்விடர்ப்பாட்டைக் கருத்தில் கொண்டு, தாங்கள் உதவி இருக்கும் இத்தெளிபொருள் பதவுரை மிகுபயனுடையதாகும். ஒவ்வொரு பாடற்கும் அமைந்த பதவுரையின் பின் காணப்படும் குறிப்பு, அப்பாடற் பொருளின் தெளிபொருளாக அமைந்துள்ளமை குறிப்பிடத்தக்கதாகும்.

திருமுறைகள், ஞானநூல்கள், திருவாய்மொழி முதலான அருள் நூல்களிலேயே சிந்தனை செய்துவரும் பேறு கிடைத்தற்கரியதொன்றாகும். திருவருளால் தங்களுக்குக் கிடைத்த அவ்வரிய பேற்றை என்றும் தாங்கள் பெற்றிலங்கவும், அதன்வழி நன்மக்கட்கு ஆற்றிவரும் சீரிய தொண்டுகள் சிறந்திடவும், செந்திலாண்டவன் திருவருளைச் சிந்தித்த வண்ணம் வாழ்த்துகின்றோம்.

நலம் சிறக்க! திருவருள் முன்னிற்க!

சிவ சிவ

உ

முருகா

நாகர்கோயில்
29-9-83

சாற்றுக் கவி

நேரிசை வெண்பா

சிவஞான போதத் திறத்தைத் தெளிவாய்த்
தவஞான நூலதனைத் தந்தான்-நவஞானம்
மன்னும் முருகவேள் மற்றிதனை ஓதினோர்
எந்நலமும் சார்வார் இசைந்து

அன்பன்
(ஓம்) கிருபானந்தவாரி

மதிப்புரை

"முத்தமிழ்க் காவலர்" — "டாக்டர்"

திரு. கி. ஆ. பெ. விசுவநாதம் அவர்கள், திருச்சி-1

"சிவஞானபோதம் மூலமும் பதவுரையும்" என்ற நூல் ஒன்று வரப்பெற்று மகிழ்ந்தேன். குன்றத்தூர்ச் சேக்கிழார் பதிப்பகத்தினர், இதை நல்ல தாளில் அழகுற அச்சிட்டு வழங்கியிருப்பது, மகிழ்ச்சியைத் தருகின்றது.

சிவஞானபோதம், சைவ சமயத் தெய்வீக ஞானநூல்! பல்வேறு சமயக் கொள்கைகளையும், பல்வேறு சமய நூல்களையும் ஆராய்ந்து செய்யப் பெற்ற தனிப்பெருநூல்! பன்னிரண்டு சூத்திரங்களைக் கொண்டது. உலகம்-உயிர்-இறை-தத்துவங்கள் அனைத்தையும், தன்னுள் அடக்கி ஒளிவீசிக் கொண்டிருப்பது.

இதைச் செய்தவர் மெய்கண்டதேவர். 'உண்மையைக் கண்டவர்' என்ற பொருளில், அவருக்கு அமைந்த பெயரே, மெய்கண்டார் என்பது. அவரது இயற்பெயர் தெரியவில்லை,

இந்தத் தத்துவ ஞானநூலுக்கு மாதவச் சிவஞான சுவாமிகள் சிற்றுரை என்றும், பேருரை என்றும் இரண்டு உரைகளை எழுதி வழங்கியுள்ளார்கள். அவ்வுரைகள் எளிதில் விளங்குவனவாக இல்லை. அதற்கும் ஒரு உரை தேவைப்படுகின்றது எனலாம்.

என் ஞானாசிரியர் கொறடாச்சேரி உயர்திரு. வாலையானந்த சுவாமிகளிடம் சிவஞானபோதத்தை நான் படிக்க விரும்பிய போது, அதற்கு அவர் கூறியது, "சிவஞானபோதம் படித்துத் தெரிந்து கொள்வதல்ல, கேட்டுத் தெரிந்து கொள்ளும் நூல்" என்பதே.

இந்நூலில் சிவஞானபோதம் பன்னிரண்டு சூத்திரங்களையும், அதிலுள்ள கருத்துக்களை விளக்கும் உதாரண வெண்பாக்களையும், அவைகளில் உள்ள சொற்களின் பொருள்களை விளக்கும் உரைகளையும், கண்டு மகிழலாம். இதைச் செய்து உதவியவர், "சித்தாந்த வித்தகர்" திரு. ந.ரா. முருகவேள் அவர்கள்.

இவர் மறைமலை அடிகளின் மாணாக்கர் ஆதலினாலும்; சைவ சமய நூல்களையும், தமிழ் இலக்கண நூல்களையும் முழுமையாகக் கற்றறிந்தும், கேட்டு அறிந்தும், நுணுகி ஆராய்ந்தும் அறியும் ஆற்றல் படைத்தவர் ஆதலினாலும்; எவரும் செய்யத் துணியாத இவ் உரைநூலை, அவரால் செய்து முடிக்க முடிந்திருக்கின்றது. இது திரு. ந. ரா. முருகவேள் அவர்களின் செயற்கரும் செயல்களில் ஒன்றாகும்.

தமிழ்ச் சொற்கள் ஒவ்வொன்றும், பல பொருள்களை உடையது. இச் சூத்திரங்களிலும் வெண்பாக்களிலும் வருகிறசொற்களை நுணுகி ஆராய்ந்து, அவ்வவ் இடத்திற்கு ஏற்றவாறு அச்சொற்களின் பொருள் கண்டு, விளக்கமாகக் கூறியிருப்பது பெரிதும் போற்றற்பாலது.

சுருங்கக்கூறின், சிவஞானபோதம் "படித்து அறியக்கூடியது அல்ல, கேட்டு அறியக்கூடியதே" என்ற கருத்தை மறுத்து, சிவஞானபோதத்தைப் படித்தும் அறியலாம் என்ற கருத்தை, இத் தெளிவுரை நூல் மெய்ப்பித்துவிட்டது எனக் கூறலாம்.

சித்தாந்த சாத்திரத்தின் கொள்கைகள் அனைத்தும் முடிந்த முடிபாகும். இச்சிவஞானபோதம் என்னும் நூல், அவற்றில் ஒரு கருத்தை எடுத்துக் கூறுவதும், அதில் ஒரு ஐயப்பாட்டைக் கிளப்புவதும், அதற்கும் விடைகூறி நிலை நிறுத்துவதும் ஆகிய அமைப்பு முறை, நம்மை வியப்படையச் செய்கின்றது.

சிவஞானபோதம், தமிழ் கூறும் நல்லுலகின் ஒரு ஒப்பற்ற செல்வம்! அதை நாம் பயன்படுத்திக் கொள்வதில்லை. இந்நூலின் பெயரையே தெரியாத தமிழ் மக்களும், இதனைப் படித்தே அறியாத சைவசமய மக்களும், நம்மிடையே பலர் உள்ளனர். ஐந்து கோடி மக்கள் வாழ்கின்ற இத்தமிழகத்தில், ஒரு ஆயிரம் வீடுகளிலாவது, சிவஞானபோதம் இருக்குமா? என்பதும்; அதிலும் இக்காலத்தில் அதைப் படித்தறிந்தவர்கள் எத்தனை பேர் இருப்பார்கள்? என்பதும், ஐயப்பாட்டிற்கு உரியவை. இவற்றின் அடிப்படைக் காரணம், சைவ சமய சாத்திர நூல்கள் அனைத்தும் கவிதைகளாக அமைந்திருப்பதால், அவற்றின் பொருள்களை அறிந்து பயன்படுத்திக்கொள்ள முடியாதிருப்பதே யாகும்.

'சித்தாந்தப் புலவர் மணி'யும், 'செந்தமிழ்ச் சைவ மணி'யும் ஆகிய ஆசிரியர் திரு. ந. ரா. முருகவேள் அவர்கள், இத்தெளிபொருள் நூலைச் செய்திருப்பதன் மூலம், இனி நம்மில் சிலராவது, சிவஞானபோதத்தைப் படித்தறிந்தவர்களாக விளங்குவார்கள் என்று நம்புகின்றேன்.

ஆசிரியர் அவர்கள், இன்னும் சில சமய நூல்களுக்கு, இது போன்ற தெளிவுரைகள் பலவற்றை எழுதி, தமிழ் கூறும் நல்லுலகிற்கு வழங்கி உதவ வேண்டும் எனவும்; தமிழக மக்கள் அவற்றைப் படித்துப் பயனடைய வேண்டும் எனவும்; வேண்டிக் கொள்ளுகின்றேன்.

திருச்சிராப்பள்ளி-8,
27-9-1983.

தங்கள் அன்பிற்குரிய
(ஒப்பம்) கி. ஆ. பெ. விசுவநாதம்

அணிந்துரை

'செந்தமிழ்ப் பேரறிஞர்'

முதுபெரும்புலவர் டாக்டர் வ. சுப. மாணிக்கம்,
M.A., M.O.L., Ph.D., D.Litt.,

முன்னாள் துணை வேந்தர், மதுரை காமராசர் பல்கலைக்கழகம்.

"சித்தாந்த வித்தகர்" பேராசிரியர் ந. ரா. முருகவேள் அவர்கள், சைவ முதன்மறையான சிவஞான போதத்திற்குத் தெளி பொருட் பதவுரை எழுதியிருப்பதைச் சைவவுலகமும், பொது மக்களும் வரவேற்பர். பதவுரை, சொற்பொருள், தக்க குறிப்புரை, சிறப்பு விளக்கம் எல்லாம் இந்நூலில் உள. மாதவச் சிவஞான முனிவரின் மாபாடியத்தை அடியொற்றி, நயமான பகுதிகளும் இடம் பெற்றுள. இவ்வுரை அறிமுக நோக்கம் உடையதாதலில் பிற சமயக் கொள்கை மறுப்புக்களை ஆசிரியர் தொடவில்லை. சைவ சித்தாந்த உண்மைகள் அளவில் நின்று விளக்கம் தருகின்றார். சிவஞான சித்தியாரின் செய்யுட்களையும் ஆங்காங்குக் காட்டியிருப்பது, கருத்துத் தெளிவுக்குத் துணையாகும். இவ்வுரை நெறி ஏற்புடைத்து.

பாவகமேல் தானசத்தாம் பாவநா தீதமெனில்
பாகவமாம் அன்றென்னிற் பாழதுவாம் - பாவகத்தைப்
பாவித்தல் தானென்னிற் பாவகமாம் தன்னருளாற்
பாவிப் பதுபரமில் பாழ்

என்ற உதாரண வெண்பாவில், பல சைவவுண்மைகள் பொதிந்து கிடக்கின்றன. சிறிது கற்றார்க்கும் விளங்குமாறு அன்பர் முருகவேள் இவற்றைச் செவ்வனம் தெளிவுபடுத்தியுள்ளார். இவ்வுரை நலத்துக்கு இஃதோர் எடுத்துக்காட்டு.

தொல்காப்பியம் திருக்குறள் சிலப்பதிகாரம் பெரியபுராணம் போலச் சிவஞானபோதமும், தனித் தமிழ் முதல் நூல்; செந்தமிழியற்கை சிவணிய நிலத்துப் பிறந்த நூல். தனக்குவமையில்லாத தவமுதல்வர் மெய்கண்டார், தமிழின வாழ்விலும் நாகரிகத்திலும் கண்ட மரபான மெய்யுண்மைகளைத் தொன்று தொட்டு வந்த தமிழிலக்கியங்கள், திருமுறைகள் அடிப்படையில், சிவஞான போதம் என்னும் மெய்யறிவுப் பனுவலாகச் செய்யுளும் உரை நடையும் விரவப் படைத்தார். சைவ நெறியங்களைப் புராணச் சாயல்படாது ஏதுக்களாலும், எடுத்த மொழிகளாலும் தொடை விடை செய்து நிறுவினார். "அவன் அவள் அது எனும் அவை

மூவினைமையின்" என்று, பெண்பாலுக்கும் தனிப்பகுப்பு அவர் கொண்டது, தொல்காப்பிய வழியாகும் என உணர்க.

வடவேதத்தின் வழிவந்தது சிவஞானபோதம் என்ற மாயை நம்மவர்பால் இன்றும் மிகுந்து காணப்படுகின்றது. வேதம் பசு எனவும், அதன் நெய்சுவைதான் மெய்கண்டார் நூல் எனவும், குலமுறை கூறி மகிழ்கின்றோம். "பொய் கண்டார் காணாப் புனிதமெனும் அத்துவித மெய்கண்டநாதன்" எனத் தாயுமான வடிகள் சில நூற்றாண்டுகட்கு முன்பே வேதவழியை உடன்பட வில்லை. பொய்கண்டார் வழி மெய்கண்டார் வந்திருப்பாரா? மாயா அத்துவிதத்திலிருந்து புனித அத்துவிதம் எங்ஙனம் பிறக்கும்? இது மலடி மகப்பெற்றது போலும். பல்வேறு மதங் களிடை ஒத்த கருத்துக்கோள்கள் இருக்கவே செய்யும். அது கொண்டு, ஒன்றன் வழிஎன்றோ, உட்பிரிவென்றோ அடக்கிவிடக் கூடாது. அடிப்படை வேற்றுமைகளின் முதன்மைகளை உணர்ந்து தனித்தன்மை காணவேண்டும். முப்பொருண்மையும், ஒன்றாய் வேறாய் உடனாய் எனவரும் முக்கூறும், சைவத் திறங்களாம். 'மாயா தனுவிளக்கு' எனவும் 'எழில் மாயை' எனவும் திருமெய் கூறுதலின், மாயையைப் பொய்யா விளக்காகக் கொள்ளுதல் சைவ நெறியாம். சமணம் பௌத்தம் சீக்கியம் போலச் சைவத்தைத் தனிமுதற் சமயமாகக் கொள்ளும் நாள் எந்நாளோ, அந்நாள்தான் பதினான்கு சாத்திரங்கள் தனியொளியும், உலக மதிப்பும் பெறும் உரிமை நாளாகும். இது கருதிப்போலும், 'தம்மை உணரார் உணரார்' எனவும், 'உடங்கியைந்து தம்மிற் புணராமை கேளாம் புறன்' எனவும், நம் மெய்கண்டார் சுடச்சுடப் பெருமித அவை யடக்கம் கூறினார்.

மேனாட்டு இலக்கியங்களின் அடித்தளத்தைப் புரிந்து கொள் வதற்கு விவிலிய மறையறிவு இன்றியமையாததுபோல், தமிழிலக் கியங்களின் கட்டு வரலாற்றைத் தெளிதற்குச் சைவ நெறியங் களின் அறிவு எல்லார்க்கும் இன்றியமையாதது. ஆதலின் அன்பர் முருகவேளின் நூல், நமக்குக் கைத்துணையாகும் என்று மகிழ் கின்றேன். வாழ்வில் வாய்ப்பிருந்தால், இச்சிவஞானப் பனுவலை ஆசிரியர் முருகவேளிடமோ, வல்லார் பிறரிடமோ பாடங்கேட்டல் தவப்பயனாகும் என்று கூற விழைகின்றேன்.

இத்தகைய அடிப்படை அறிமுகநூலைப் பதிப்பித்த சேக் கிழார் பதிப்பகத்தார்க்கு என் வாழ்த்துக்கள்.

'கதிரகம்',
காரைக்குடி-2.

(ஒ-ம்) வ. சுப. மாணிக்கம்

அணிந்துரை

திரு கோ. மு. முத்துசாமி பிள்ளை, ஐ.ஏ.எஸ். (ஓய்வு),
முன்னாள் தலைவர், சைவசித்தாந்த மகாசமாசம், சென்னை.

சென்னைச் சைவ சித்தாந்த மகாசமாசத்தின் செயலாளராக 1957-ஆம் ஆண்டில், யான் பணியாற்றிய காலத்திலிருந்து திரு. ந. ரா. முருகவேள் அவர்களை, யான் நன்கு அறிவேன். 1962-ஆம் ஆண்டிலிருந்து ஏறத்தாழ 7 ஆண்டுகள் அதன் தலைவராகப் பணியாற்றிய காலத்திலும், அதன் பின்னர் இதுவரையிலும், திரு. ந. ரா. முருகவேள் அவர்களுடன் நெருங்கிப் பழகும் வாய்ப்புப் பெற்றேன். சென்னைச் சைவ சித்தாந்த மகாசமாசத்தின் "சித்தாந்தம்" இதழுக்குப் பல ஆண்டுகள் ஆசிரியராக இருந்து, அவர் எழுதிவந்த அரிய இனிய கட்டுரைகளையும், மற்றும் அவர் அவ்வப்போது தனியாக இயற்றி வெளியிட்டுள்ள சைவப் பெரு நூல்களையும், யான் பெரிதும் விரும்பிப் படித்துள்ளேன்.

மற்றும் அவர் அவ்வப்போது தொடர்ந்து நடத்திவந்த சிவஞானபோதம், சிவஞான சித்தியார், சிவப்பிரகாசம் முதலிய சைவசித்தாந்த நூல்களின் பாட வகுப்புக்களிலும், நான் கலந்து வந்துள்ளேன். இவ்வளவு ஆண்டுகளாக அவர் கற்றுத் தேர்ந்தும், எழுதி முடித்தும், சொற்பொழிவு ஆற்றியும் பரப்பி வருகின்ற சைவசித்தாந்தக் கருத்துக்களை, இப்போது அவர் தமிழ் உலகத்திற்குஅளித்துள்ள "சிவஞானபோதம் மூலமும் பதவுரையும்" என்னும் தலைப்புடைய நூலில் பரக்கக் காணலாம்.

இதன்கண், இலக்கண நுட்பங்களும், இலக்கிய மேற்கோள்களும், திருமுறைப் பாடல்களும், ஆங்காங்கே பொருத்தமுற எடுத்துக்காட்டி விளக்கப் பெற்றுள்ளன. இவைகளெல்லாம் அறிஞர்களுக்கு ஆராப் பெருவிருந்தாகும். சைவசித்தாந்தம் கற்க விரும்புவோர், இந்நூலில் ஆசிரியர் ஆங்காங்கே தொகுத்துத் தந்துள்ள மணிகள் போன்ற கருத்துக்களை, மெல்லிய தமிழ்ப் பொன்னிழையிற் கோத்து நோக்கினால், எளிதிற் புரியத்தக்க "சைவசித்தாந்த சாரம்" கிடைக்கப் பெறலாம். அத்தகைய பகுதிகளுள் ஒருசிலவற்றை மட்டும்தான், இங்குச் சுட்டிக்காட்ட விரும்புகின்றேன்.

(1) "முளைக்கு ஆதாரமாயிருப்பது வித்து. வித்துக்கு ஆதாரமாயிருப்பது நிலம். வித்தைப் போன்றது மாயை. முளையைப் போன்றது உலகம். நிலத்தைப் போன்றது

சிவசக்தி. வித்திலிருந்தே முளை தோன்றினாலும், அவ் வித்துக்கு ஆதாரமாகிய நிலம் குளிர்ந்தாலன்றி முளை தோன்றாது. அதுபோல, மாயையிலிருந்தே உலகம் உண்டாயினும், அம்மாயைக்கு ஆதாரமாகிய சிவசக்தி சங்கற்பித்தாலன்றி, மாயை (சடமாகையால்) தானே உலகைத் தோற்றுவிக்காது. சக்தி சிவத்தினின்றும் வேறாகாமையினாலும், சக்தி சிவத்தில் ஒடுக்கம் ஆதலாலும், சிவனே உலகத்திற்குக் கர்த்தாவென்று துணியப்படும்.''

(2) ''இருள் நீங்கிய போதிலும் கண்ணுக்குக் காணும் தன்மை சூரியனை இல்லாமல் அமையாதவாறு போல, மலம் நீங்கிய முக்தி நிலையிலும், உயிர்கள் தமக்கு, அறிவுத் துணையாய் உடன் நின்று அறிவித்து நிற்கும் முதல்வனை இன்றி அமையா. கண், படிகம், ஆகாயம் என்பவற்றைப் போலச் சார்ந்ததன் வண்ணமாய் அன்றி, உயிர்கள் முதல்வன் போலத் தனித்து நிற்கும் இயல்புடையன அல்ல. மேலும் உயிர்கள் இறையருள் இன்ப அனுபவ நுகர்ச்சிக்கு மட்டுமே உரியன. இறைவனைப் போல ஐந்தொழில்கள் இயற்றும் ஆற்றலுடையன அல்ல. விளக்கொளியுள் அடங்கி நிற்கும் கண்ணொளி போல, உயிர்கள் முதல்வனின் வியாபகத்தில் அடங்கி நிற்கும் வியாப்பியமாக அன்றித் தனித்து நிற்கும் தன்மையுடையன அல்ல. இக்காரணங்களால், உயிர்கள் வீடு பேற்றின் கண்ணும் இறைவனுக்கு அடிமையேயாகும்.''

(3) ''உடம்பும் உயிரும் கலந்து ஒன்றாக நிற்பினும் உயிர் உயிரே; உடம்பு உடம்பே. உயிர் உடம்பு ஆகாது; உடம்பு உயிர் ஆகமாட்டாது. ஆயினும் உயிர் உடம்பாயும், அதனின் வேறாகியும் நிற்கும்; உடம்பு அங்ஙனம் நிற்காது. அதுபோல இறைவன் இறைவனே; உயிர் உயிரே; இறைவன் உயிர் ஆகான்; உயிர் இறைவன் ஆகமாட்டாது. ஆனால் இறைவன் உயிராயும் அதனின் வேறாயும் நிற்பான். உயிர் அங்ஙனம் நிற்க இயலாது.''

(4) ''வேதமானது பதிப்பொருள் ஒன்றே என்பதனை, ஏகம் என்னும் சொல்லாலும், அஃது உயிர்களோடு இரண்டறக் கலந்து நிற்றலை அத்துவிதம் என்னும் சொல்லாலும் விளக்கிற்று என்பது கருத்து.''

(5) ''முதல்வன் எங்கும் நீக்கம் அற நிறைந்து நிற்கும் வியாபகன் ஆதலின்; ஒன்றாய் நிற்றல் இயலாது; இரண்டாய் நிற்பன் எனில் வியாபகன் ஆதல் முடியாது; வியாபகன் அல்லன் எனில், பசுபாசங்கள் அவனை இன்றி அமையமாட்டா. ஆதலின் இறைவன் ஆகிய ஒருவனே, சூரியனும் ஒளியும்

போல இருதிறப்பட்டுச் சிவமும் சத்தியுமாய் நிற்பன் என்பது கருத்து.''

(6) ''சஞ்சித வினை தீக்கையாலும், ஆகாமிய வினை ஞானத்தாலும், பிராரத்த வினை அனுபவத்தாலும் கழியும்.''

(7) ''ஆன்மா சிவத்தோடு சேருங்கால், கெட்டுச் சேருமாயின், ஆன்மாவானது கெட்டு அழிந்து போவதனால், அதற்குச் சிவத்தோடு ஒன்றும் தன்மை இல்லை; ஆன்மா கெடுவதில்லையாயின், அது சிவத்தோடு ஒன்று சேர்வதில்லை. உப்பானது தன் கடினத் தன்மை நீங்கி, நீருடன் ஒன்றாவது போல, ஆன்மாவானது தனது ஆணவ மலம் கெட்டு ஒழிய, இறைவனின் திருவடிகளில் ஒன்றி, அதற்கு அடிமையாகும். அங்ஙனம் அடிமைப்பட்ட ஆன்மாவுக்கு மீளவும் உலகத்தில் வந்து பிறக்கின்ற துன்பம் இல்லை.''

(8) ''மேகங்களில் புகுந்து ஒடுங்கி நிற்பினும், சூரிய ஒளிக்குக் கேடு இல்லை. அதுபோல, ஆணவ மலத்தால் மறைப்புண்டு கிடப்பினும் ஆன்ம அறிவுக்குக் கேடு இல்லை. மேகப்படலம் நீங்கியதும், சூரியனின் ஒளி எங்கும் பரவி நிற்கும். அதுபோல ஆணவமல மறைப்பு நீங்கிய அளவில் ஆன்ம அறிவு விளக்கம் பெறும் என்பது கருத்து.''

சிவஞானபோதம் என்னும் இந்நூலை இயற்றி உதவிய திரு. ந. ரா. முருகவேள் அவர்களின் மேதகு பண்பாட்டினையும், அருங் குணங்களையும், இங்குக் குறிப்பிடுதல் வேண்டும் என்று பெரிதும் விரும்புகின்றேன். இவர் அருங்கலைகள் அறிந்தவர். தமிழ் இலக்கியங்களோடு அன்றி, அவற்றிற்கு நேரொத்த ஆங்கில நூல்களை நன்கு கற்று, அவற்றின் வாசகங்களைப் பொருத்தமான மேற்கோள்களாகக் காட்ட வல்லவர். இவர் கவிதை இயற்றுதலிலும் வல்லவர். இந்நூலில், ''சிவஞானபோதச் சிறப்பு'' என்னும் பகுதியில், இவர் இயற்றிச் சேர்த்துள்ள பத்துப் பாடல்கள், இந்நூலை ஒளிமயமாக்குகின்றன. இவர் அடக்கமே அழகிது என அதனை மேற்கொண்டவர். ஒழுக்கமே சிறந்தது எனக் கொண்டு உயர் நிலை எய்தியவர். சைவசமயத்தைத் தம் எழுத்தாலும் பேச்சாலும் வளர்த்து வருபவர். குறிப்பாகச் சைவசித்தாந்தத்தை உபதேசம் செய்யும் ஞானகுரு போன்று, சைவ சித்தாந்தத்தைப் பரப்பி வருகின்றார். இவரது சீரிய பணி மேலும் மேலும் சிறக்கவும், சைவச் செந்நெறி இவ்வகையில் தழைக்கவும், சிவபெருமான் திருவருள் புரிவாராக!

9, முதன்மைச் சாலை,
டாக்டர் இராதாகிருஷ்ணன் நகர்,
திருவான்மியூர்,
சென்னை-41.

(ஒப்பம்) கோ. மு. முத்துசாமி
15-9-83

The Hon'ble Justice
T. N. SINGARAVELU, B.A., B.L.,
Judge, High Court, Madras.

55, Fifth Street,
Padmanabha Nagar,
Adyar, Madras-20

Foreword

I am glad that I have an opportunity of writing a Foreword to this "Sivagnana Botham Commentary" from the profific pen of the learned scholar Thiru N. R. Murugavell.

Thiru N. R. Murugavell, M.A., M O.L., Editor "Thirukkoil" is known to me for the past several years. I came in contact with him when, for some years, I was the Deputy Commissioner at Thanjavur, in the H.R. & C.E. Department of the Tamilnadu Government. He is a good speaker, talented writer and an erudite scholar. I have heard many of his eloquent lectures; I have been reading almost all of his profound articles in the "Thirukkoil" journal of the H.R. & C.E. Department. Though he does not profess himself to be a poet, he has composed numerous poems. This is evident from one or two instances of his Tamil version of English verses, which are as follows :

"O Lord, pardon my three sins,
I have in contemplation clothed in form
Thee who art formless :
I have In praise described Thee
Who art ineffable :
In visiting temples I have ignored
Thine omnipresence"

—A. C. BOUQUET,
in his "Comparative Religion".

"மூன்று பிழைகள் புரிகின்றேன்;
முதல்வா என்னைப் பொறுத்தருள்க!
தோன்றும் உருவம் இலாதநின்னை,
உருவின் வைத்துத் தொழுகின்றேன்;
ஏன்றிங் கியம்ப ஒணாநின்னை,
எளியேன் புகழ முயல்கின்றேன்!
சான்றாய் எங்கும் நிறைந்தநின்னைக்
கோயில் சார்ந்து தடவுகின்றேன்!

— ந. ரா. முருகவேள்

"How charming is divine philosophy,
Not harsh and crabbed as dull fools suppose;
But musical as is Appollo's lute,
And a perpetual feast of nectar'd sweets,
Where no crude surfit reigns"

—JOHN MILTON, "COMUS"

"எத்தகை இன்ப ஊற்றாய், இறையருள் நூல்கள் உள்ள!
அத்தகை யவற்றை, அந்தோ! அறிவிலார் கடினம் என்பர்!
வித்தகக் கண்ணன் ஊதும் வேய்ங்குழல் இசைபோல், இன்பம்
மிக்கொளிர்ந்து, அறிஞர்க்கு ஆரா விருந்தெனவிளங்கும் நன்றே"

— ந. ரா. முருகவேள்.

Thiru N. R. Murugavell, was a favourite and fortunate disciple of the late renowned professor Maraimalai Adigalar, great and a versatile scholar of this twentieth century. Further, he has had the intimate acquaintances and hearty blessings of such great savants as Thiru-Vi-Kalyana Sundaranar Navalar Venkataswamy Nattar, Mahamahopadyaya Panditha-mani Kathiresan Chettiar, etc.

Despite his many distinct and distinguished qualifications, our author is very simple and humble; deeply religious and intensely pious. He feels a sacred pleasure in serving for the divine cause of Religion and Philosophy. He takes a just pride in being a Saivite and a Saiva Siddhantin! Though an ardent devotee of Saiva Siddhantha Philosophy, he has studied various religions without any prejudice! His brilliant and illuminating articles appearing in the "Thirukkoil" journal bear ample testimony to his Catholicity of mind and broadness of outlook. Truly, he is a worthy scholar and a good devotee.

I sincerely congratulate the author and recommend this good and useful book for the enlightened and interested religious public of Tamilnadu.

I also congratulate Mr. T. M. Nagalinga Mudaliar for having spontaneously volunteered himself to print and publish this good book, with a spirit of service and a deep sense of religious duty. He is a native resident of Kunrathur, the sacred birth-place of the great Saint Sekkizhar, circa 1000 years ago. I appreciate the religious fervour of the proprietor naming his publishing-house, in honour of the hallowed memory of Saint Sekkizhar, who produced the immortal National-Epic of Tamilnadu, the "Perlyapuranam". I wish him Godspeed and best of luck in his new enterprise and venture.

Madras,
26—9—83.

Sd/-T. N. SINGARAVELU.

The Hon'ble
JUSTICE **S. SWAMIKKANNU,** B.Sc., M.L.
Judge, High Court,
Madras.

Phone : 4 4 5 6 4 3
25, Alandur Road,
Saidapet, Madras-15

Dated : 25th Sept. 1983

I feel it a great honour to write an appreciation of the book on the splendid exposition of the ideals involved in Meykandar's "Sivagnana Bodam" written by Thiru N. R. Murugavell, M.A., M.O.L., a great Tamil scholar, and author of many books on Saivism, Vaishnavism, Grammar, Literature, Religion, Philosophy and History. This book is styled as "சிவஞான போதத் தெளிபொருட் பதவுரை" and contains lucid interpretation of great ideals imbedded in the original work. Thiru N. R. Murugavell is well equipped and eminently qualified to guide the reader in comprehending the principles contained in "Sivajnana Bodam".

"Sivajnana Bodham" is by far the most important of the fourteen Siddanta Sastras. It is a systematised and logical account of the Siddhanta doctrines in Tamil. The work is of great merit and comprises of twelve sutras and eighty one quatrains. Saint Marai Malai Adigalar has opined that Sivagnana Bodam is an original work by itself. Meykandar lived in the earlier part of the 13th century A.D. He received the initiation from Paranjothi Mamunivar. Meykandar Analyses his twelve aphorisms under four sections; Pramana-Iyal (Determination), Ilakkana-Iyal (characteristics), Sadhana-Iyal (Means) and Payan-Iyal (Fruit or result).

Pramana-Iyal determines the existence of three catagories Pati-Pasam-Pasu in three sutras; Ilakkana Iyal explains their natural characteristics; Sadhana Iyal dwells on the efficacy of the means that the souls have to choose for realisation, Lord's appearance as Guru and His Upadesa or benediction and the sacredness of Panchakshara in creating a steadfast endency in souls attaining mukti; Payan-Iyal speaks of the

removal of Pasas, attainment of Sivahood and the routine of the daily life affairs of pure souls, and means of retaining Godhood.

The present work by Thiru N.R. Murugavell deals with an extremely divine subject in Tamil literature and has numerous utilitarian aspects. It amply testifies to the author's deep erudition, intensive study and analytical acumen. It will certainly assist the learned readers interested in unravelling the many principles that are encountered in understanding the high ideals of human life as given to us by the most valuable book "Sivagnana Bodam". The learned author analyses each of the verse of the Sivagnana Bodam, brings out the principles underlying it, cites the passages from the other authorities by way of comparative study, arrives at his own conclusions and offers his constructive elucidation and makes us understand the principles involved. The learned author elaborately and expertly expounds the various aspects of Saivism contained in the original work.

The learned author Thiru N.R. Murugavell had undergone training and deep study of Saiva Sidhantha philosophy and Tamil literature under Saint Maraimalai Adigal (Swami Vedachalam) himself. This book on Sivagnana Bodam by the learned author is a scholarly exposition of a difficult subject and may be confidently expected to provide reliable guidance to all those engaged in the task of enlightening themselves more on aim and objects of human life, Hindu culture and religion, particularly Saivism. I welcome this erudite production as a significant contribution to Tamil literature and the glory of India.

Sd/- S. SWAMIKKANNU

M. K. BALASUBRAMANIAN, I.A.S. (RETD.),
Formerly Commissioner,
H.R. & C.E. (Admn.) Dept., Madras
Now Special Officer,
Anna University,
Madras-25.

21—9—1983

Foreword

It has been a great embarrassment to be asked to write a foreword to this magnificent book of my esteemed friend, Thiru N. R. Murugavell, M.A., M.O.L., for I must confess, that I have no more than a superficial acquaintance with the infinities of classic, religious and mystic poetry in Tamil, and much worse in 'Sivajnana Botham' of Meikandadevar. I am extremely grateful to the author for having extended to me a challenging invitation, to traverse an area, full of predictable upsets, uncertainties, exhilarations and realisations.

'Sivajnana Botham' is a mighty literature and a succinct master-piece with a vast reservoir of knowledge in Tamil, but elegantly condensed and brilliantly rendered in 12 (Sutras) stanzas, and in 40 lines. It is a marvellous piece of literary-work dealing with abstracts of life, with no parallels in the world. The world consisting of human beings, birds and animals besides vegetations, is subject to triple operations such as creation or coming into being, existence or sus-tenance, and extinction or dissolution.

God is one with souls and yet He is other than the souls, which experience birth and death due to their two-fold deeds. Soul is not the body, but there is a soul in each body, which is an intricate and a delicate machine made of Maya. Soul is not one of the mental faculties, but is associated with them. The body, mouth, eye, nose and ear are able to perceive themselves only with the help of the soul. But they cannot independently perceive anything. Similarly, soul could know

only with the grace of God. If God is wholly knowable, He is non-real and if He is unknowable, He is non-existent.

In the presence of the real, all things are valueless. The non-real is devoid of knowledge and so it cannot know. The soul only knows both the real and the non-real, although it is neither the real nor the non-real. Only by strenuous and intensive practices by the soul, the Lord appears as Guru and enlightens it and on such realisation, the soul moves towards His feet. The Lord enables the soul to see Him just as the Sun enables the eye to see and thereafter, the soul walks towards His feet. The soul would then be rid of its delusions and worship the Lord.

Except, a few words such as Sivan, Aran, Anchezhuthu, nothing else could be interpreted as referring specifically to Saivism or any other ism; If these words are understood properly in the real sense of the term, the thoughts expressed therein would rise above any isms of the world. In fact, this book contains the essence of Saiva Siddhantam; but it is not Saivism or Saiva Siddhantam itself. If the meanings of the words are understood without any pre-conceived religious bias, the entire work will stand at par with 'Thirukkural', which has been accepted by all people belonging to the various religious faith in the world.

Thiru N. R. Murugavell, the author of the book is known to me as the Editor of 'Thirukkoil', the official monthly journal of the H.R. & C.E. (Admn.) Department, Madras. He is an efficient journalist and a versatile scholar with a deep piety and strong convictions. He is one of the very few pet students of the Late Maraimalai Adigalar and as a symbol of his respectful gratitude to his master, the author has chosen to dedicate this book to his memory.

The author has been doing yeoman service with a missionary zeal for re-building the religious, literary, classical and cultural heritage of our society. He has contributed hundreds of articles to the 'Thirukkoil' as its Editor and all of them are born out of deep study, untiring and sustained research and hard work. They will be of immense and permanent value for the present and future generations.

Thiru N. R. Murugavell has to his credit, a number of books in the literary field, with a religious flair—be it Saivaism or Vaishnavism or Saktism. Sivajnana Botham is very difficult of interpretation and understanding. With extra-ordinary literary proficiency to his credit, he has rendered it with remarkable ease and in simple language. His treatment of the subject has been unique, simple and easily understandable. even by those who are mediocres in the realm of Tamil literature, particularly those with a religious background.

I have found this book very useful. I hope that the entire Tamil speaking world would welcome the publication of this book and be benefited by it.

I also congratulate Thiru T. M. Nagalingam, Proprietor of Sekkizhar Printers, ThiruNageswaram, Madras-69 for having brought out this publication nicely, and I wish him all the best in his efforts to publish similiar works of the author.

—Sd/-M. K. BALASUBRAMANIAN

'Kumaran Kudil'
9th Sector,
51st Street,
K. K. Nagar, Madras-78.

"Mummozhik-Kondal"
Prof. P. THIRUGNANASAMBADHAN, M.A., L.T.,
Director,
Institute of Traditional Cultures,
President : Saiva Siddhanta Perumanram, Madras-4.

No. 2, Sambasivam Street,
Thyagarayanagar,
Madras-17.
Dated : 15-9-1983

Foreword

The concept of Saiva Siddhanta go back to the days of Tholkappiyam, through Thirumantiram, Karaikkal Ammaiyar's and the sacred hymns of the Samayacharyas. Meykandar was the first to codify in a logical and systematic manner those concepts scattered here and there in the aforesaid works and presented to the world Sivagnanabodham.

That the Sivajnanaboham is the essence of the Vedas and Agamas is evident from a well-known verse which says: 'The Vedas are the cow; the Agamas are its milk. The Thevaram hymns sung by the four Samayacharyas constituted the ghee that is embedded in the milk. The Sivajnanabodham of Meykandar is like the sweetness of that ghee'.

Sivajnanabodham is far shorter in compass than the Brahmasutras or Thirukkural. There are such conflicting opinions and heterogeneous views expressed in Brahmasutras that they gave rise to several commentaries wherein views even diametrically opposed were expressed by commentators like Sankara, Ramanuja, Madhva etc. Sivajnanaboham on the other hand is terse, pregnant with ideas but reveal a consistent system leaving no room for dubious interpretations. Verbal testimony is valid not only because it is an authoritative pronouncement (aptavakya) but also because it conforms to reason (yukti) and experience (anubhava). Such is the Sivajnanabodham of Meykandar which is truly hailed as a primary text (mudalnul) among the Siddhanta sastras.

The author of the commentary on Sivajnanabodham unde notice, 'Siddhanta Pulavarmani' N. R. Murugavell is a deep scholar in Saiva Siddhanta having had the privilege of studying under great men like Maraimalai Adigal. His thorough acquaintance with the fourteen Saiva Siddhanta sastras and the Sivajnana mapadiyam and other commentaries, a grasp of the pramana sastra, scholarship in grammar and rhetorics, all these are evident in his commentary that is marked by lucidity and clarity. He is one of those rare scholars who wield their pen and tongue with equal facility. The method adopted by him to give the meaning of words and phrases of sutras and venbas under 'padavurai' followed by 'kurippurai' has everything to commend itself.

The Saiva world is beholden to the author of the commentary as well as the Sekkhizhar Pathippaham. Kunrathur for making available to the public a scholarly at the same time simple commentary on Sivajnanabodham. It is hoped that more such work will be forthcoming in the years to come for the enlightenment of the Saiva public.

Sd/ - P. THIRUGNANASAMBANDHAM

AUM

Purity | Unity | Divinity

"Kaviyogi" "Maharishi"
Dr. SHUDDHANANDA BHARATHI, D. Litt.,
Shuddhananda Yoga Samajam,
Sivagangai,
(Via) Okkur-623557.

Sivagangai,
28-9-83

Appreciation

My dear Murugavell,

'Glad to receive your Booklet on the 'Glory of SIVAGNANA BODHAM'. It offers a fruitful reading. You are an erudite genius, a well known scholar, an ardent student cherished by the great savant Swami Maraimalai Adigal. You are the fortunate Editor of Thirukkoil, the unique Tamil monthly on Temple culture and Metaphysics.

Tamil is the oldest language of the world and Saivism the most ancient religion of humanity. Their antiquity and magnanimity are unchallenged. Savants say with one voice that both dominated ancient world culture, during the days of Indus Valley Civilization. We find relics of Saivism-Sivalingam, Bull, Siva Parvathy images during excavations. But the old stories are of no use today. Today we have very good opportunities of spreading our cult and culture all over the world, first in our land.

Your annotations with apt quotations shall be very useful to students of Saivism. You have given clear word to word meaning to all Sutras and explained them with well known authorities like Sivagnana Siddhiar, Sivaprakasam etc. Your style is very clear, simple, elegant and substance authoritative. This deserves to be prescribed as a text-book for students of College classes. Let all your valuable writings take book-form and educate the Tamil, in spiritual sublimation. AUM SIVA, AUM SAKTHI AUM.

Sd/- YOGI SHUDDHANANDA BHARATI

உ

Author's Prologue

(N. R. MURUGAVELL)

"Religion! What a treasure untold,
Resides in that heavenly word:
More precious than silver and gold,
Or all that this world can afford!"

— WILLIAM COWPER

இலகுறு சமயம் என்னும் எழில்இயல் இறைமைச் சொல்லில்,
நிலைபெறு நிதிய வைப்பின், நிறையெலாம் நிகழ்த்தற் காமோ?
உலகினில் உளபொன் வெள்ளி ஒளிமணித் திரள்கள் எல்லாம்,
விலைமதித் திடற்கீ டாகா, வியன்பெரும் மாட்சித் தாமே!

— ந. ரா. முருகவேள்

(1) Saivism :

'Saivism has a history going back to the chalcolithic age or even further still and it thus takes its place, as the most ancient living religion in the world.'

"Saivism is the old pre-historic religion of South India, essentially existing from pre-Aryan times and holds sway over the hearts of the Tamil people".

In days of yore, long long ago, Saivism seems to have existed and prevailed in various parts of the globe. 'The practice of Linga-worship was so general as to have spread itself over a large part of the habitable globe, for it flourished for many ages in Egypt and Syria, Persia, Asia-Minor, Greece and Italy. It still is in vigour in India and many parts of Africa and was even found in America on its discovery by the Spaniards, being regarded as the most sacred object of worship and Consecrated by religion. The culture was associated with the very idea and sentiment which was regarded as ennobling to man.'

(2) Saiva - Siddhantam :

'Saiva - Siddhantam' is the name, by which Tamil - Saivism is known. The expression literally means 'the settled

Conclusions or final doctrines of Saivism' and It serves to distinguish the system from non-Saiva schools as well as from other types of Saivism.

'The Saiva - Siddhanta system of philosophy is the choicest product of the Dravidian intellect. It is the most elaborate, and undoubtedly the most intrinsically valuable of all the religions of India. It is peculiarly the South-Indian and Tamil religion. It highly deserves to be ranked among the perfect and cleverest system of human thought.'

As a system so simple, yet so thoroughly rational; so tolerant, yet so thoroughly characteristic in its views; so ideal yet so thoroughly practical; so ancient yet so thoroughly scientific and modern, is the Saiva - Siddhantha philosophy, that we the Tamilians can justly feel proud of it !

'The fact must be borne in mind that in Tamil alone exist systematic, authoritative works on the Saiva - Siddhantham whereas in Sanskrit either in Vedic or in the post-vedic period not even a single systematic work on this philosophy is to be met with'.

At the very dawn of civilisation of which we catch a glimpse through Tholkappiam, the oldest Tamil work extant, we find the views about God, soul and matter and salvation to have become thoroughly sound and complete.

'The recent developments of western philosophy and physical science go every inch to prove the truth and value of all the fundamental doctrines that are peculiar only to Saiva-Siddhantam and not to any other religion or philosophy, ancient or modern!

In Saiva - Siddhantam, nothing is taken for granted, nor anything is asserted arrogantly, nor any attempt is made to shut the mouth of an earnest and inquiring student. Every Problem and every knotty point in the history of thought is taken up in a calm, serious and dignified mood, is duly considered in all its aspects, and then solved by the application of strict logical methods derived from the keen observations of daily occurrences in life.

Thus the Saiva - Siddhanta philosophy is rational, not superstitious; logical, not dogmatic; practical, not unworldly

and other wordly; universal, not parochial and sectarian; liberal, not fanatic; scientific not fantastic and whimsical; Comprehensive, not exclusive; progressive, not reactionary and obscurantist; charming and enlightening, not dull and drab. It is the quint-essential message of spiritual experience, graciously propounded and propagated by the great saints of Saiva religion, Samaya-Acharyas and Santhana-Acharyas. This system was formulated not by any *ordinary human mortals*, not by mere intellectual scholars and speculators, prone to many blemishes and foibles. This is not antagonistic to any other religion or philosophy; it respects the view-points of other religionists and embraces them all with a feeling of fellowship and affection of brotherliness.

(3) Sivajnana Botham :

Among the fourteen canonical, authoritative and authentic treatises of Saiva-Siddhantam, the Sivajnanabotham is the most important and basic text. It is the original work of Saint Meykandar (1232 A. D.), and is certainly not a mere translation from Raurava Agamam, as some conservatives, once wrongly considered. That misconception was recently exploded by the researches of modern scholars.

Sivajnanabotham is the best cream, churned and collected from the ancient Sangam classics and Tamil culture. It is the most refined, ambrosia-like essence distilled from such immortal and excellent works, as Tholkappiam, Thirukkural, Thirumanthiram and the other sacred Saiva - Thirumurais. It is worthy of being esteemed as one of the finest and the best as well as the shortest but the most profound scripture, among the religious and philosophical literatures of the world.

Sivajnanabotham consists only of 40 lines, 216 words and 624 letters; which expand into 12 sutras, classified into two portions, general and special; four sections; section on proof, section on characteristics, section on practical aids or methods, and section on spiritual benefits; 39 adhikaranas, each adhikarana having 5 parts: proposition (விஷயம்), doubt (சம்சயம்), View-points of opponents (பூர்வபட்சம்), final conclusion (சித்தாந்தம்) and correlation (சங்கதி)! Further, there are 81 explanatory and illustrative quatrains (வெண்பாக்கள்),

forming the corpus of this sacred scripture, which offers a rare and real treat to the intellectuals.'

No other book can be said to have such a marvellous structure and texture; step by step exposition, concise and precise; harmonious, continuous, systematic, orderly blending-link of various consecutive parts with one another. Words used are very simple and surprisingly small, but their contents are deep and profound. *The examples cited in the course of* exposition are homely, appropriate, pithy and full of suggestiveness.

The spiritual power and the philosophical influence of this divinely - inspired classic, can be imagined and gauged by the vast extent of various and variegated mass-production of literature, in later times, following its illuminative teachings & the number of Mutts and Temples of Tamilnadu, which sedulously and meticulously follow this philosophy. The Saiva Adheenams like Thiruvavaduthurai, Dharmapuram, Madurai, Kundrakudi, Tiruppananthal etc., have been establised with the sole aim of preaching and propagating the tenets and principles inculcated by Sivajnanabotham of Meykandar.

(4) *Reminiscences* :

During my early teenage period, I have had the fortune of hearing the most enlightening and inspiring lectures of Siva Thiru *Gnaniar Swamigal* of Thiruppathirppuliyur, the immortal celebrity. By the Grace of Lord Siva, I chanced to come under the spell and inspiration of such great savants as 'Navalar' *Nattar* Ayyah — 'Thamizhavel' *Umamaheswaran Pillai*, the philanthropic founder of Karanthai Tamil Sangam and Pulavar Kalloori—Professor K. Subramaniya Pillai (referred to as M. L. Pillai)—Mahamahopadyaya Pandithamani Kathiresan Chettiar — 'Saiva Periyar' Satchidanandam Pillai— 'Tamizh Thendral' Kalyanasundaranar — and above all, the greatest scholar of the 20th century, 'Mummozhip Pulamai Vendar' Arulthiru Maraimalai Adigalar. These great colossuses had immensely inspired, moulded and shaped my career and religious proclivities and propensities. I have been serving, in an humble way, as far as possible, with my limited know-

ledge and ability, for the cause of Saiva religion and philosophy, thanks to these great personages of our Tamilnadu, for the past three decades.

I served as the honorary Editor of the 'Siddhantam' a standared magazine of the Saiva Siddhantha Maha Samajam, Madras, nearly for 10 years, from 1952 to 1962. Then, by direct recruitment, I was appointed as the Editor of the 'Thirukkoil', the official organ of the H.R. & C.E. Department of Tamilnadu Government, in Sep 1962. Although it is not a very high cadre in the official sphere and service, it finely suits with my modest temperament, literary aptitude and religious bent of mind. For the past 21 years, I have been enjoying and experiencing immense literary pleasure and spiritual solace, in this sacred job. All my superiors and higher-ups are and were, very kind and affectionate towards me. I am sincerely and intensely grateful to all of them.

(5) *Publication of Sivajnanabodham :*

For the past one year, as is and was my wont, since the past several years, I was delivering lectures on Sivajnanabodham, in the premises and under the auspices of Dharmapuram Adheenam, Thyagarayanagar and at the conclusionary function of those lectures, this book is published and released with much appropriateness, appreciation and goodwill.

This book was not recently written. It was written sometime ago. Then my sole aim was to provide a simple, short, easily readable rendering of Sivajnanabodham, mainly for the beginners. That is why the book is devoid of details and elaborate elucidations. For want of sufficient time, I did not attempt now to revise, improve and enlarge the book.

Nevertheless, my beloved and respected friend Mr. T. M. Nagalinga Mudaliar, proprietor of Sekkhizhar Pathippagam, at Kunrathur, came forward to print and publish the book. I warned him that this book would never be profitable and might certainly cause much monetary loss. In spite of my repeated admonitions and remonstrances, he ventured to publish this book. I can only sympathise with him and feel pity for him.

(6) *How to Study* :

Last but not least, I wish to confess and want to warn the readers also. This book is not a romantic or a picaresque novel, to be read by all and sundry, with much avidity and rapidity. It is truly 'caviare to the general'. I wish to submit here, the wise advice quoted by *Professor will Durant*, which I hope would explain the proper method to *study this* book.

> "Spinoza is not to be read, he is to be studied; you must approach him as you would approach Euclid recognising that in these brief two hundred pages, a man has written down his life time's thought. Do not think to find its core by running over it rapidly. Read the book not all at once but in small portions at many sittings. And having finished it, consider that you have but begun to understand it. Read them some commentary, like Pollock's *Spinoza*, or Martineau's *Study of Spinoza*, or better, both. Finally, read the *Ethics* again; it will be a new book to you. When you have finished it a second time you will remain forever a lover of philosophy."

(7) *Helping Guide* :

As the young students of Tamil would first read Arumuga Navalar's இலக்கண வினா விடை, இலக்கணச் சுருக்கம் and நன்னூற் காண்டிகையுரை and then only proceed to study நன்னூல் விருத்தியுரை by சிவஞான சுவாமிகள், this book is intended just only as a guiding-help for those who may aspire to study the சிவஞான போதச் சிற்றுரை and the பேருரை of our revered சிவஞான சுவாமிகள்.

(8) *Thanks-giving* :

A number of worthy dignitaries have most kindly offered their appreciative Forewords and Blessings. I find no apt and adequate words to express my heart-felt thanks to them. I am thankful particularly to the Hon'ble Justice T. N. Singaravelar for presiding over the Plenary function and releasing this book, on the auspicious Vijaya - Dasami day (16—10—83). I humbly perform my sincere obeisances to Sri-la-Sri Shanmuga Desika Gnanasambandha Paramacharya Swamigal, the present

head of the Dharmapuram Adheenam, who like his illustrious magnificent and munificent predecessor, Sri-la-Sri Kailai Gurumaha Sannidhanam, has been most benevolently encouraging and enthusing me, all along for the past several years, in my efforts to serve our dear and noble Saiva religion.

(9) *Apology*:

I plead guilty and crave pardon and indulgence of scholars for having written a very lengthy prologue. In this, however, I have merely followed the example of my revered Master, and Preceptor, Maraimalai Adigalar, who was almost accustomed to write lengthy prefaces, in English, (since the ignorant masses are incapable of understanding), to present his revolutionary, reformatory, progressive, original and new ideas and ideals to the educated and Englishknowing public at least, to convince and make them comprehend the truth, reasonableness and value of his view-points.

N. R. MURUGAVELL

10—10—83

(வாழ்த்து)

சைவ சமயம் மிகச்சிறந்த
தமிழர் சமயம்! பழஞ்சமயம்!
மெய்யிற் செறிந்த விழுச்சமயம்!
விரிந்த நோக்கின் வியன்சமயம்!
பொய்யில் கேள்விச் சான்றோர்கள்
புகழ்ந்து போற்றும் பொருட்சமயம்!
வையம் செழிக்க் இது பரவி,
மக்கள் நலமே மிகவாழ்க!

— ந. ரா. முருகவேள்

உ

பதிப்புரை

''ஞாலம் அளந்த மேன்மைத் தெய்வத் தமிழ்'' என்று சேக்கிழார் பெருமான் புகழ்ந்து பாராட்டுகின்ற, நம் அருமைத் தமிழ் மொழிக்கண் உள்ள பெருமைமிக்க சிறந்த பல நூல்களில் தலையாயது, சிவஞான போதம்! அளவாற் சிறியதாயினும், பொருளின் விரிவாற் பெருமாட்சிமை மிக்கது சிவஞானபோதம்! இத்தகைய சிறப்புமிக்க நூலினை யாவ நம் ஓரளவு முயன்று, எளிதாக இனிது கற்றுணரும் பொருட்டு, ''தெளிபொருட் பதவுரை'' ஒன்று எழுதியுதவுமாறு, யாம் விரும்பி வேண்டிக் கொண்டதற்கு இணங்கி, ''திருக்கோயில்'' ஆசிரியர் திரு. ந. ரா. முருகவேள், M.A., M.O.L. அவர்கள், இந்நூலை இயற்றி அளித்தார்கள்.

திரு. ந. ரா. முருகவேள் அவர்கள், 'தமிழ்க்கடல்' பேராசிரியர் அருட்டிரு மறைமலை அடிகளாரின் அன்பிற்கினிய மாணவராக விளங்கியவர். 'செந்தமிழ்ச் சைவமணி' (மதுரை ஆதீனம், 1958) 'சித்தாந்தப் புலவர்மணி'—'தருமை ஆதீனப் புலவர்' (தருமை ஆதீனம், 1961, 1972), 'ஞானத் தமிழாகரர்' (குன்றக்குடி ஆதீனம், 1971), 'புலவர் ஏறு' (சென்னைச் சேக்கிழார் கழகம், 1974), 'செந்தமிழ் வேந்தர்' (குருகுலம் அருட்டிரு அழகரடிகள், 1977), 'சித்தாந்த ஞானாகரர்' (யாழ்ப்பாணம் நல்லை ஆதீனம் 1977), 'திருவாசகச் செல்வர்' (தமிழ் நாடு ஓதுவார்கள் சங்கம், 1979),

head of the Dharmapuram Adheenam, who like his illustrious magnificent and munificent predecessor, Sri-la-Sri Kailai Guru-maha Sannidhanam, has been most benevolently encouraging and enthusing me, all along for the past several years, in my efforts to serve our dear and noble Saiva religion.

(9) *Apology*:

I plead guilty and crave pardon and indulgence of scholars for having written a very lengthy prologue. In this, however, I have merely followed the example of my revered Master, and Preceptor, Maraimalai Adigalar, who was almost accustomed to write lengthy prefaces, in English, (since the ignorant masses are incapable of understanding), to present his revolutionary, reformatory, progressive, original and new ideas and ideals to the educated and Englishknowing public at least, to convince and make them comprehend the truth, reasonableness and value of his view-points.

N. R. MURUGAVELL

10—10—83

(வாழ்த்து)

சைவ சமயம் மிகச்சிறந்த
தமிழர் சமயம்! பழஞ்சமயம்!
மெய்யிற் செறிந்த விழுச்சமயம்!
விரிந்த நோக்கின் வியன்சமயம்!
பொய்யில் கேள்விச் சான்றோர்கள்
புகழ்ந்து போற்றும் பொருட்சமயம்!
வையம் செழிக்க் இது பரவி,
மக்கள் நலமே மிகவாழ்க!

— ந. ரா. முருகவேள்

உ

பதிப்புரை

''ஞாலம் அளந்த மேன்மைத் தெய்வத் தமிழ்'' என்று சேக்கிழார் பெருமான் புகழ்ந்து பாராட்டுகின்ற, நம் அருமைத் தமிழ் மொழிக்கண் உள்ள பெருமைமிக்க சிறந்த பல நூல்களில் தலையாயது, சிவஞான போதம்! அளவாற் சிறியதாயினும், பொருளின் விரிவாற் பெருமாட்சிமை மிக்கது சிவஞானபோதம்! இத்தகைய சிறப்புமிக்க நூலினை யாவரும் ஓரளவு முயன்று, எளிதாக இனிது கற்றுணரும் பொருட்டு, ''தெளிபொருட் பதவுரை'' ஒன்று எழுதியுதவுமாறு, யாம் விரும்பி வேண்டிக் கொண்டதற்கு இணங்கி, ''திருக்கோயில்'' ஆசிரியர் திரு. ந. ரா. முருகவேள், M.A., M.O.L. அவர்கள், இந்நூலை இயற்றி அளித்தார்கள்.

திரு. ந. ரா. முருகவேள் அவர்கள், 'தமிழ்க்கடல்' பேராசிரியர் அருட்டிரு மறைமலை அடிகளாரின் அன்பிற்கினிய மாணவராக விளங்கியவர். 'செந்தமிழ்ச் சைவமணி' (மதுரை ஆதீனம், 1958) 'சித்தாந்தப் புலவர்மணி'—'தருமை ஆதீனப் புலவர்' (தருமை ஆதீனம், 1961, 1972), 'ஞானத் தமிழாகரர்' (குன்றக்குடி ஆதீனம், 1971), 'புலவர் ஏறு' (சென்னைச் சேக்கிழார் கழகம், 1974), 'செந்தமிழ் வேந்தர்' (குருகுலம் அருட்டிரு அழகரடிகள், 1977), 'சித்தாந்த ஞானாகரர்' (யாழ்ப்பாணம் நல்லை ஆதீனம் 1977), 'திருவாசகச் செல்வர்' (தமிழ் நாடு ஓதுவார்கள் சங்கம், 1979),

சித்தாந்த வித்தகர்' (சென்னைத் தமிழ் வளர்ச்சி மன்றம், 1983) ஆகிய சிறப்புப் பட்டங்கள் பல பெற்றவர். சொல்வன்மை, எழுத்தாற்றல், கவிதைத் திறன், ஆராய்ச்சி நுட்பம் முதலிய பல நலங்களும், இவர்பால் இயல்பாக ஒருங்கே அமைந்திருக்கின்றன.

சைவம் - வைணவம் - இலக்கணம் - இலக்கியம் - சமயம் - தத்துவம் - வரலாறு முதலிய பல துறைகளிலும், எத்தனையோ அரிய பல நுண்ணிய ஆய்வுக் கட்டுரைகள், இவரால் எழுதப்பெற்றுள்ளன. மறைமலை அடிகளார் மாட்சி, சங்க இலக்கிய மாண்பு, தருக்க இயல் விளக்கம், இலக்கணத்தில் எழிற் கற்பனைகள், தெய்வத்திருவுருவங்கள், நீத்தல்விண்ணப்பவிரிவுரை போன்ற பல நூல்களை, இவர் எழுதியுள்ளார். இத்தகைய 'சித்தாந்த வித்தகர்' அவர்கள் எழுதிய இந்தச் **"சிவஞானபோதத் தெளிபொருட் பதவுரை"** நூலை, எங்கள் **சேக்கிழார் பதிப்பகத்தின்** வாயிலாக வெளியிடும் வாய்ப்புக் கிடைத்தமைக்கு, நாங்கள் மிகவும் மகிழ்ச்சியும் பெருமிதமும் கொள்கின்றோம். இதன் மூலம் சைவ சித்தாந்தத் தத்துவ ஞானம், அன்பர்களிடம் பெரிதும் பரவ, எல்லாம் வல்ல அருள்மிகு காமாட்சியம்மை உடனுறை வட திருநாகேசுவரப் பெருமானின் திருவருளை, வழுத்தி வணங்குகின்றோம்.

இதனைத் தொடர்ந்து "சிவஞான போதச் செழும்பொருள்," "காமம் சான்ற ஞானப் பனுவல்" (திருக் கோவையார்) முதலிய, ஆசிரியர் அவர்களின் வேறு பல நூல்களையும் வெளியிட விரும்பியிருக்கின்றோம். சிவபெருமான் திருவருள் துணைபுரிவதாகுக!

சேக்கிழார் பதிப்பகம்,
8-ஏ, சந்நிதி வீதி,
வடதிருநாகேசுவரம்,
குன்றத்தூர், சென்னை-69.
31—8—83

தி. மா. நாகலிங்கம்
(பதிப்பக உரிமையாளர்)

உ

ஆசிரியர் முன்னுரை

திருக்குறள்போல் நீதிநூல் ;
சிறந்துயர் தொல் காப்பியம்போல்
திருத்தமிகும் இலக்கண நூல் ;
சிவஞான போதம்போல்
சுருக்கமிகும் மெய்ப்பொருள் நூல் ;
தூய திரு வாசகம் போல்
உருக்கமிகும் பக்திநூல் ;
உலகினில்வேறு எங்கும்இல்லை !

— ந. ரா. முருகவேள்

"தண்டமிழின் மேலாந் தரம்" என மதிக்கத் தக்க, மாட்சிமை மிக்க தெய்விகப் பெருநூல்களுள், சிவஞான போதம் மிக மேலானதாய் ஒப்புயர்வற்றுத் திகழ்வது! தமிழ் மக்களின் பேரறிவின் பெருவிளைவாய், சிந்தனைத் திறனின் சிகரமாய்ப் பிறங்குவது! தொல்காப்பியம், திருக்குறள், சங்க இலக்கியம், சைவத் திருமுறைகள்,

முதலியவற்றின் அமிழ்தப் பிழிவுத் தெளிதீஞ்சுவைச் சாரமாக விளங்குவது! எத்தனையோ பல்வேறு வகைப் பட்ட புறச் சமயக் கொள்கைகளையும், நியாயம் வைசேடிகம், சாங்கியம், யோகம், மீமாம்சை, வேதாந்தம் முதலிய அறுவகைத் தரிசனங்களையும், வேதம், ஆகமம், உபநிடதம், பிரம்மசூத்திரம், இதிகாசம், புராணம் முதலிய பல்வேறு திறப் பொருள் நூல்களையும் ஆராய்ந்து, அவற்றுட் கொள்ளுவன கொண்டு, தள்ளு வன தள்ளி, உண்மைப் பொருள்களைத் தெள்ளிதின் உணர்த்துவது! கருத்துக்களில் திட்பம், நுட்பம், ஒட்பம், தட்பம், ஆகிய பல நலங்கள் கலந்து பாங்குற்று ஓங்கி நிற்பது! மிகமிக விரிந்த பொருள்களை, மிகமிகச் சுருங்கிய முறையிற் புலங்கொளத் தெருட்டுவது, சிவஞான போதம்!

இதன்கண், இலக்கண நுட்பங்களைக் காணலாம்; இலக்கியச் சுவைகளை நுகரலாம்; திருமுறைகளின் நுண் பொருள்களை உணரலாம்; பல்வேறு சமய தத்துவக் கோட்பாடுகளையும், அவற்றின் சில குறைபாடுகளையும் தெளியலாம்; தருக்க முறையிற் சிந்தித்தும், காரண காரியங்களை ஆராய்ந்தும், இந்நாளைய அறிவாராய்ச்சி வளர்ச்சிகளுக்கு ஏற்ற வகையிலும், உலகியல் நடை முறைகளுக்குப் பொருந்தும் முறையிலும், முற்போக்குச் சீர்திருத்த நெறிகளுக்கு முரண்படா நிலையிலும், உயர்வற உயர்ந்த ஆன்மிக அருளியல் உண்மைகளை, உலகினர்க்கு விளக்கிக் காட்டுவதில், தமிழ்ப் பெருஞ் சான்றோர் தலைவராகிய மெய்கண்டார் பெருமான், தித்திக்கும் செந் தமிழில் இயற்றியளித்த சிவஞான போதம், தன்நிகர் அற்றுத் தலைசிறந்து விளங்குகின்றது!

சிறந்த பல நலங்கள் அனைத்தும் ஒருங்கு திரண்டு ஒளிரும் ஒப்புயர்வற்ற, இச் சிவஞானபோத நூலை, ஏனைய பல எளிய சாதாரண நூல்கள், புதினங்கள், இந்நாளைய தகவும் தரமும் அற்ற செய்தித்தாள்கள், இதழ்கள் முதலியன போல, ஓடுகின்ற ஓட்டத்தில் எளிதாகப் படித்து முடித்து விடலாம் என்று எதிர் பார்ப்பது முறையன்று. "தத்துவ நூல்கள் யாவும் எப் போதும் கடினமானவையாகவே இருக்கும்; தம்முடைய இயற்கைப் பண்பு அமைப்பு நிலையில், அவைகள் நுண்ணியனவாகவும்; எளிதில் அறிதற்கு இயலாதன

வாகவுமே இருக்கும்''[1]; ஆகவே, அவற்றைப் பல்கால் இடையறாது நுணுகிப் பயின்று உணர முயலுதல், நம் கடமையாகும்.

சாதாரண நூல்களையே, தக்க ஆசிரியரிடம் ஒரு முறைக்கு இருமுறை, மும்முறை பயிலுதல் வேண்டும் என்பது, அறிஞர்களின் அனுபவ மொழி. ''ஒரு குறி கேட்போன் இருகாற் கேட்பின், பெருக நூலிற் பிழை பாடிலனே'' என்றும்; ''முக்காற் கேட்பின் முறையறிந் துரைக்கும்''—''ஆசான் உரைத்தது அமைவரக் கொளி னும், காற்கூறு அல்லது பற்றலன் ஆகும்''—''அவ்வினை யாளரோடு பயில்வகை ஒரு கால், செவ்வின் உரைப்ப அவ்விரு காலும், மையறு புலமை மாண்புடைத் தாகும்'' என்றும்; நன்னூலார் நவின்றிருத்தலை, நம்மனோர் நம் கருத்தில் இருத்துதல், நமக்குக் கடமை. 'கேட்டல் சிந்தித்தல் தெளிதல் நிட்டை' என்னும் முறைகளை, நம் முன்னைச் சான்றோர்களும் வற்புறுத்தியிருக்கக் காண லாம்.

சிவஞான போதத்திற்கு, ஆசிரியர் மாதவ சிவஞான சுவாமிகள், தம் அறிவாற்றல் நுண்மாண் நுழைபுல மெல்லாம் திறம்படத் தோன்றச் சிற்றுரை—பேருரை என்னும் இரு சிறந்த உரைநூல்களை இயற்றி அளித் துள்ளார். எனினும், அவைகள் புலமை முதிரப் பெறாத, எளிய தொடக்க நிலையிலுள்ளவர்கள் பயின்று உணர் தற்குக் கடினமாகவே இருக்கும்! ஆதலின் அத்தகையவர் களுக்கு இந்தச் ''சிவஞானபோதத் தெளிபொருட் பதவுரை'' நூல், பெரிதும் துணையாய்ப் பயன்படும்.

சிவஞானபோதம் போன்ற சிறந்த தத்துவ நூல்களிற் பயின்று போதரும் சொற்களை, ''இவைகள் இந்த இடத் தில் இன்ன பொருளைக் குறிக்கின்றது ; இந்தக் கருத்தில் இந்தச் சொல் இங்கு வழங்கப்பெற்றுள்ளது ; இதற்குரிய இலக்கண அமைப்பும், விதியும் இவை ; இச்சொல்லுக்கே வெவ்வேறு பல பொருள்கள் இருப்பினும், இன்ன

---

1 "Philosophy will always be hard. By its very nature, it is abstract and abstruse; hazy and vague. Hence it will ever be caviare to the general and the uninitiated...But its certain reward is a continual evidence and a heightened perception of the ineffable mystery of life, in all its complexities and all its unity and worth."

—Prof. F. H. Bradley

காரணத்தால், இந்த இடத்தில் இன்ன பொருளை மட்டுமே உணர்த்தப் போந்தது" என்று, செவ்விதின் வரையறை செய்து தெளிந்துகொண்டே, பின்னர் மேலும் தொடர்ந்து பயிலுதல் முறைமையாகும்[2]. ஏனெனில், "தத்துவ நூல்களில் ஒரு சொல் அல்லது ஒரு சொற்றொடரையே, பல்வேறு வகையில் மாறுபட்ட கொள்கையாளர்கள், தாம்தாம் ஒரு பொருளை வகுத்துக் கொண்டு வழங்கி வருவர். அதனால் விளையும் அறிவுக் குழப்பங்களுக்கு அளவேயில்லை!"[3]

உதாரணமாக, நம் சிவஞானபோதத்திலேயே, "பாவகமேல் தான் அசத்தாம், பாவனாதீதம் எனில் பாவகமாம்; அன்றெனில் பாழதுவாம்; பாவகத்தைப் பாவித்தல்தான் என்னிற் பாவகமாம்; அன்றெனில் பாழதுவாம்; தன் அருளாற் பாவிப்பது பரம்இல் பாழ்" என்பன போன்றுவரும் வெண்பாக்களிற் பயின்றுள்ள சொற்கள், ஒவ்வொன்றன் பொருளையும், இன்னது தான் என்று வரையறை செய்து நன்கு தெளிந்துணர்ந்து கொள்ளுதல் வேண்டும்; இல்லையேல் பொருள் தெளிவுபடாமல், நமக்குப் பெரிதும் குழப்பமும் கலக்கமுமே விளையும்!

ஆதலின், ஒவ்வொரு சூத்திரத்திலும் வெண்பாவிலும் பயின்று வரும் சொற்களின் பொருள் தெளிவுற

---

2 "First of all, I tell you earnestly and authoritatively (I know I am right in this), you must get into the habit of looking intensely and distinctly at words, assuring yourself of their precise meaning, syllable by syllable—nay, letter by letter...You might read all the books in the British Museum (if you could live long enough) and remain an utterly "il-literate"—uneducated; person; but that if you read ten pages of a good book, letter by letter,—that is to say, with real accuracy,—you are for evermore in some measure an educated person."

—John Ruskin.

3 "Theology", says the Master of Balliol, "is full of undefined terms which have distracted the human mind for ages. Mankind have reasoned from them, but not to them; they have drawn out conclusions without proving the premises; they have asserted the premises without examining the terms. The passions of religious parties have been roused to the utmost about words of which they could have given no explanation, and which had really no distinct meaning."

—Quoted by Lord Avebury.

விளங்கும்படி, தொடர்களைத் தனித்தனியே பிரித்து, ஒவ்வொரு பதத்திற்கும் உரிய நேரிய திருத்தமான பொருள் இனிது செவ்விதிற் புலப்படும்படி, இந்நூல் இயற்றப் பெற்றுள்ளது. சிவஞானபோத நூலினைப் பயில விரும்பும் தொடக்க நிலையினர்க்கு, இந்நூல் பெரிதும் பயன்படும். இந்நூல், மிகச் சுருக்கமாக இல்லாமலும், மிகமிக விரிவாக இல்லாமலும், தொடக்க நிலையினர்க்குப் பயன்படத் தக்க வகையில், சுருங்கச் சொல்லி விளங்க வைக்க முயன்றுள்ளது[4]. இதனை நன்கினிது கற்றுணர்ந்த பின்னர்ப் படிமுறையே, ஆசிரியர் மாதவச் சிவஞான சுவாமிகளின் சிற்றுரை பேருரைகளை முறையே, யாவரும் பயின்று பயன் கொண்டு தெளியலாம்.

இந்நூலை அச்சிட்டு வெளியிடுதற்கு, மிகவும் அன்புடன் தாமே விரும்பி முன்வந்து, மிகவும் குறுகிய காலத்தில், தமது "சேக்கிழார் பதிப்பகம்" வாயிலாக, நல்ல முறையிற் பதிப்பித்துள்ள, அரும்பெறல் நண்பர் திரு. தி. மா. நாகலிங்க முதலியார் அவர்களுக்கு, என்னுடைய அன்பும் நன்றியும் என்றும் உரியன !

(வெண்பா)

நண்பர்,உயர் சைவஅன்பர், நாகலிங்கம், சேக்கிழார்
பண்புநெறி போற்றப் பதிப்பகம்தான் - நன்கமைத்து,
இந்தச் சிவஞான போதவுரை அச்சிட்டார் ;
செந்தமிழ்போல், வாழ்க செழித்து !

ந.ரா. முருகவேள்,
(15-8-83).

4 "Without detail a book becomes jejune and un-informative. With detail, it is in danger of becoming intolerably lengthy. In both ways, it may probably tend to become dull, drab and insipid."

—Dr. Bertrand Russel

படைப்புரை

"அடிகள் முன்னர் யான்அடி வீழ்ந்தேன்;
வடியாக் கிளவி மனக்கொளல் வேண்டும்"

—சிலப்பதிகாரம்

தனித்தமிழ் இயக்கத் தந்தை!
சைவசித் தாந்தச் சான்றோர்!
மனித்தருள் தெய்வம் போன்ற
மறைமலை அடிக ளார்தாம்,
எனைப்பெரி துவந்து, சைவ
இயல்நெறி தெருட்டி உய்த்தார்!
நினைத்தவர் அருளை, இந்நூல்
அவர்நினைவு ஆக்கு கின்றேன்!

ந.ரா. முருகவேள்
15-8-83

சிவஞான போதச் சிறப்பு

(1) உலகப் பெருநூல்கள் ஆகிய விவிலியம், திருக்குரான், திரிபிடகம், சென்ட்அவெஸ்ட்டா முதலியவைகள் அனைத்திலும், மிகவும் சுருக்கமான நூல், திருக்குறள்! அது 'குறுகியது' எனப் பொருள்படும் 1330 குறட்பாக்களால், 2660 சிறிய வரிகளிலேயே இயன்றுள்ளது. இத்தகைய சுருக்கமான திருக்குறளையும் விட, மிகமிகச் சுருக்கமான, ஆனால் மிக விரிவான, பொருட் சிறப்பு மிக்க நூல்; சிவஞானபோதம் !

(2) சிவஞானபோதம், 624 எழுத்துக்களில், 216 சொற்களில், 40 வரிகளில் இயற்றப் பெற்றுள்ளது. இத்துணைச் சுருக்கமான அளவில் இயற்றப் பெற்றிருப்பினும், அஃது உலகின்கண் உள்ள பல்வேறு வகையான சமயக் கொள்கைகளை யெல்லாம், தன்னகத்தே உள்ளடக்கிப் பொதிந்து வைத்துக் கொண்டு, சிறந்துயர்ந்த தத்துவ ஞானப் பெருநூலாக மேம்பட்டு விளங்குகின்றது.

(3) இறை உயிர் உலகு (பதி-பசு-பாசம்) என்னும் முப்பொருள்களைப் பற்றி, முன்னுக்குப் பின் முரண்பாடு இன்றி, முறையே தருக்கநெறி பிறழாமல் ஆராய்ந்து, தடைவிடை முறையில், தவறான பிறர் கொள்கைகளை மறுத்தும், தன் கொள்கைகளை நிறுவியும், சமய தத்துவ உண்மைகளைத் திறம்பட விளக்குதலில், சிவஞானபோதம் எல்லையில்லாத சிறப்புடையதாகத் திகழ்கின்றது.

(4) இறைவன் உயிர்களோடு கலப்பினால் உடலின் உயிர் போல் ஒன்றாகியும், பொருட்டன்மையால் கண்ணின் அருக்கன் போலவேறாகியும், உயிர்க்குயிராதற் றன்மையால் கண்ணொளியும் ஆன்மபோதமும் போல உடனாகியும் நின்று, உயிர்களுக்குக் காணும் உதவி, காட்டும் உதவிகளைப் புரிந்து வரும் முறைமையினை, 'அத்துவிதம்' என்னும் சொற்றொடரின் பொருளால், வெற்றித்திறம் விளங்கும்படி தெளிவித்தருள்கின்ற சிவஞானபோதம், அறிஞர்களுக்கெல்லாம், ஓர் ஒப்புயர்வற்ற ஆராப் பெருவிருந்தாகும்.

(5) சைவசித்தாந்தம் என்னும் தத்துவக் கொள்கையானது, தமிழர்களின் பேரறிவின் பெருவிளைவு என்று போற்றப்படுவது; அறிவு நூல்களின் முடிபெலாம் அகத்தடக்கியது; அருமை பெருமைகள் பலவும் நிறைந்தது. இத்தகைய சிறந்த சைவ சித்தாந்தத் தத்துவக் கொள்கையினைத் தருக்க நெறிமுறைகளுக்கும், அறிவியல் உண்மைகளுக்கும், அருள்ஞானியரின் அனுபவ நலங்களுக்கும், உலகியல் நடைமுறைகளுக்கும் சிறிதும் முரண்படாதபடி, சிவஞானபோதம் அழகுற விளக்கித் தெளிவிக்கும் நிலை, அறிஞர் அனைவரும் மிகப் பெரிதும் வியந்து போற்றுதற்குரியது.

(6) சமய தத்துவ உண்மைகளைப் பிற அயல் மொழியினால் தான், தக்கபடி விளக்குதல் இயலும்; 'வீடுபேறு தமிழாற் கூறார்' என்று பரவலாக, ஒரு வலிவானகருத்து நிலவியிருந்த காலத்து, அக்கருத்து மிகவும் தவறானது; சமய தத்துவ உண்மைகளை அவரவர்களின் தாய்மொழியின் வாயிலாக விளக்குதலே சாலவும் பொருத்தமும் சிறப்பும் உடைய செயலாகும் என்பதனை வலியுறுத்தி, நம்முடைய அருந்தமிழ்ப் பெருஞ் சான்றோர் ஆகிய மெய்கண்டதேவர் பெருமான், தித்திக்கும் செந்தமிழில் செய்தருளிய, தத்துவ ஞானப் பெருநூலே சிவஞானபோதம்!

(7) சங்கரர் இராமாநுசர் மத்துவர் சீகண்டர் நிம்பார்க்கர் வல்லபாசாரியர் சைதன்யர் முதலிய சான்றோர்கள் பற்பலரும் 'அத்வைதம்' பற்றிய தம்முடைய பேருரைகளையெல்லாம், வடமொழியிலேயே இயற்றிப் போந்தனர். அங்ஙனம் இன்றி, அமிழ்தினும் இனிய நமது தாய்மொழியாகிய தமிழ் மொழியிலேயே,

"பொய்கண்டார் காணாப்
புனிதம்எனும் அத்துவித
மெய்கண்ட நாதன்அருள்
மேவும்நாள் எந்நாளோ"

என்று, வேதாந்த சித்தாந்த சமரச ஞானவித்தகராகிய தாயுமான சுவாமிகள், பெரிதும் புகழ்ந்து போற்றிப் பாராட்டித் துதித்த, மெய்கண்டதேவரால் அருளிச் செய்யப்பெற்ற ஒப்புயர்வற்ற திப்பிய நூல், சிவஞானபோதம் ஆகும்.

(8) உயர்ந்த பெருநூல்கள் விளக்கத் தகுந்த, சிறந்த பயனுடைய பொருள்கள், அறம் பொருள் இன்பம் வீடு என்னும் நான்கு உறுதிப் பொருள்கள் ஆகும் என்பர் அறிஞர்; அவற்றுள்

அறம் பொருள் இன்பம் என்னும் மூன்று பொருள்களை மட்டுமே, திருக்குறள் விளக்கியது. இங்ஙனம் தெய்வப் புலமைத் திருவள்ளுவனார் தாமும், விளக்க முற்படாமல் விட்டுச்சென்ற, வீடுபேறு பற்றிய மிகமேலான சிறந்த உண்மைகளையெல்லாம் தெளிவுற விளக்கியருளிய சிறப்புமிக்க நூல், சிவஞானபோதமேயாகும்.

(9) சிவஞானபோதம் பற்பல அதிகரணப் பாகுபாடுகளை யுடையது. ஒவ்வோர் அதிகரணமும், தன்னாற் கூறப்படும் பொருள் (விஷயம்), அதன்கண் ஐயப்பாடு (சம்சயம்), அதற்குப் பிறர்கூறும் கருத்து (பூர்வபட்சம்), அதனை மறுத்துரைக்கும் கொள்கைத் துணிவு (சித்தாந்தம்), ஒன்றோடொன்றற்குள்ள இடையீடில்லாத இயைபு (சங்கதி), என்னும் ஐந்துவகைக் கூறுகள் கொண்டது. இத்தகைய அரிய இனிய அதிகரணப் பாகுபாட்டின் அமைப்பு முறையில் இயன்றுள்ளதனால், சிவஞான போதம் மிக்க நுட்பமும், திட்பமும், ஒட்பமும் செறிந்து, அறிஞர்கள் பெரிதும் வியந்து நயந்து போற்றுதற்கு உரியதாக விளங்குகின்றது.

(10) சிவஞானபோதம், பதி பசு பாசம் என்னும்முப்பொருள் களையும் பற்றிச் செவ்விதின் விளக்குகின்றது; அது பன்னிரண்டு நூற்பாக்களையுடையது; பொதுஅதிகாரம், உண்மை (சிறப்பு) அதிகாரம், என்னும் இரண்டு பகுதிகளாக இயன்றது; பிரமாண வியல் இலக்கணவியல் சாதனஇயல் பயனியல் என்னும் நான்கு இயல்கள் கொண்டது. அதன்கண் முப்பத்தொன்பது அதிகரணங் கள் அமைந்திருக்கின்றன. இவைகள் ஒவ்வொன்றின் அமைப்பும். இயல்பும், அறிஞர்களுக்கு வியப்பும் விம்மிதமும் விளைவிக்க வல்லன.

எல்லா நூல்கள் தம்முள்ளும்
இனிதே சுருங்கித் திகழ்வதெனச்
சொல்லா நிற்பர் திருக்குறளைச்;
சூழ்ந்து கருதின், அதனினுமே
பல்லாற் றானும் சிவஞான
போதம் சுருங்கிப் பயன்பெருக்கும்!
நல்லோர் புகழ்அம் மெய்ந்நூலின்
நலங்கள் பெரிதும் வரம்பிலவாம்! (1)

நாற்ப தடியால், இருநூற்றுப்
பதினா றெளிய நற்சொல்லால்,
ஏற்ற அறுநூற் றிருபான்நான்(கு)
எழுத்தால், சமயக் கொள்கையெலாம்

தேற்றித் தெருட்டும் சிவஞான
போதச் செழுநூல் போல், எங்கும்
வேற்றோர் நூல்இன் றெனவுரைப்பின்,
மிக்க அதன்சீர் விளம்புவர்யார்? (2)

இறையே உலகே உயிர்என்றே
இலங்கும் மூன்று பெரும்பொருளும்,
முறையே தருக்க நெறிநின்று
முன்னும் பின்னும் முரணாமே,
நெறியே ஆய்ந்து தடைவிடையால்,
நிறுத்தும் மறுத்தும் மெய்ந்நிறீஇக்,
கறையின் றுணர்த்தும் சிவஞான
போதம், கடல்போற் பெருஞ்சீர்த்தாம்! (3)

ஒன்றாய் வேறாய் உடனாக
உயிர்கள் தம்மோ டொருங்கியைந்து,
நன்றே அருளால் அவற்றினுக்கு
நயந்து கண்டும் காட்டியுமே
நின்றே உதவும் இறைவனருள்
நிலையை, அத்து விதப்பொருளால்
வென்றே விளக்கும் சிவஞான
போதம், அறிவுக் குயர்விருந்தாம்! (4)

அறிவின் முடிந்த முடிபாக
அருமை பெருமை பலநிறைந்து,
செறியும் சைவ சித்தாந்தம்
என்னும் சிறந்த கொள்கையினை,
நறிய அளவும் அறிவியலும்
நல்லோர் அடைவும் நடைமுறையும்
நெறியின் அமையச் சிவஞான
போதம் விளக்கும் நிலை, சிறப்பாம்! (5)

தத்துவப் பொருள்கள் தம்மைச்
சங்கத மொழியி னால்தான்,
மெத்தவும் விளக்கல் கூடும்,
என்றிருந்த விதியை மாற்றி,
வித்தகர் மெய்கண் டார்,நம்
வியன்பெருந் தமிழ்நற் சான்றோர்,
தித்திக்கும் தமிழிற் செய்த
நூல்,சிவ ஞான போதம்! (6)

சங்கரர், இராமாநுசர், மத்வர், சிகண்டர்,
சைதன்யர், நிம்பார்க்கர் எல்லாம்
சங்கத மொழியில் தான், தத்தம் நூல்கள்
தகவென இயற்றினர் போந்தார்!
இங்கந்த நிலையை மாற்றி, மெய் கண்டார்
எனும்அருட் பெருந்தமிழ்ச் சான்றோர்,
தென்றமிழ் மொழியிற் செய்தளித் தருள்நூல்,
சிவஞான போதநூல் ஆகும். (7)

அறம்பொருள் இன்பம் வீடு,
நான்கும்நூற் பயனாய்ச் சொல்வர்!
திறம்பட அவற்றுள் மூன்றே,
திருக்குறள் கூறா நிற்கும்;
உறழ்ந்தசீர்ப் புலமைத் தெய்வத்
திருவள்ளு வனாரும் ஓதாச்
சிறந்தநற் பொருளைச் செப்பும்,
சிவஞான போத நூலே! (8)

தன்னாற் கூறப் படும்பொருளும்
அதன்கட் சாரும் ஐயப்பாடும்,
முன்னி அதற்குப் பிறர்கூறும்
முடிபும், அவற்றை மறுத்துரைத்துத்
துன்னி நிறுவும் சித்தாந்தத்
துணிபும், இயைபும், அதிகரணம்
என்ன அமையச், சிவஞான
போதம் தொடர்புற் றினிதிலங்கும். (9)

பதிபசு பாசம் என்னும்முப் பொருளும்
பற்றிநற் பன்னிரு நூற்பா,
பொதுசிறப்பு என்னும் இரண்டதி காரம்,
பிரமாணம் இலக்கணம் பொருந்து
விதிசெய்சா தனமே பயனியல் என்னும்
நான்கியல், வியன்முப்பத் தொன்பான்
அதிகரணம் அமையச், சிவஞான போதம்
அறிஞர்கள் வியந்திடத் திகழும் (10)

சிவஞானபோதத் தெளிபொருட் பதவுரை

முன்னுரை

'சிவஞானபோதம்' நம்து அருமைச் செந்தமிழ் மொழியிலுள்ள தலைசிறந்த நூல்கள் பலவற்றில் ஒன்று. இலக்கண நூல்களில் தொல்காப்பியமும், நீதிநூல்களில் திருக்குறளும், நெஞ்சையள்ளும் செஞ்சொற் காப்பியங்களிற் சிலப்பதிகாரமும், யோக அனுபவ நுட்பங்களை உணர்த்துதலில் திருமந்திரமும், வரலாற்று உண்மைகளை வளம் பெறப் பாடுதலிற் பெரியபுராணமும், கற்பனைத்திறன் செறிந்த கவிதை நலத்திற் கம்பராமாயணமும், பிறவும் தந்நிகரற்றுச் சிறந்து திகழ்தல்போல, நம் அருமைச் செந்தமிழ் மொழியின்கண் ஒப்புயர்வற்ற மெய்ப்பொருள் நூலாக வீறுற்று விளங்குவது, சிவஞான போதம் ஆகும்.

"திருக்குறள்போல் நீதிநூல்;
சிறந்துயர்தொல் காப்பியம்போல்
பொருத்தமிகும் இலக்கணநூல்;
சிவஞான போதம் போல்,
சுருக்கமிகும் தத்துவநூல்;
தூயதிரு வாசகம்போல்,
உருக்கமிகும் பக்திநூல்;
உலகினில் வேறு எங்குமில்லை" —ந. ரா. மு.

சிவஞான போதம் "நூலாருள் நூல் வல்லார்" நுணுகி ஆராய்ந்து கற்றுணர்தற்குரிய நூல். பல நூல்களையும் பயின்றுணர்ந்து கைவந்த பெரும் புலமைமிக்க பெருமக்களே, அதனைக் கற்றுணர்தல் இயலும். ஒவ்வொரு கலைத்துறையிலும் ஒரு சிலரே தனிப்பயிற்சியும் உணர்வும் பெற்ற நுண்தேர்ச்சியர் (Specialists & Experts) களாக விளங்குதலைக் காண்கின்றோம்.

தனித்தனிப் பண்பும் முயற்சியும் பயிற்சியும் கொண்டு அடைய வேண்டிய அக்கலைத்துறைகளில், பொதுமக்கள் சுவையோ உணர்வோ அடைவதென்பது இயலுவதன்று. பொதுமக்களுக்குச் சுவை பயவாமையாலோ, அவற்றை அவர்கள் நன்கு அறியமாட்டாமையாலோ, அக்கலைகளுக்கு எத்தகைய இழிவும் சிறுமையும் இல்லை. சிறப்பும் நுட்பமும் வாய்ந்த அரிய பெரிய கலைகள், பெரும்பாலான பொதுமக்களுக்குச் சுவைகுன்றித் தெளிவின்றிக் கடினமாகவே இருக்கும் (Caviare to the general). அவற்றை எத்துணைதான் எளிமைப்படுத்தி விளக்கினாலும், அவற்றில் உண்மை ஈடுபாடும் உழைப்பும் இல்லாதவர்க்குச் சிறிதும் தெளிவு பிறக்காது. எளிமைப்படுத்தினால் நுண்பொருள்கள் விடுபட்டுப் போகும்; நுண்பொருள்களை விளக்க முயன்றால் எளிமைத் தன்மை இன்றிச் சிக்கல் மிகுந்துவிடும். " விரிப்பிற் பெருகும்; தொகுப்பின் எஞ்சும் " எனப் புறநானூற்றுப்புலவர் ஒருவர் பாடிய நிலைமை போன்றது இது.*

இலக்கண அறிவு - இலக்கியப் புலமை - தருக்க நெறிப்பயிற்சி - திருமுறைகளிற் செறிந்த உணர்வு - பல்வேறு சமய நூல்களின் ஆராய்ச்சி - பண்பட்ட மனநிலை - உள்ளார்ந்த சமய நெறி ஒழுக்கம் - அறிவு முயற்சிகளில் அளவிலா ஆர்வம் - முதலியன பலவும் சிவஞானபோதச் செம்பொருட்டெளிவுக்கு இன்றியமையாதனவாக உள்ளன. 'பேணுபல் கலைகள் என்னும் பெருகு சோபானம் ஏறிய' பின்னரே, சிவஞானபோதச் செம்பொருட் சிகரக்காட்சி நம்மனோர்க்குக் கைகூடுவதாக உள்ளது.

சிவஞானபோதம், கேட்டல் - சிந்தித்தல் - தெளிதல் - ஒன்றி ஒழுகுதல் என்னும் நான்குவகை நெறிகளால் உணரற்பாலது.

---

* "Any one who has ever tried to present a rather abstract scientific subject in a popular manner knows the great difficulties of such an attempt. Either he succeeds in being intelligible by concealing the core of the problem and by offering the reader only superficial aspects or vague allusions, thus deceiving the reader by arousing in him the deceptive illusion of comprehension; or else he gives an expert account of the problem, but in such a fashion that the untrained reader is unable to follow the exposition and becomes discouraged from reading any further"

—Dr. Albert Einstein,
in Dr. Einstein & Universe.

வெறும் நூல்களைப் படித்தல் ஒன்று மட்டுமே கொண்டு, தத்துவ நுண்பொருள்களைத் தகவுற அறிந்து கொள்ளுதல் இயலாது. காய்கறிக் கடைக்குச் சென்று கத்தரிக்காய் வாங்குவது போன்று, அத்துணை எளிமையில் சமய நூல்களின் தத்துவப் பொருள் நுட்பங்களை அறிந்து கொண்டு விடுதல் வேண்டும் என்று எதிர் பார்த்தல் முறையன்று.** கடல் நீரைப் பருகினால் விடாய் தணியாமல் மேலும் மேலும் மிகுதிப்படுதலே போன்று, வெறும் நூல்முகமாகப் படிப்பதனால், நமக்குத் தெளிவு பிறப்பதற்கு மாறாக ஐயங்கள்தான் மிகுதிப்படும்.

> "சாத்திரத்தை ஓதினர்க்குச் சற்குருவின் தன்வசன
> மாத்திரத்தே வாய்க்கும்நலம் வந்துறுமோ?—ஆர்த்தகடல்
> தண்ணீர் குடித்தவர்க்குத் தாகம் தணிந்திடுமோ?
> தெண்ணீர்மையாய்? இதனைச் செப்பு"

என்று திருக்களிற்றுப்படியார் கூறுதலும், இங்குச் சிந்திக்கத் தக்கது. "ஒண்குருவால் இன்று இந்நூல் மும்மை மலர்க்கு" என்னும் திருமொழியால், சிவஞானபோதத்தினைக் குருமுக மாகவே பயிலுதல் வேண்டும் என்று, பெரியோர்கள் வலியுறுத்தி யுள்ளமையும் காணலாம். நூலறிவு மட்டுமே யன்றிச் சிவானு பவமும் உடைய சிறந்த சான்றோரையே இங்கு 'ஒண்குரு' என்று பெரியோர்கள் குறித்துள்ளனர். இதனாலெல்லாம் சிவஞான போதத்தினைப் பயிலும் நெறியும், பயிற்றும் நெறியும், இனைய என்று ஒருவாறு உணர்தல் கூடும். எனினும், சிவஞானபோதம் கற்க விரும்பும் ஆர்வலர்களுக்கு ஓரளவேனும் பயன் படத்தக்க நிலையில், பின்வரும் எளிய தெளிவுரை ஒன்று இங்குத் தரப்பெறு கின்றது.

** "Most of us wish to pick up religion as easily as a shell from the sand. We have not the patience or the persevering energy for the laborious quest. As we get books from Blackwell, eggs from the farmer or medicines from the chemist, we expect the parson or the priest to provide us with religion at the cost of a few shillings or an hour a week. But it costs a good deal to be religious..."

—Dr. S. Radhakrishnan,
East and West in Religion.

சிறப்புப் பாயிரம்

மலர்தலை யுலகின் மாயிருள் துமியப்
பலர்புகழ் ஞாயிறு படரின் அல்லதைக்
காண்டல் செல்லாக் கண்போல், ஈண்டிய
பெரும்பெயர்க் கடவுளிற் கண்டுகண் இருள்தீர்ந்து
அருந்துயர்க் குரம்பையின் ஆன்மா நாடி,
மயர்வுஅற நந்தி முனிகணத்து அளித்த
உயர்சிவ ஞான போதம் உரைத்தோன்;
பெண்ணைப் புனல்சூழ் வெண்ணைச் சுவேதவனன்
பொய்கண்டு அகன்ற மெய்கண்ட தேவன்
பவநனி வன்பகை கடந்த
தவர்அடி புனைந்த தலைமை யோனே

பதவுரை :

மலர்தலை உலகில் - விரிந்த இடத்தை உடைய உலகத்தில்
மாஇருள் துமிய - பெரிய புறஇருள் அழியும்படி
பலர்புகழ் ஞாயிறு - பல சமயத்தாராலும் புகழப்படுகின்ற சூரியன்
படரின் அல்லதை - தோன்றினால் அல்லாமல்
காண்டல் செல்லா - காணும்தன்மை எய்தாத
கண்போல் - கண்ணொளியைப் போல,
அருந்துயர் - பொறுத்தற்கரிய துயரங்களைக் கொண்ட
குரம்பையின் - உடம்பினால்,
ஆன்மா - சீவான்மாவையும், பரமான்மாவையும்
நாடி - கருதல் அளவையால் ஆராய்ந்து,
கண்இருள் - கருதி உணரப்படும் அகஇருள் ஆகிய ஆணவமலம்
தீர்ந்து - நீங்கி விடுபட்டு,
ஈண்டிய - எல்லா நூல்களும் தன் பொருளாகத் திரண்டு கூடிய
பெரும்பெயர் - மகாவாக்கியம் புகழ்கின்ற
கடவுளில் - முதற்கடவுளின் திருவருளால்
கண்டு - பொருள்களின் சிறப்பியல்புகளை உணர்ந்து,
மயர்வுஅற - மலமயக்கம் அழிய
நந்தி - திருநந்திதேவர்
முனிகணத்து - சனகர் சனந்தனர் சனாதனர் சனற்குமாரர் என்னும் முனிவர் கணங்களுக்கு
அளித்த - அறிவுறுத்தியருளிய
உயர்சிவஞானபோதம் - உயர்ந்த சிவஞானபோதம் என்னும் நூலை
உரைத்தோன - இயற்றியருளியவர்;

பெண்ணைப் புனல்சூழ் - பெண்ணையாற்றின் நீராலே சூழப்பட்ட
வெண்ணை - திருவெண்ணெய் நல்லூரில் தோன்றியருளிய
சுவேதவனன் - சுவேதனப்பெருமாள் என்னும் பிள்ளைத் திருப் பெயர் கொண்டவரும்;
பொய்கண்டு - பொய்ச் சமயங்களின் பொருள் இது என்று உணர்ந்து
அகன்ற - அவற்றை அகற்றிய
மெய்கண்ட தேவன் - மெய்கண்ட தேவர் என்னும் சிறப்புத் திருப் பெயர் கொண்டவரும்;
பவநனி வன்பகை - பிறவியாகிய மிக்க வலிய பகையினை,
கடந்த - வென்ற
தவர் அடி புனைந்த - சிறந்த தவமுனிவர்கள் தனது திருவடியைப் புனைந்து கொள்ளுவதற்கு ஏதுவாகிய
தலைமையோன் - தலைமைப்பாட்டை உடையவரும் ஆவர்.

குறிப்பு:

இருட்கேட்டிற்கும், நிருவிகற்பம் சவிகற்பம் என்னும் இரு வகைக் காட்சிக்கும், ஞாயிறு இன்றியமையாச் சிறப்புடையதாதல் போல, மலத் தீர்விற்கும், ஆராய்ச்சி அனுபூதி என்னும் இருவகை உணர்விற்கும், இன்றியமையாச் சிறப்பை உடையது சிவஞான போதம் என்பது கருத்து.

புறஇருளை நீக்கிக் காட்டுதற்குப் பன்னிரு வகைப்பட்ட ஞாயிறு உளதாதல்போல, அகஇருள் நீக்கி உணர்த்துதற்குச் சிவ ஞானபோதமும் பன்னிரு சூத்திரங்களால் அமைந்தது.

மங்கல வாழ்த்து

கல்ஆல் நிழல்மலை
வில்லார் அருளிய
பொல்லார் இணைமலர்
நல்லார் புனைவரே

பதவுரை:

கல்ஆல் - கல் ஆலமரத்தின் நிழலில் அமர்ந்து
மலைவு இல்லார் - நந்தி தேவருக்கு ஐயப்பாடு இல்லையாகச் செய்தருளியவர் ஆகிய சிவபெருமான்,
அருளிய - அருள் செய்தற் பொருட்டு
பொல்லார் - பொல்லாத பிள்ளையாருடைய
இணைமலர் - இரண்டு திருவடித் தாமரைகளை

நல்லார் - கேட்டுச் சிந்தித்துத் தெளிந்த மெய்யன்பர்
புனைவர் - தமது தலைமேல் சூடிக்கொண்டு வணங்குவர்.

குறிப்பு :

"மலைவில்லார்" என்னும் தொடர், மலை-வில்லார் என்றும், மலைவு-இல்லார் என்றும் இரு வகையிற் பொருள்படும். சிவபெருமான் மேரு மலையை வில்லாகக் கொண்டவர். 'இல்லார்-இல்லாமல் செய்தவர்' என்று பண்பு அடியிற் பிறந்த வினையாலணையும் பெயர். 'அருளிய' என்னும் சொல், 'கொடுத்த' என்று பெயரெச்சமாகவும், அருளுவதற்காக என்று செய்பிய என்னும் வாய்ப்பாட்டு வினையெச்சமாகவும் பொருள்படும். பொல்லுதல் - பொள்ளுதல், செதுக்குதல். பொல்லார் - உளியால் பொள்ளிச் செய்யப்படாதவர்; தானே தோன்றியவர்; சுயம்பு மூர்த்தி. மெய்கண்ட தேவர் வாழ்ந்திருந்த திருவெண்ணெய் நல்லூரில் உள்ள பிள்ளையாரின் திருப்பெயர், பொல்லாப் பிள்ளையார் என்பது.

உலகத்தில் புதல்வர்கள்பால் செய்யும் வழிபாடு தந்தையர்க்குக் கழிபேருவகை பயக்குமாதலின், 'மலைவில்லார் அருளிய பொல்லார் திருவடிபுனைவர்' என்றார்.

சிவஞானபோதம் பலவகைகளில் தனிச் சிறப்பியல்பு உடைய நூல். சிறப்பாகக் குறிக்கலுறின், தமிழ் நூல்களுள் முதன் முதலில், மங்கல வாழ்த்துக் கூறுவதாக அமைந்தது சிவஞான போதமேயாகும். நூலினுட் கூறப்படும் பொருட் பாகுபாடுகளைக் குறிப்பால் தன்னகத்தே அடக்கி நிற்றல், மங்கல வாழ்த்துக்கு இலக்கணம் என்பர். இனையதொரு மங்கல வாழ்த்துப்பாடல், சிவஞான போதத்திற் காணப்படுதல்போல, முன்னைய தமிழ் நூல்களில் எதன்கண்ணும் காணப்படவில்லை.

இதன்கண், சிவஞானபோத நூலின்கண் விளக்கப்பெறும் பொருட்பாகுபாடுகள் அனைத்தும் குறிப்பாற் புலப்படுத்தப் பெற்றிருத்தல் காணலாம். (1) சிவஞானபோதம் சுருங்கிய நூலாதல் புலப்பட இச்செய்யுள் மிகக் குறுகிய 'வஞ்சித்துறை'யில் இயன்றுள்ளது. (2) இந்நூல் 12 சூத்திரங்களால் இயன்றுள்ளமை தோன்ற, இப்பாடல் 12 சொற்களால் அமைவதாயிற்று. (3) இச்செய்யுளகத்துள்ள 'அருளிய', 'புனைவர்' என்னும் இரண்டு வினைச்சொற்களால், இந்நூல், 'பொது' என்றும், 'உண்மை' என்றும் இரண்டு அதிகாரங்களையுடையதாதல் சுட்டப் பட்டது. (4) மூன்று மூன்று சொற்கள், ஒவ்வோர் அடியாக வைத்து நான்கடிகளால் இச்செய்யுள், யாக்கப்பட்டிருத்தலின்,

இந்நூலும் மும்மூன்று சூத்திரம் ஒவ்வோர் இயலாக, நான்கு இயல்களால் வகுக்கப் பெற்றமை தெளியலாம். (5) இச்செய்யுளில் 'மலைவில்லார்' என்னும் தொடர் 'மலை-வில்லார்' எனக் கொள்ளப்படுவதேயன்றி, 'மலைவு - இல்லார்' எனவும் பிரித்துணர நிற்கும் திறனால், இந்நூலின் மூன்றாம் சூத்திரமும், நான்காம் சூத்திரமும், தம்முள் தொடர்புடையனவாய் 'இதுவும் அது' என மாட்டெறிய நிற்கும் தன்மை புலனாம். (6) அன்றியும் இச்செய்யுளிற் 'கல்லால் நிழல்மலை' என இடமும், 'அருளிய' எனச் செய்கையும், 'இணைமலர்' எனத் திருவடியும், 'புனைவர்' எனப் பேறும் உணர்த்தப் பெற்றிருத்தலால், இந்நூலின் நான்கு இயல்களும் முறையே பிரமாணம்-இலக்கணம்-சாதனம்-பயன் என்பனவற்றை உணர்த்துதல் கொள்ளப்படும்.

ஆசிரியர் பாண்டிப்பெருமாள் என்பவர் இயற்றிய விருத்தியுரையிற் காணப்பெறாமல், ஆசிரியர் சிவஞான சுவாமிகள் அவர்களால் மட்டுமே திறந்தெரிந்து விளக்கப்பெற்றுள்ள, இன்னோரனைய சிறந்த நுண்பொருட் குறிப்புகளுக்கு இடனாக யாக்கப் பெற்ற இம் மங்கல வாழ்த்துப் பாடல் ஒன்றே, சிவஞானபோத நூலின் அருமைபெருமைகளை விளக்கப் போதியதாகும்.

அவையடக்கம்

தம்மை உணர்ந்து தமைஉடைய தன்உணர்வார்
எம்மை உடைமை எமைஇகழார்;—தம்மை
உணரார் உணரார்; உடங்கு இயைந்து தம்மிற்
புணராமை கேளாம் புறன்

பதவுரை :

தம்மை - உடைமைப் பொருள் ஆகிய தம் இயல்பினை
உணர்ந்து - குருமுகத்தால் தத்துவஞான நூல்களால் அறிந்து
தமைஉடைய - தம்மை உடைமைப் பொருளாகக் கொண்ட
தன்(ஐ)உணர்வார் - தலைவனை உணரும் சிவஞானிகள்
எம்மை உடைமை (இன்) - எம்மை உடைமைப் பொருளாகக் கொண்டவர்கள் ஆதலின்
எமை - எம்முடைய குற்றங்களை
இகழார் - (குணமாகக் கொண்டு கோதாட்டுவது அன்றி), இகழ்தல் செய்யார்;
தம்மை உணரார் - தம்முடைய இயல்பினை உணராத அறிவிலிகள்
உணரார் - தம்மை உடையவனாகிய தலைவனையும் உணர மாட்டார்கள்;

உடங்கு இயைந்து - அவர்கள் தம்முள் ஒருங்கே கூடிக்கொண்டு
தம்மில் புணர்ாமை (இன்) - தங்களுக்குள் தாங்களே ஒன்று சேராது முரண்படுதலால்,
புறன் - அவர்கள் எம்மையும் இந்நூலையும் புறத்தே இகழ்ந்து கூறும் மொழிகளை,
கேளாம் - யாம் ஒரு பொருளாகக் கொள்ளமாட்டோம்.

குறிப்பு :

உடைமைப் பொருள், அடிமையும் உடைமையும் என இருவகைப்படும். அவற்றுள் உயிரினங்கள் எல்லாம் இறைவனுக்கு அடிமைப்பொருள் எனவும், மாயையும் கன்மமும் அவற்றின் காரியங்களும், உமைடைப்பொருள் எனவும் வழங்கப்பெறும். உடைமை-உடையவர் ஆகும் தன்மை. 'உணரார் உணரார்' என்னும் தொடரில், முன்னையது எதிர்மறை வினையால் அணையும் பெயர்; பின்னையது எதிர்மறை வினைமுற்று. கேட்டல்-பொருளாகக் கொள்ளுதல்.

'புறன்' - முன்னிலையில் அன்றிப் புறத்தே இகழ்ந்து கூறும் புறங்கூற்றுமொழி. புறச்சமயம் பற்றி இகழ்ந்து கூறும் மொழியும், புறங்கூற்று மொழியும் என்று, இரட்டுற மொழிதலாற் கொள்க.

(முதற் சூத்திரம் : பதியுண்மை)

அவன்அவள் அதுஎனும் அவை,மூ வினைமையில்
தோற்றிய திதியே; ஒடுங்கிமலத்து உளதாம்;
அந்தம் ஆதி என்மனார் புலவர்

பதவுரை :

அவன் அவள் அது எனும் - அவன் அவள் அது (ஆண் பெண் அலி) என்று சுட்டிக் கூறப்படுகின்ற
அவை - தொகுதியாகிய உலகம்
மூவினைமையில் - தோன்றுதல், இருத்தல், மறைதல் என்னும் மூன்று தொழில்களை உடைமையினால்,
தோற்றிய - ஒருவனால் தோற்றுவிக்கப்பட்ட
திதியே - உள்பொருளேயாகும்;
மலத்து (ஆல்) - (அவ்வுலகம்) கன்ம மலத்தினால்
ஒடுங்கி(யின்) - தான் ஒடுங்குதற்கு இடமாகிய கடவுள் இடத்தினின்று
உளதுஆம் - (ஆணவமலத்தினால்) மீண்டும் தோன்றுவது ஆகும்; (இங்ஙனம் ஆதலின்),

அந்தம் – அந்தம் ஆகிய அழித்தற்றொழிலைச் செய்யும் கடவுளே,
ஆதி – முதற்கடவுள்,
என்மனார் புலவர் – என்று கூறுவர் அளவைநூல் அறிவுடையோர்

குறிப்பு :

திதி-உள்பொருள். ஒடுங்கி-ஒடுங்குவதற்கு இடமாக உள்ள கடவுள், பெயர்ச்சொல். 'ஒடுங்கியின் நின்று உலகம் உளது ஆகும்' என இயையும். அந்தம்-சங்காரம், அழித்தற்றொழில்; சங்கார காரணன். அந்தத்தைச் செய்யும் கடவுளை 'அந்தம்' என்றது உபசாரம் அல்லது ஏற்றுரை என்னும் முறையாகும்.

கருத்து :

உலகம் ஆண் பெண் அலி என்னும் அவயவப் பகுப்புடையது; சுட்டி உணரப்படுவது; சடமுமாய்ப் பலவுமாய் இருப்பது. ஆதலின் உலகமானது தோற்றம் நிலை இறுதி என்னும் முத்தொழில்களை உடையது. அஃது ஒருவனால் தோற்றுவித்துக் காத்து அழிக்கப்படுகின்ற உள்பொருளேயாகும். உலகம் ஆணவ மலம் பரிபாகம் ஆதற்பொருட்டு மாயையினின்று தோன்றி, கன்ம மலம் பரிபாகமாதற் பொருட்டு மாயைக்கு நிலைக்களனாகிய இறைவன்பால் ஒடுங்கி நிற்கும். உலகை ஒடுங்கச் செய்யும் சர்வ சங்கார காரணன் எவனோ, அவனே உலகிற்கு முதற் கடவுள்; ஏனையோர் முதல்வர் அல்லர். வினைமை - வினையுடைமை. உடைமை - உடையதாகும் தன்மை. அவை - தொகுதி. தோற்றிய-தோற்றுவிக்கப்பட்ட. திதிப்படும் உலகத்தைத் திதி எனவும், அந்தத்தைச் செய்யும் கடவுளை, அந்தம் எனவும் உபசரித்தார்.

உலகில் மூவினையும் ஒரு காலத்தில் நிகழ்தலையாண்டும் கண்டிலேம் என்பாரை நோக்கி 'மூவினையின்' என்னாமல், 'மூவினைமையின்' என்று தன்மையில் வைத்து ஓதினார். காணப் பட்ட உலகத்தால், காணப்படாத கடவுட்கு உண்மை கூற வேண்டுதலின், 'தோற்றிய திதியே ஒடுங்கி உளதாம்' என உலகின் மேல் வைத்துக் கூறினார். திருவள்ளுவரும் 'ஆதி பகவன் முதற்றே உலகு' என உலகின்மேல் வைத்துக் கூறியமை காண்க. உலகம் தானே தோன்றியதன்று என்பார் 'தோற்றிய' எனப் பிறவினை வாய்ப்பாட்டாற் கூறினார். இல்லாததாகிய உலகம் பின்னர்த் தோன்றவில்லை, முன்பு நுண்ணியதாக இருந்த ஓர் உள்பொருளி னின்றே உலகம் தோன்றியது என்பார், "தோற்றிய திதியே" என்றார். 'அந்தம் ஆதி' என்புழி, 'அந்தமே ஆதி' என்னும்

தேற்ற ஏகாரம் தொக்கு நின்றது. இவ்வாறே ஒடுங்கி என்புழி இன் உருபும், மலத்து என்புழி ஆல் உருபும் தொக்கு நின்றன.

இச்சூத்திரத்துள் 'அவன் அவள் அது எனும் அவை மூவினைமையின்' என்பது ஓர் அதிகரணம்; 'தோற்றிய திதியே ஒடுங்கி யுளதாம்' என்பது, மூன்று அதிகரணத்தை உள்ளடக்கி நிற்பதோர் அதிகரணம்; 'அந்தம் ஆதி என்மனார் புலவர்' என்பது ஓர் அதிகரணம்; ஆக முக்கூற்றது இச் சூத்திரம் என்று உணர்க.

(1) முதல் அதிகரணம்

"ஈண்டு உளதாய் ஒருவன் ஒருத்தி ஒன்று என்று சுட்டப்பட்ட பிரபஞ்சம், உற்பத்தி திதி நாசம் உடைத்தென்றது; தோற்றமும் ஈறும் உள்ள தன்பாலே கிடத்தலின்"

(வெண்பா)

பூதாதி ஈறும் முதலும் துணையாகப்
பேதாய் திதிஆகும் பெற்றிமையின்—ஓதாரோ?
ஒன்றுஒன்றில் தோன்றி உளதாய் இறக்கண்டும்,
அன்றுஎன்றும் உண்டுஎன்ன ஆய்ந்து.

பதவுரை :

பேதாய் - காட்சியளவையானும் அறியாத மடவோனே
பூதாதி - பூதத்தை முதற் காரணமாக உடைய உலகத்திற்கு
திதி - நிலைத்தற்றொழில் ஆனது,
ஈறும் முதலும் - இறுதியும் தோற்றமும்
துணையாக ஆகும் - தனக்குத் துணைக்காரணமாகக் கொண்டே நிகழா நிற்கும்.
ஒன்று ஒன்றில் - ஒவ்வொரு காலச் சிறப்பில்
பெற்றிமையின் - ஒவ்வோர் இனம்பற்றி
தோன்றி - உலகப் பொருள்கள் ஒருங்கே தோன்றி,
உளதாய் - ஒருங்கே நிலைபெற்று,
இறக்கண்டும் - ஒருங்கே அழிவதைக் கண்ணாற் கண்டு வைத்தும்,
என்றும் - என்றாயினும்
அன்று - அதற்குரிய முடிவுகாலம்
உண்டு என்ன - உண்டாகும் என்று
ஆய்ந்து - ஆராய்ந்து பார்த்து
ஓதாரோ - அறிவுடையோர் கூறமாட்டார்களோ? கூறுவர்.

குறிப்பு :

பூதாதி (கு) - பூதங்களை முதற்காரணமாக உடைய உலகத்திற்கு-
பெற்றிமையின் - இனத்தின் சார்பினால்.

'ஓதாரோ' என்புழி, ஓகார வினா, ஓதுவர் என்னும் பொருள் குறித்து வந்தது.

இரண்டாம் அதிகரணம்

"இனி, இல்லதற்குத் தோற்றம் இன்மையின் உலகம் உள்ளது; உள்ளதற்குச் செய்வோர் இன்றிச் செய்வினையின்மையின், உலகம் செய்வோனை உடையது; ஒடுங்கின சங்காரத்தின் அல்லது உற்பத்தியில்லை, ஆண்டு ஒடுங்குதலின் என்றது".

(வெண்பா)

இலயித்த தன்னில்,இல யித்ததுஆம்; மலத்தால்
இலயித்த வாறுளதா வேண்டும்;—இலயித்தது
அத்திதியில் என்னின் அழியாது; அவை அழிவது
அத்திதியும் ஆதியுமாம் ஆங்கு.

பதவுரை :

இலயித்தது - கன்மமலம் பக்குவமாதற்கு ஒடுங்கியதாகிய உலகம்
இலயித்த தன்னில் - தான் ஒடுங்குதற்கு நிலைக்களமான இறைவனிடமிருந்து
மலத்தால் - ஆணவமலம் பக்குவமாதற்பொருட்டு
ஆம் - படைப்புக்காலத்தில் மீளவும் உண்டாகும்;
இலயித்தவாறு - எப்பொருள் எவ்வாறு ஒடுங்கிற்றோ, அப்பொருள் அவ்வொடுங்கியவாறே,
உளது ஆ வேண்டும் - மீளவும் உளதாதல், எல்லோராலும் விரும்பப்படும். (அதுவே அறிவிற்குப் பொருத்தம் ஆகும்).
இலயித்தது - உலகம் ஒடுங்கியது,
அத்திதியில் என்னின் - அந்த மூலப்பகுதி வடிவாகிய திதிக் கருத்தாவினிடமேயாம் என்பையாயின்,
அவை - அம்மூலப்பகுதிக்கு மேலுள்ள புவனங்கள்,
அழியாது - அந்தத் திதிகருத்தாவின்கண் ஒடுங்கா.
அத்திதியும் - அந்தத் திதிக் கடவுளும்
ஆதியும் - படைப்புக் கடவுளும்,

ஆம் அங்கு - தோன்றுதற்குக் காரணமாகிய அவ்வழித்தற் கடவுளினிடத்தில்,
அழிவது - (அவ்விருவரோடும்கூட) அத்தொகுதி அழிவதாகும்.

குறிப்பு :

(ஆ) - ஆதல்; முதல்நிலைத் தொழிற் பெயர். வேண்டும் - விரும்பப்படும். அவை - அந்த மாயா காரியத் தொகுதி. அழிவது- ஒடுங்குவது; திதி-திதிக் கடவுள். ஆதி-படைப்புக்கடவுள்; ஆம் அங்கு - ஆவதற்குக் காரணமாகிய அவ் அழித்தற் கடவுள். ஆதல்- தோன்றுதல்.

(வெண்பா)

வித்துண்டா மூலம் முளைத்தவா, தாரகமாம்
அத்தன்தாள் நிற்றல், அவர்வினையால்—வித்தகமாம்;
வேட்டுவனாம் அப்புழுப்போல் வேண்டுருவைத்
தான்கொடுத்துக்
கூட்டானே? மண்போற் குளிர்ந்து.

பதவுரை :

மண் குளிர்ந்து - நிலம் குளிர்ந்த வழி
வித்து உண்டா - அந்நிலத்தின்கண் விதை உள்ளது ஆக
மூலம் - முளையானது
முளைத்தவா - (அவ்விதையினின்று) தோன்றியவாறு போல,
தாரகம் ஆம் - (மாயையானது) தனக்கு ஆதாரம் ஆகின்ற,
அத்தன் தாள் - இறைவனது திருவருட் சக்தியின் இடத்தில்,
நிற்றல் - உள்ளதாய் நிற்றலால்,
அவர்வினையால் - அவரவர்களின் வினைக்கு ஏற்ப
வித்தகம் ஆம் - அவ்வச் செயல்களைப் பயக்கும் சதுரப்பாடு உடையதாகும்.
வேட்டுவன் ஆம் அப்புழுப்போல் - வேட்டுவன் (குளவி) ஆதலை (விரும்பும் புழுவிற்கு, வேட்டுவன் அப்புழு விரும்பிய) வடிவைக் கொடுப்பது போல,
வேண்டு உருவை - அவரவர்கள் விரும்புகின்ற உருவத்தினை
தான் - முதல்வன்,
கொடுத்து - (அவரவர்களின் வினைகளுக்கு ஏற்ப) அளித்து
கூட்டானே? - வினைப்பயனைக் கூட்டுவிக்க மாட்டானோ? கூட்டுவன்.

சி—2

குறிப்பு :

நிலம் குளிர்ந்த வழி அதன்கண் இருந்தாலன்றி விதையானது முளையாதவாறு போல, மாயையும் தனக்கு ஆதாரமாய் நிற்கும் இறைவனது சக்தியின் கண்ணதாய் நின்று, அச்சக்தி சங்கற்பித்த படியே அவ்வச்செயல்களைப் பயக்கும் சதுரப்பாடு உடையதாகும். ஆதலின், மாயையின் ஒடுங்கித் தோன்றும் உலகம், அதற்கு ஆதாரமாகிய இறைவனின் சக்தியில் ஒடுங்கி, அதன்கண் நின்றும் தோன்றியதேயாகும். கிழங்கினின்றும் தோன்றும் தாமரையை, அக்கிழங்கிற்கு ஆதாரமாதல் பற்றிச் 'சேற்றினின்றும் தோன்றியது' என்னும் கருத்திற் 'பங்கயம்' என்ற பெயரால் வழங்குதல் காண்க. குடம் உண்டாவதற்கு மண் முதற்காரணமும், தண்ட சக்கரங்கள் துணைக்காரணமும், குயவன் நிமித்தகாரணமும், ஆதல்போல, உலகிற்கு மாயை முதற்காரணம்; இறைவனின் திருவருள் ஆகிய சக்தி துணைக்காரணம்; இறைவன் நிமித்த காரணம்.

அன்றியும் முளைக்கு ஆதாரமாயிருப்பது வித்து. வித்துக்கு ஆதாரமாயிருப்பது நிலம். வித்தைப் போன்றது மாயை. முளையைப் போன்றது உலகம். நிலத்தைப் போன்றது சிவசக்தி. வித்திலிருந்தே முளை தோன்றினாலும், அவ்வித்துக்கு ஆதார மாகிய நிலம் குளிர்ந்தாலன்றி முளை தோன்றாது. அதுபோல், மாயையிலிருந்தே உலகம் உண்டாயினும் அம்மாயைக்கு ஆதார மாகிய சிவசக்தி சங்கற்பித்தாலன்றி, மாயை (சடமாகையால்) தானே உலகைத் தோற்றுவிக்காது. சக்தி சிவத்தினின்றும் வேறாகாமையினாலும், சக்தி சிவத்தில் ஒடுக்கம் ஆதலாலும், சிவனே உலகத்திற்குக் கர்த்தாவென்று துணியப்படும்.

உலகம் ஒரு தன்மைத்தாயன்றி, பலவேறு வகைத்தாய்ப் படைக்கப்படுதல் துணைக்காரண வேறுபாட்டாலேயே ஆதலின், அதுபற்றி இறைவனது அருளுடைமைக்கும் நடுவுநிலைமைக்கும் இழுக்கு இல்லை என்பது கருத்து.

'மண் போல்' என்புழி 'போல்' என்பது அசை. மூலம்-காரணம். குளிர்ந்து-குளிர்ந்தவழி. நிற்றல்-நிற்றலால். கூட்டானே என்னும் வினா, கூட்டுவன் என்னும் பொருள் குறித்தது. மேலை வெண்பாவில் 'இலயித்த' என்றதனால் மாயையுண்மை பெறப் பட்டமையின், அஃது ஈண்டுத் தோன்றா எழுவாயாக வருவிக்கப் பெற்றது.

(வெண்பா)

நோக்காது நோக்கி நொடித்தன்றே காலத்தில்
தாக்காது நின்றுளத்தில் கண்டிறைவன்—ஆக்காதே
கண்ட நனவுணர்வில் கண்ட கனவுணரக்
கண்டவனில் இற்றின்றாம் கட்டு.

பதவுரை :

இறைவன் - முதல்வன்
காலத்தின் - காலதத்துவம் போல
தாக்காது நின்று - விகாரரப்படாமல் நின்று
ஆக்காதே கண்டு - உலகத்தைக் கரணத்தால் படையாது, கருத்தினால் மாத்திரம் படைத்து
நொடியாது நொடித்து - அழியாது அழித்தலால்,
கட்டு இன்று ஆம் - இறைவனுக்குப் பிணிப்பு இல்லை ஆகும். (இது எது போலும் என்னில்?),
உளத்தில் - கற்றநூற் சொல்லும் பொருளும் தன் கண் தோன்றுங்கால் தொடக்கு உறாத உள்ளம் போலும்;
கனவு கண்ட - கனவின்கண் கண்டவற்றை,
நனவு உணர்வில் - புறத்து விடயங்களை அறிந்து வந்த நனவு உணர்வின்கண்,
உணரக் கண்டவனில் - விளங்க அறிந்தவன் (அவற்றில் தொடக்கு (உறாதவாறு போலும்;
இற்று - இத்தன்மைத்து

குறிப்பு :

ஆக்குதல், காண்டல்-படைத்தல்; நோக்குதல்-காத்தல். நொடித்தல்-அழித்தல்; ஆக்காது ஆக்கி, நோக்காது நோக்கி எனறதனால், 'நொடியாது நொடித்து' என்பது வருவிக்கப் பட்டது.

காலத்தின் - காலதத்துவம் போல. உளத்தின் உள்ளத்தைப் போல. கண்டவனில்-கண்டவனைப் போல என்று, இல்உருபுகள் மூன்றும் உவமைப் பொருளில் வந்தன. தாக்குதல்-தாக்கப்படுதல் விகாரம் எய்துதல். இறைவன் உலகத்தை முத்தொழிற்படுத்தி னும், விகாரப்படாமல் இருப்பதனை விளக்குவதற்கு, காலம்-உள்ளம்-கனவு கண்டவன் ஆகிய இம்மூன்று உவமைகளும் எடுத்துக் காட்டப்பட்டன.

கட்டு-பிணிப்பு, பந்தம். அன்றே-அசை, அநாதியே எனினும் அமையும். உளத்திற் கண்டு-சங்கற்ப மாத்திரத்தினால் படைத்து, என்று பொருள் கொள்ளினும் பொருந்தும். திருக்குறளில் 'அருங் கேடன்' என்பது 'கேடுஅரியன்' என மாற்றி இயைத்துப் பொருள் கொள்ளப்படுதல் போல, இங்கு 'இன்று ஆம் கட்டு' என வருவதும் 'கட்டு இன்று ஆம்' என மாற்றி இயைத்துப் பொருள் கொள்ளப் படும். சிவஞானசித்தியாரில்,

"கற்றநூற் பொருளும் சொல்லும்
கருத்தினில் அடங்கித் தோன்றும்
பெற்றியும் சாக்கி ராதி
உயிரினில் பிறந்து ஒடுக்கம்
உற்றதும் போல; எல்லா
உலகமும் உதித்து ஒடுங்கப்
பற்றொடு பற்றது இன்றி
நின்றனன் பரனும் அன்றே"

எனவரும் பாடல், இச்சிவஞானபோத வெண்பாவின் பொருளையே விரித்துரைத்து விளக்குகின்றது.

மூன்றாம் அதிகரணம்

"இனிச் சங்காரமே முதல் என்றது, சுட்டுணர்வாகிய பிரபஞ்சம் சுட்டுணர்வின்றி நின்ற சங்காரத்தின் வழியல்லது சுதந்தரம் இன்றி நிற்றலான்"

(வெண்பா)

ஒன்றலா ஒன்றால் உளதாகி நின்றவாறு
ஒன்றலா ஒன்றில் அவை ஈறாதல்;—ஒன்றலா
ஈறே முதல்; அதனின் ஈறலா ஒன்று
பலவாறே தொழும்பாகும் அங்கு.

பதவுரை :

அவை - சேதனப் பிரபஞ்சத் தொகுதியாகிய உயிர்கள் எல்லாம்,
ஒன்றுஅலா - உருவம் அருவம் என்னும் ஒன்றும் அல்லாத
ஒன்றால் - ஒப்பற்ற பரம்பொருளால்,
உளதாகி நின்றவாறு - பிறப்பித்துக் காக்கப்பட்டவாறுபோல,
ஒன்று அலா ஒன்றில் - சடசித்துக்களில் ஒன்றும் அல்லாத பரம் பொருளில்,
ஈறுஆதல் - அழிவு எய்துவதினால்,

ஒன்றுஅலா ஈறே - ஒன்றும் அல்லாத அவ்வழித்தற் கடவுளே,
முதல் - முதற்கடவுள் ஆவார்.
அதனின் - அப்பரம்பொருள் போல்
ஈறு அலா ஒன்று - அழிவின்றி நித்தமாகிய உயிர்த்திரள்கள்
அங்கும் - அவ்வீடுபேற்றின் கண்ணும்
பலவாறே - பலவகைகளினாலும்,
தொழும்பு ஆகும் - பரம்பொருளுக்கு அடிமை ஆகும்.

குறிப்பு :

இது சொற்பொருட் பின்வருநிலை அணி. செயற்படும் உலகம் (காரியப்பிரபஞ்சம்), அறிவில் பொருள் (சடம்) ஆதலானும் அறிவுடைப் பொருட்கள் (சேதனப்பிரபஞ்சம்) ஆகிய உயிர்கள், அறியாமையினால் சுட்டுற்றுச் சுட்டுணர்வில்லாமையானும்; இவற்றைத் தொழிற்படுத்துவதற்கு இவற்றின் வேறாகப் பேராற்றலும் பேரருளும் பேரறிவும் முதலியனவற்றை உடைய, ஒரு முழு முதற்கடவுள் உண்டு என்பது பெறப்படும்.

இத்தன்மையன் ஆகிய முழுமுதற்கடவுள், ஒருவனே அமையும் ஆதலின், வேறும் அத்தன்மையர் பலர் உண்டு என்று கொள்ளின், அது மிகை என்னும் குற்றமாகும். அன்றியும், இலக்கணத்தில் ஒருவாற்றானும் வேற்றுமை இல்லாதபோது இலக்கியம் பலவாதல் செல்லாது என்னும் தருக்கநூற் கருத்தால், முழுமுதற் பொருளாகிய கடவுள் ஒன்றே என்பதனை வலியுறுத்த, 'ஒன்றுஅலா ஒன்று' என்று வரையறுத்து, முடிந்தது முடித்தலாகக் கூறினார். இதனால் ஈறு எனப்பெற்ற அழித்தற் கடவுளே, முழுமுதற் பொருளாவார் என வலியுறுத்தப்பெற்றது.

இருள் நீங்கிய போதிலும் கண்ணுக்குக் காணும் தன்மை, சூரியனை இல்லாமல் அமையாதவாறு போல, மலம் நீங்கிய முக்தி நிலையினும் உயிர்களுக்கு அறிவுத்துணையாய், உடன் நின்று அறிவித்து நிற்கும் முதல்வனை இன்றி அமையாது. கண், படிகம் ஆகாயம் என்பவற்றைப் போலச் சார்ந்ததன் வண்ணமாய் அன்றி, உயிர்கள் முதல்வன் போலத் தனித்து நிற்கும் இயல்புடையன அல்ல. மேலும் உயிர்கள் இறையருள் இன்ப அனுபவ நுகர்ச்சிக்கு மட்டுமே உரியன. இறைவனைப்போல ஐந்தொழில்கள் இயற்றும் ஆற்றலுடையன அல்ல. விளக்கொளியுள் அடங்கி நிற்கும் கண்ணொளி போல, உயிர்கள் முதல்வனின் வியாபகத்தில் அடங்கி நிற்கும் வியாப்பியமாக அன்றித் தனித்து நிற்கும் தன்மையுடையன அல்ல. இக்காரணங்களால், உயிர்கள் வீடு பேற்றின்-

கண்ணும் இறைவனுக்கு அடிமையேயாகும், என்பதனை வலியுறுத்த 'ஈறுஅலாஒன்று பலவாறே தொழும்பாகும் அங்கும்' என்றார். முதற் சூத்திரம் முற்றிற்று.

(இரண்டாம் சூத்திரம் : பாச உண்மை)

அவையே தானே யாய்,இரு வினையிற்
போக்கு வரவு புரிய, ஆணையின்
நீக்கம் இன்றி நிற்கும் அன்றே.

பதவுரை :

அவையேயாய் - (முதல்வன்) உயிர்களோடு உயிரேயாய்க் கலப்பி னால் ஒன்றாகியும்.

தானேயாய் - (பொருட்டன்மையால்) உயிர்களினின்று தான் வேறேயாகியும்,

அவையே தானேயாய் - (உயிர்க்கு உயிராதற்றன்மையால்) அவ் வுயிர்களே தானேயாக உடனாகியும்,

ஆணையின் - தனது சிற்சித்தியால்,

இருவினையின் - நல்வினை தீவினை என்னும் இரண்டு வினை களால்,

போக்கு வரவு புரிய - (உயிர்கள்) இறத்தல் பிறத்தல்களைப் புரியும்படி,

நீக்கம் இன்றி - (ஆணையாகிய சிற்சக்தியினின்று) பிரிப்பு இல்லாமல்,

அன்றே - தொன்று தொட்டே

நிற்கும் - (சமவேதம் ஆக) நிற்பன்.

குறிப்பு:

'அவையே தானேயாய்' என்பது இரட்டுற மொழிதல். ஆதலின் அத்தொடர் 'அவையேயாய் தானேயாய் - அவையே தானேயாய்' என்று தனித்தனியே பிரித்தும் கூட்டியும் மூன்று வகையுற் பொருள் கொள்ளப்படும். சமவேதம்-பிரிப்பின்றி இணைந்து நிற்கும் தன்மை.

'ஆணையின்' என்பது 'இருவினையின்' என்பதனோடும், 'நீக்கமின்றி' என்பதனோடும் இயைந்து, சிங்கநோக்காக நின்றது. 'இன்' உருபுகள் இரண்டினுள் முன்னையது ஏதுப்பொருட்கண்ணும், பின்னையது நீங்கற்பொருட்கண்ணும் வந்தன.

மேலைமுதற்சூத்திரத்தில் 'அந்தம் ஆதி' என்புழிப் பிரிநிலை ஏகாரத்தால் விலக்கப்பட்டு நின்ற சேதனப் பிரபஞ்சம் ஆகிய உயிர்களே, ஈண்டு 'அவை' எனச் சுட்டப்பெற்றன.

ஆணை - இறைவனின் திருவருளாகிய சிற்சக்தி. புரிதல் - எப்பொழுதும் மேற்கொள்ளுதல். போக்குவரவு - இறத்தல் பிறத்தல்.

கருத்து:

முதல்வன் கலப்பினால் உடலின் உயிர் போல் உயிர்களோடு ஒன்றாகியும், பொருட்டன்மையால் கண்ணின் அருக்கன் போல வேறாகியும், உயிர்க்குயிராதல் தன்மையால் கண்ணொளியின் ஆன்மபோதம் போல உடனாகியும் நிற்பான் என்பது கருத்து. மேலே 'அந்தம்' என்று பெயரளவில் உத்தேசமாகக் குறிப்பிடப் பெற்ற முதல்வனுக்குத் தடத்தலட்சணம் எனப்படும் பொது இயல்பு, இவ்விரண்டாம் சூத்திரத்தால் கூறப்பட்டது.

சங்கற்பம் என்னும் நினைவு மாத்திரத்தால் படைப்புத் தொழிலைப் புரிகின்ற இறைவன் உலகிற்கு நிமித்த காரணம் (Efficient cause), ஆதலால், அவனுக்குத் துணைக் காரணம் (Instrumental cause) சிற்சித்தி என்றும், இருவினைகள் அச்சிற் சக்தியின் வழித்தாய துணைக் காரணம் என்றும் கூறினார். முதற் சூத்திரத்தில் 'மலத்துளதாம்' என்று ஆணவமலம் உண்மை உணர்த்தினார்; இங்கு 'இருவினையின், என்பதால், கன்மமலம் உள்ளமை கூறினார், இருவினைக்குப் பற்றுக்கோடு மாயையே ஆதலால் மாயாமலம் உண்மையும், ஈண்டுக் கூறியதாயிற்று. குடத்துக்கு மண்போல, மாயை உலகிற்கு முதற்காரணம் (Material cause) ஆகும். இவ்வாற்றால் ஆணவம் கன்மம் மாயை என்னும் மும்மலங்கள் ஆகிய பாசத்தின் உண்மை, இந்நூற்பாவால் உணர்த்தப்பட்டது.

முதல் அதிகரணம்

"ஈண்டு இள்வான்மாக்கள் பலவும் முதல்வன் தானேயாய் நிற்கும்; அத்துவிதம் என்ற சொல்லானே ஏகம் என்னில், ஏகம் என்று சுட்டுவது உண்மையின், அத்துவிதம் என்ற சொல்லே, அந்நிய நாத்தியை உணர்த்தும் ஆயிட்டு."

வெண்பா

கட்டும் உறுப்பும் கரணமும் கொண்டுள்ளம்
இட்டதொருபேர் அழைக்க என்என்றாங்கு ;—ஒட்டி
அவன்உளமா கில்லான் ; உளம் அவனா மாட்டாது ;
அவன்உளமாய் அல்லனுமாம் அங்கு

பதவுரை :

உள்ளம் - உயிரானது.

கட்டும் உறுப்பும் - நரம்பு முதலியவற்றால் கட்டப்படும் உடம்பினையும்,

கரணமும் கொண்டு - ஐம்பொறி முதலிய கருவிகளையும் கைக்கொண்டு நின்று,

இட்டது ஒருபேர் அழைக்க - உடம்பிற்கு இட்ட பெயரால் அழைத்தபோது,

என் என்றாங்கு - உயிரானது ஏன் என்று கேட்பது போல,

ஒட்டி - முதல்வன் உயிர்களில் வேறல்லனாய்க் கலந்து ஒட்டி நிற்பவனாம்!

அங்கு - அவ்வாறு ஒட்டியவழியும்.

அவன் உளம் ஆகில்லான் - முதல்வன் உயிர் ஆக மாட்டான்.

உளம் அவன் ஆம்மாட்டாது - உயிர் முதல்வன் ஆக இயலாது.

அவன் உளமாய் - (ஆனால்) அம் முதல்வன் உயிர் ஆகியும்.

அல்லனும் ஆம் - உயிர் அல்லாதவனும் ஆக நிற்பான்.

குறிப்பு :

உறுப்பு-உடம்பு. கரணம்-கருவி, ஐம்பொறிகள் முதலியன. உள்ளம்-உயிர். ஒட்டி-ஒட்டிக்கலந்து நிற்பவன், இறைவன்; வினைபால் அணையும் பெயர். அவன்-இறைவன்.

கருத்து :

உடம்பும் உயிரும் கலந்து ஒன்றாக நிற்பினும் உயிர் உயிரே; உடம்பு உடம்பே; உயிர் உடம்பு ஆகாது; உடம்பு உயிர் ஆக மாட்டாது. ஆயினும் உயிர் உடம்பாயும், அதனின் வேறாகியும் நிற்கும்; உடம்பு அங்ஙனம் நிற்காது. அதுபோல இறைவன் இறைவனே; உயிர் உயிரே; இறைவன் உயிர் ஆகான்; உயிர் இறைவன் ஆகமாட்டாது. ஆனால் இறைவன் உயிராயும் அதனின் வேறாயும் நிற்பான். உயிர் அங்ஙனம் நிற்க இயலாது. இவ்வெண்பாவால் இறைவன் உயிர்களோடு கலந்து ஒன்றாய் நிற்கும் தன்மை உணர்த்தப் பட்டது.

(வெண்பா)

ஒன்றென்ற தொன்றேகாண்: ஒன்றே பதிபசுவாம்
ஒன்றென்ற நீபாசத் தோடுளைகாண்;—ஒன்றின்றால்
அக்கரங்கள் இன்றாம் அகரஉயிர் இன்றேல்
இக்கிரமத்து என்னும் இருக்கு.

பதவுரை :

இருக்கு - வேதம்
ஒன்று என்பது - ஒன்று என்று கூறுவதற்குப் பொருள்.
ஒன்றேகாண் - ஒன்று என்பதேயாம் (அதற்குக் கருத்து).
பதி ஒன்றே - பதிப்பொருள் ஒன்றே; இரண்டில்லை என்பதாகும்.
ஒன்று என்ற நீ - பதிப்பொருளை ஒன்று என்று கருதிச் சொல்லுகின்ற நீ,
பசு ஆம் - அப்பதியின் வேறு ஆகிய பசு ஆவாய்.
பாசத்தோடு உளை காண் - நீ மலத்தோடு கட்டுற்று இருக்கின்றாய்; இதனை அறிந்து கொள்க.
அகர உயிர் இன்றேல் - அகரம் ஆகிய உயிர் எழுத்து ஒன்று இல்லையாயின்,
அக்கரங்கள் இன்று ஆம் - பிற எழுத்துக்கள் யாவும் இல்லை ஆகும்.
என்னும் - என்று சொல்லுகின்ற
இக்கிரமத்து - இம்முறைமை பற்றி
ஒன்றும் இன்றால் என்னும் - பிரம்பொருள் இல்லையாயின் ஒரு பொருளும் இல்லை என்று வேதம் கூறும்,

குறிப்பு :

'அகர உயிர் இன்றேல் அக்கரங்கள் இன்றாம்' என்றது, இறைவன் உயிர்களின் வேறாகியும் வேறன்மைக்கு அனுபவம் காட்டியவாறு. அகர உயிர் இன்றேல் அக்கரங்கள் இல்லை என்பது, 'மெய்யின் இயக்கம் அகரமொடு சிவணும்' என்னும் தொல்காப்பியத்தானும், அகர முதல எழுத்தெல்லாம்' என்னும் திருக்குறளானும், 'அகர உயிர் போல் அறிவாகி எங்கும் நிகரில் இறை நிற்கும் நிறைந்து' என்னும் திருவருட்பயன் என்னும் நூலானும்,

"ஒன்றுஎன மறைகள் எல்லாம்
உரைத்திட, உயிர்கள் ஒன்றி
நின்றனன் என்று பன்மை
நிகழ்த்துவது என்னை?'' என்னின்,
அன்று அவை பதிதான் ஒன்றுஎன்று
அறையும்; அக்கரங்கள் தோறும்
சென்றிடும் அகரம் போல
நின்றனன், சிவனும் சேர்ந்தே."

என்னும் சிவஞானசித்தியாரின் செய்யுளானும், தெள்ளிதிற் புலனாகும். இவ்வெண்பா இறைவன் உயிர்களோடு (தானேயாய்-அபேதமாய்) கலந்து நிற்கும் இயல்பை இனிது உணர்த்துகின்றது.

(வெண்பா)

பண்ணையும் ஓசையும் போலப், பழமதுவும்
எண்ணும் சுவையும்போல், எங்குமாம்—அண்ணல்தாள்
அத்துவிதம் ஆதல், அருமறைகள் ஒன்றென்னாது
அத்துவிதம் என்றறையும் ஆங்கு;

பதவுரை :

பண்ணையும் ஓசையும் போல - பண்ணும் அதனின் வேறு அன்றாக எண்ணப்படும் இசையும் போலவும்;
பழம் அதுவும் எண்ணும் சுவையும் போல் - பழமும் அதனின் வேறு அன்றாக எண்ணப்படும் சுவையும் போலவும்.
எங்கும்ஆம் அண்ணல் தாள் - எங்கும் வியாபகமாக விளங்கும் இறைவனின் திருவருள்
அத்துவிதம் ஆதல் - உயிர்களின் வேற்றுமையின்றி நிற்பதனால்
அருமறைகள் - வேதங்கள்
ஒன்று என்னாது - ஒன்று என்று கூறாமல்,
அத்துவிதம் என்று - பிரம்மம் அத்துவிதம் என்று,
ஆங்கு அறையும் - அவ்விடங்களில் கூறும்.

கருத்து :

வேதமானது பதிப்பொருள் ஒன்றே என்பதனை, ஏகம் என்னும் சொல்லாலும், அஃது உயிர்களோடு இரண்டறக் கலந்து நிற்றலை அத்துவிதம் என்னும் சொல்லாலும் விளக்கிற்று என்பது கருத்து. இதனால் பிரமப்பொருள் ஒன்றே உள்ளது. இரண்டாவது பொருள் இல்லை என்று கூறும் மாயாவாதக் கொள்கை மறுக்கப்பட்டது.

ஒரு பொருளே அவயவ அவயவிகள் ஆகவாவது, குணகுணிகள் ஆகவாவது, வேற்றுமைப் பட்டு இரண்டாய் நிற்றற்கு ஏதுவாகிய தாதான்மியமும், அதுபோல இருபொருள்கள் அது அதுவாய் ஒற்றுமைப்பட்டு ஒன்றாய் நிற்றற்கு ஏதுவாகிய தாதான்மியமும் எனத் தாதான்மிய சம்பந்தம் இருவகைப்படும்.

அவற்றுள் முன்னையது தாதான்மியம் என்றும், பின்னையது அத்துவிதம் என்றும் வழங்கப்படும். தாதான்மியம் ஆவது. பொருளான் ஒன்றேயாயினும் ஒருவாற்றால் பேதம் ஆதற்கு உரிமையுடைமை ; தாதான்மியம் என்னும் சொற்கு 'அது தான் ஆதல்' என்பது பொருள் இறைவனும் உயிரும் ஆகிய இரு பொருள்கள், அதுஅதுவாய் ஒற்றுமைப்பட்டு இரண்டற்றுப் பிரிப் பின்றி ஒன்றாய் நிற்கும் இயல்பினையே அத்துவிதம் என்று, இவ் வெண்பா இனிதெடுத்து விளக்குகின்றது.

(வெண்பா)

அரக்கொடு சேர்த்தி அணைத்தஅக் கற்போல்
உருக்கி உடங்கியைந்து நின்று;—பிரிப்பின்றித்
தானே உலகாம்; தமியின் உளம்புகுதல்
யானே உலகென்பன் இன்று.

பதவுரை :

உருக்கி - (அரக்கை)உருகச்செய்து,
அரக்கொடு சேர்த்தி - உருக்கிய அவ்வரக்குடன் கலந்து,
அணைத்த அக்கற்போல் - பொருந்திய அந்தக் கற்பொடியைப் போல.
உடங்கு இயைந்து - இறைவன் உயிர்களுடன் ஒருங்கு பொருந்தி,
பிரிப்பின்றி நின்று - பிரிக்கப்பட முடியாமல் உடனாக நிற்றலால்,
தானே உலகம் - இறைவன் தானேயாம், உலகேயாம், தானே உலகேயாம். (அத்தகைய இறைவன்)
தமியேன் - (பாசங்களில் இருந்து நீங்கித்) தனியே நிற்கும் என்னுடைய,
உளம்புகுதல் - உள்ளத்தின் கண் சோகம்பாவனையால் நிறைந்து வேற்றுமையின்றி விளங்குதலால்
யானே உலகு என்பன் - யானே உலகமெல்லாம் என்பேன் ஆயினேன்.

குறிப்பு :

இன்று - இம்முத்திக் காலத்து.

உருக்கிய அரக்குடன் சேர்க்கப்பெற்ற கற் பொடியானது பிரிப்பின்றிக் கலந்து நிற்கும். இஃது "முருகன் நற்போர் நெடு

வேள் ஆவி, அறுகோட்டு யானைப் பொதினி ஆங்கண், சிறு காரோடன் பயினொடு சேர்த்திய கற்போற் பிரியலம்'' (2) என்றும், ''சிறு காரோடன் பயினொடு சேர்த்திய கற்போல் நாவினேன் ஆகி, மற்று அது செப்பலென் மன்னால் யாய்க்கே', (356) என்றும் வரும் அக நானூற்றுப் பாடல்களால் அறியப் பெறும். ஆதலின் இறைவன் உயிர்களுடன் கலந்து பிரிப்பின்றி நிற்றலை,'' அரக் கோடு சேர்த்தி அணைத்த அக்கற்போல் உடங்கு இயைந்து பிரிப் பின்றி நின்று'' என்றார்.

''தானே உலகாம்'' என்னும் தொடர், இரட்டுற மொழி தலால் தானேயாம் (பேதம்) - உலகேயாம் (அபேதம்) - தானே உலகேயாம் (பேதாபேதம்) என்று பொருள் கொள்ள நின்றது.

வாமதேவமுனிவரும், கண்ணபிரானும் போன்றோர் சிவோகம் (சிவம் - அகம்) பாவனை (சிவம் - நான் என்னும் உணர்வு) தலைப்பட்டவர்கள் ஆதலின், அவர்கள் சிவபிரான்போலும் நிலையில் 'யானே உலகெல்லாம் ஆயனேன்' என்று கூறுவாரா யினர். சிவோகம்பாவனையின் சிறப்பினையும் இன்றியமையாமை யினையும் 'உன்னைப்போல் என்னைப் பாவிக்கமாட்டேன்' என்று சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகள் பாடியிருத்தலால் உணரலாம்.

இறைவன் உயிர்களோடு கலப்பால் ஒன்றாய் நிற்றலான் உலகேயாம் என்பார் 'உடங்கு இயைந்து' என்றும்; பொருட்டன் மையால் வேறாய் நிற்றலால் தானேயாம் என்பார் 'நின்று' என்றும்; உயிர்க்குயிராய் நிற்றலால் தானே உலகேயாம் என்பார் 'பிரிப்பின்றி' என்றும் கூறினார். இவ்வெண்பா ''அவையே தானே யாதல்' என்றதனை உணர்த்திற்று.

2. இரண்டாம் அதிகரணம்

'' இனி, இவ்வான்மாக்களுக்கு இருவினை முதல்வன் ஆணையின் வரும்; ஒரு நகரியைக்காப்பான் பாடிகாவல் இட் டாங்கு, அவை அவனது ஆக்கினை ஆகலான் என்றது.''

(வெண்பா)

உள்ளதே தோற்ற உயிர்அணையும்; அவ்வுடலின்
உள்ளதாம் முற்செய்வினை உள்ளடைவே;—வள்ளலவன்
செய்பவர் செய்திப் பயன்விளைக்கும் செய்யேபோல்,
செய்வன்; செயல்அணையா சென்று.

பதவுரை :

உள்ளதே - முன்பு உள்ள (புண்ணியம்-பாவம்) ஆகிய சஞ்சித வினையே

தோற்ற - உடம்பினைத் தோற்றுவிக்க

அவ்வுடலின் - அவ்வுடம்பிற் பொருந்தி

உயிர் - உயிரானது

அணையும் — பாவ புண்ணியங்களின் பயனாகிய இன்ப துன்பங்களை (பிராரத்த வினையை) அனுபவிக்கும்.

முன்செய்வினை - முற்பிறவிகளில் செய்த வினையை

உள்ளடைவே - அனுபவித்தற்கு ஏதுவான (விருப்பு வெறுப்புக் களின்). முறைமையிலேயே.

உள்ளதாம் - (உயிருக்கு மறுபிறவிக்குரிய) ஆகாமியவினை உண்டாகும்.

செய்பவர் - வயலை உழவு செய்பவர்

செய்தி (க்கு)ப் பயன் - செய்யும் உழவு தொழிலுக்குத் தக்க பயனை

விளைக்கும் செய்யேபோல் - விளைவித்துத் தருகிற வயலைப்போல

வள்ளல் அவன் - இறைவன்,

செய்வன் - வினைப் பயன்களை உயிர்களுக்குக் கூட்டுவன்

செயல் சென்று அணையா - செயல்களாகிய வினையே உயிர் களுக்குப் பயனாய் வந்து பொருந்தமாட்டா.

குறிப்பு :

வினை என்பது ஒன்றுண்டு. அதுவே உயிர்களுக்குப் பயனாய் வரும். உயிர்க்கே இயல்பாக உரிய விருப்பு வெறுப்புக்களால் வினைகள் வளரும். " பல்லாவுள் உய்த்துவிடினும், குழக்கன்று வல்லதாம் தாய் நாடிக் கோடலை-தொல்லைப் பழவினையும் அன்ன தகைத்தே; தற்செய்த கிழவனை நாடிக் கொளற்கு" என்று நாலடியார் கூறுவதுபோல, வினையானதுதானே உயிர் களுக்குப் பயனைவிளைவியாது. உழவர்க்கு உழுதொழிலே பயன் தராமல், வயலே பயன் தருகின்றது. அதுபோல இறைவனே உயிர்களுக்கு வினைப் பயனை நுகரும்படி செய்வான் என்பது இதனால் உணர்த்தப்பெற்றது. " செய்வினையும் செய்வானும் சேர்பயனும் சேர்ப்பானும், மெய்வகையால் நான்காகும் விதித்த பொருள் எனக்கொண்டே, இவ்வியல்பு சைவ நெறி அல்லவற்றுக்கு இல்லையென, உய்வகையாற் பொருள் சிவன் என்று அருளாலே உணர்ந்தறிந்தார்" எனவரும் பெரியபுராணச் செய்யுளும்

"செய்வானும் செய்வினையும் சேர்பயனும் சேர்ப்பானும் உய் வான் உளன்என்று உணர்" என்னும் திருவருட்பயனும் இங்குக் கருதற்பாலன,

(வெண்பா)

அவ்வினையைச் செய்வதனில், அவ்வினைஞர்
தாம்சென்றங்கு,
அவ்வினையைக் காந்த பசாசம்போல்—அவ்வினையைப்
பேராமல் ஊட்டும் பிரானின் நுகராரேல்,
ஆர்தாம் அறிந்தணைப்பார் ஆங்கு.

பதவுரை :

காந்தபசாசம்போல் – (ஒருவன் எடுத்து நேராகப் பிடித்த வழி) இரும்பினை வலித்துக் கொள்ளும் காந்தம் போல,
அவ்வினையை - அவரவர்கள் செய்த அந்தந்த வினைகளின் பயனை
பேராமல் - மாறி பிறழ்ந்து விடாமல்,
ஊட்டும் - ஊட்டி அனுபவிக்கச் செய்கின்ற,
பிரானின் - இறைவனால்,
அவ்வினைஞர் தாம் - அல்வினைகளைச் செய்கின்ற ஆன்மாக்கள் தாம்,
அவ்விவையைச் செய்வதனில் சென்று - அந்த வினைசுளைச் செய்வதற்கு நிலைக் களம் ஆகிய உடம் பின்கண் பொருந்தி,
அவ்வினையை நுகர்வோர் - அந்தந்த வினைகளின் பயனை அனுபவிப்பர் ;
நுகராரேல் - அவ்வாறு அனுபவியாராயின்,
ஆர்தாம் - வேறே எவர் தாம்,
ஆங்கு – (அறிவும் சுதந்திரமும் இன்றி உயிர்கள் மலத்தில் மறைப் புண்டு கிடக்கும்) அந்தப் பெத்த காலத்தில்,
அறிந்து அணைப்பர் - வினைப் பயன்களை இவரிவர்க்கு உரிய தென்று தெரிந்து உயிர்களுக்குக் கூட்டு விப்பார் ? ஒருவரும் இலர்.

குறிப்பு :

உயிர்களுக்குத் தமக்கென்று அறிவில்லாமையானும், வினை சடம் ஆகலானும், மாயை தாரகமாம் அத்தன் தாளில் நிற்பதா

களானும், இறைவனே உயிர்களுக்கு அவ்வவற்றின் வினைப் பயன்களை அறிந்து அணைவிப்பான் என்பது, பாரிசேட (ஒழிபு) அளவையால் பெறப்படும். அதனை வலியுறுத்துதற்கே "பிரானின் நுகராரேல், ஆர்தான் அறிந்து அணைப்பார்?" என்றார். பசாசம் - இரும்பு. பேராமல் - மாறிவிடாமல். இது சொற்பொருட்பின் வரும் நிலை அணி.

(வெண்பா)

நெல்லிற் குமியும், நிகழ்செம்பி னிற்களிம்பும்
சொல்லிற் புதிதன்று, தொன்மையே;—வல்லி
மலகன்மம் அன்றுளவாம்; வள்ளலாற் பொன்வாள்
அலர்சோகம் செய்கமலத் தாம்.

பதவுரை :

நெல்லிற்கு உமியும் - நெல்லின்கண் உமியும்.
செம்பினிற் களிம்பும் - செம்பின்கண் களிம்பும்.
சொல்லில் - ஆராய்ந்து சொல்லுங்கால்.
புதிதன்று - இடையே புதிதாக வந்தன அல்ல.
தொன்மையே - தொன்றுதொட்டே ஏற்பட்டனவாகும்.
(அதுபோல)
வல்லி - மாயாமலம்.
மலம் - ஆணவமலம்.
கன்மம் - கன்ம மலம் (ஆகிய மூன்றும்)
அன்றே - அனாதியே
உளவாம் - உள்ளனவாகும். (இம் மும்மலங்களும் தொழிற்படுதல்)
கமலத்து - தாமரை மலரினது.
அலர்சோகம் - மலர்தலும் வாடுதலும்.
பொன்வாள் செய் - ஞாயிற்றின் ஒளியால் செய்யப்படுமாறுபோல
வள்ளலால் ஆம் - இறைவனாலேயே ஆகும்.

குறிப்பு:

நெல் தோன்றிய அன்றே உமியும், செம்பு தோன்றிய அன்றே களிம்பும் உடன் தோன்றியவாறு போல, உயிர்கள் என்று தோன்றினவோ அன்றே, உயிர்களை ஆணவம் கன்மம் மாயை என்னும் மும்மலங்களும் பற்றியுள்ளனவாகும் என்பது கருத்து. இச்செய்யுள் எடுத்துக்காட்டு உவமை அணி.

மாயையானது இறைவனுக்குப் பரிக்கிரக சத்தி (வேண்டும் போது பயன்படுத்திக்கொள்ளப் பெறுவது) ஆதலின், அதனைப்

பெண்ணாக உருவகம் செய்து 'வல்லி' என்றார். வல்லி - மாயை. வினைக்குத் தொன்மை கூறுவார், இனமாதல் பற்றி மாயை மலங்களுக்கும் தொன்மை கூறினார்.

குறிப்பு :

பொன் - சூரியன். வாள் - ஒளி. அலர்சோகம் - மலர்தலும் வாடுதலும். ஆணவமலத்தின் காரியம், மோகம், மதம், அராகம், கவலை, தாபம், வாட்டம், விசித்திரம் என்பன. இருவினையின் காரியம் இன்பதுன்பம் முதலாயின். மாயையின் காரியம் தனு, கரணம், புவனம், போகம் என்பன. 'வள்ளலால் ஆம்' எனவே, திரோதான சத்தி உள்ளமை உணரப்படும். உயிர்களுக்குப் பக்குவம் வருவித்தற் பொருட்டு, மலத்தின் வழி நின்று மோகம் முதலியவற்றைத் தொழிற்படுத்துவதாகிய சிவசங்கற்பத்திற்கு ஏதுவாதல்பற்றி, இறைவனின் திரோதான சத்தியும் மலம் என்று உபசரித்துக் கூறப்பெறும். இதனால் ஆணவம், கன்மம், மாயை, திரோதானம், மாயேயம் என்னும் ஐவகைப்பாசமும் உணர்த்தப் பட்டன.

(3) மூன்றாம் அதிகரணம்

"இனி இவ்வான் மாக்கள் மாறிப் பிறந்து வரும்; தோற்றமும் ஈறும் உள்ளதற்கு அல்லது உளதாதல் இன்மையால் என்றது."

(வெண்பா)

கண்ட நனவைக் கனவுணர்வில் தான்மறந்து
விண்படர்ந்தத் தூடு வினையினால்—கண்செவிகெட்டு
உள்ளதே தோற்ற, உளம்அணுவாய்ச்சென்று, மனம்
தள்ள விழும்கருவில் தான்.

பதவுரை :

கண்செவிகெட்டு - கண் காது முதலிய உறுப்புக்களை உடைய தூலதேகம் அழிந்தவிடத்து,
உள்ளதே - (படைப்புக்காலம் தொடங்கிச் சங்காரகாலம் அளவும்) நிலைபெற்று உள்ளதாகிய சூக்கும தேகமே,
தோற்ற - பூதசார உடம்பு முதலியனவற்றைத் தோற்றுவிக்க
உளம் - உயிரானது
அத்தூடு - அப்பூதசாரம் முதலிய உடம்பின் ஊடாக
விண்படர்ந்து - சுவர்க்கம் நரகங்களில் சென்று இன்பதுன்பங்களை அனுபவித்து.

கண்ட நனவை - நனவின்கண் கண்டவற்றை
கனவு உணர்வில் - கனாக்காணும் காலத்தில் (மறந்து அறிவு வேறுபட்டாற்போல);
மறந்து - முன்பு தூலதேகம், சூக்குமதேகம் பூதசாரதேகம் ஆகியவற்றில் அறிவு வேறுபட்டு, அனுபவித்தவற்றை மறந்து
மனம் தள்ள - மனம் செலுத்துவதனால்
வினையினால் - புண்ணியபாவ இயல்புகளுக்கு ஏற்ப
அணுவாய்ச் சென்று - சூக்குமதேக மாத்திரையாய்ச்சென்று
கருவில் விழும் - ஒருகருவின்கண் சென்று பிறக்கும்.

குறிப்பு :

உயிர்களுக்குப் பூதனா சரீரம் (தூலம்), புரியட்டக சரீரம் (சூக்குமம்), யாதனாசரீரம் (தூலசாரம்) என்னும் மூன்று தேகங்கள் உண்டு. ஐம்பூதங்களால் அமைந்தது தூலதேகம். இது நனவு நிலைக்குரியது. சத்தம், பரிசம், ரூபம், ரசம், கந்தம், மனம், புத்தி, அகங்காரம் என்னும் எட்டினால் அமைவது சூக்குமதேகம். இது கனவு நிலைக்குரியது. யாதனா சரீரம் என்பது, நரகம் சென்று துன்பம் உழப்பது ; அதுவே சுவர்க்கம் சென்று இன்பம் துய்க்குங்கால், பூதசார தேகம் எனப்படும். (சுபக்கம் : 621)

இதனைப் பின்வரும் பாடலாலும் அறியலாம்.

“ புலாலுடை யாக்கைப் பலாலமது அகற்றி,
அற்றம்இல் உயிர்எனப் பெற்றநெற் றிரளைப்
பூத சாரத்தனு, பூத மகாதனு,
பூத பரிணாமம் புகலுறும் யாக்கை, ஆம்
மூவகைப் பண்டியின் மேவர ஏற்றிப்,
பொன்னிலம் நிரயம் இந்நிலம் என்னும்
இடந்தொறும் ஆங்கவை அடங்க வைத்து...”

—பட்டினத்தடிகள்,
திருக்கழுமல மும்மணிக்கோவை, 25

இவ்வெண்பாவில் உயிர்களுக்கு மறுபிறப்பு உண்டு என்பது உண்மையாயின், முற்பிறவிகளில் அனுபவித்தவற்றை உயிர்கள் இப்பிறவியில் ஏன் அறிவதில்லை ? என்னும் ஐயம் தெளிவிக்கப் பட்டது. மேலும் இவ்வெண்பாவில் பஞ்சாக்கினி வித்தை (உயிரானது முறையே சுவர்க்கம் மேக மண்டலம் நிலம் தந்தை தாய் என்னும் ஐந்து இடங்களில் தங்கி வந்து பிறக்கும் தன்மை)யின் இயல்பும் விளக்கப்பெற்றது.

தூல உடம்பு, சூக்கும உடம்பின் காரியமே என்பதற்கு உள்ளதே தோற்ற' என்றார். தோற்ற – தோற்றுவிக்க. அணு – சூக்கும உடம்பு. தள்ள – தள்ளுதலால். 'கனவுணர்வில்' என்புழி, இல்உருபு உவமப்பொருள் குறித்து வந்தது.

'உள்ளதே தோற்ற' என்றதனால் உடல் திரிவும், 'விண் படர்ந்து' என்றதனால்இடத்திரிவும், 'கண்ட நனவைக் கனவு உணர்வில் மறந்து' என்றதனால் அறிவுத் திரிவும், சுட்டப் பெற்றன. முற்பிறவியின் நிகழ்ச்சிகளை உயிர்கள் அறியமாட்டா மைக்குக் காரணம் கூறியவாறு.

" துறக்கப்படாத உடலைத்
துறந்து, வெம் தூதுவரோடு
இறப்பன் ; இறந்தால் இருவிசும்பு
ஏறுவன்; ஏறிவந்து
பிறப்பன் ; பிறந்தால் பிறையணி
வார்சடைப் பிஞ்ஞகன்பேர்
மறப்பன் கொலோ என்று,என் உள்ளம்
கிடந்து மறுகிடுமே "

எனவரும் திருநாவுக்கரசரின் திருவிருத்தச் செய்யுள் "பஞ்சாக்கினி வித்தை"யின் இயல்பினை ஓராற்றாற் குறிப்பிற் சுட்டுவதாகக் கொள்ளலாம்.

2. நான்காம் அதிகரணம்

"இனி, அவன் ஏகம் அநேகம் இரண்டும் இன்றிச் சர்வ வியாபியாய் நிற்றலான், ஆணை(சிவசத்தி) யின் நீக்கமின்றி நிற்கும் என்றது."

(வெண்பா)

எங்கும்உளன் என்றளவை, ஒன்றன்று இரண்டென்னில்,
எங்கும் உளன் அன்று ; எவற்றெவனும்-அங்கண்
அவை அவன் அன்றில்லை ; பொன்ஒளிபோல் ஈசன் ;
அவையுடைமை ; ஆளாம்நாம் அங்கு.

பதவுரை :

எங்கும் உளன் — இறைவன் ('அவையே தானேயாய்') எல்லா இடங்களிலும் நிறைந்திருக்கின்றான்,

என்ற அளவை (ஆல்) — என்று மேலே கூறிய பிரமாணத்தினால்,

ஒன்றுஅன்று — இறைவன் ஒரு பொருள் ஆதல் கூடாது. (ஏனெனில் கங்கைக்கரையில் இருக்கும் ஒருவனே, காவிரிக் கரையிலும் அதே நேரத்தில் இருக்கமாட்டான்);

இரண்டு எனில் — இறைவன் இருபொருளாய் (வேறாய்) இருப்பன் என்று கூறினால்,

எங்கும் உளன் அன்று — (தன்னிலேயே வேற்றுமை உடையவன் பிற பொருள்களின்பால் வேற்றுமை இன்றி வியாபித்து நிற்றல் இயலாது. ஆதலின்), இறைவன் எல்லா இடங்களிலும் தானேயாய் வியாபித்திருப்பவன் ஆகான்.

(அற்றேல். அவன் எங்கும் உளன் அல்லன் என்று கூறலாமோ ? எனில்),

எவற்று எவனும் — எவ்வெவ்விடத்தில் உள்ள எவ்வெப் பொருள்களும் ஆகிய,

அங்கண் அவை — அவ்வவ்விடத்து அவ்வப் பொருள்கள் எல்லாம்,

அவன் அன்றி இல்லை — (அகர உயிர் இல்லையேல் அக்கரங்கள் இல்லையாமாறு போல) அவ்விறைவனை அல்லாமல் தனித்து இருத்தல் இயலாது.

ஈசன் — இறைவன்,

பொன் ஒளி போல் — சூரியனும் ஒளியும் போல, (ஒன்றாதற்கும் இரண்டாதற்கும் பொதுவாய்த் தாதான்மியத்தால்) சிவனும் சக்தியுமாக இயைந்து நிற்பன்.

அவை உடைமை ஆம் - (அற்றேல், பசுபாசங்களுக்கும் வியாபகம் உண்டு ஆதலின், அவைகளும் தத்தம் சத்திகளோடு நீக்கமின்றி நின்று, சிவசத்துக்குச் சமம் ஆகுமோ எனில், இறைவன்பால் வியாப்பியமாய் அடங்கி நிற்பன ஆதலின்), பாசங்கள் இறைவனுக்கு உடைமை ஆகும்.

நாம் - உயிர்கள் (பசுக்கள்) ஆகிய நாம்,

அங்கு - அவ் இறைவனிடத்தில்,

ஆள் ஆம் - அடிமைகள் ஆவோம்.

கருத்து :

முதல்வன் எங்கும் நீக்கம் அற நிறைந்து நிற்கும் வியாபகன் ஆதலின்; ஒன்றாய் நிற்றல் இயலாது; இரண்டாய் நிற்பன் எனில் வியாபகன் ஆதல் முடியாது; வியாபகன் அல்லன் எனில், பசு பாசங்கள் அவனை இன்றி அமையமாட்டா. ஆதலின் இறைவன் ஆகிய ஒருவனே, சூரியனும் ஒளியும் போல இருதிறப்பட்டுச் சிவமும் சக்தியுமாய் நிற்பன் என்பது கருத்து.

புறப்பொருளை நோக்காமல், ஒன்றிலும் தோயாமல், ஒளி மயமாய் அறிவுமாத்திரமாய் நிற்கும் நிலையில், இறைவன் 'சிவம்' எனப்படுவான். புறப்பொருளை நோக்கி உலகெலாம் ஆகியும் வேறாகியும் உடனாகியும் நின்று, உயிர்களுக்குப் பொருள்களை உணர்த்தி நிற்கும் நிலையில், 'சக்தி' எனப்படுவன்.

சிவசக்தியாகிய ஒன்றே, பல்வேறு செயல் வேறுபாடுகளால் பராசக்தி ஆதிசக்தி இச்சாசக்தி கிரியாசக்தி ஞானசக்தி என்று எண்ணிறந்த பல சக்திகளாக விரிந்து செயற்படும். அச்சக்தி களுடன் கூடிய சிவமும் பல்வேறு பெயர்களைப் பெறும்.

சத்தியாய், விந்து சத்தியாய்,
மனோன்மணி தான் ஆகி,
ஒத்துறும் மகேசை ஆகி,
உமைதிரு வாணி ஆகி,
வைத்துறும் சிவாதிக்கு இங்ஙன்
வரும்சத்தி ஒருத்தி ஆகும்;
எத்திறம் நின்றான் ஈசன்,
அத்திறம் அவளும் நிற்பள். (1)

சத்திதான் நாதம் ஆதி
தான்ஆகும்; சிவமும் அந்தச்
சத்திதான் ஆதி யாகும்;
தரும்வடி வான எல்லாம்
சத்தியும் சிவமும் ஆகும்.
சத்திதான் சத்த னுக்கோர்
சத்தியாம்; சத்தன் வேண்டிற்று
எல்லாம்ஆம் சத்தி தானே! (2)

—சித்தியார்.

குறிப்பு :

பொன் ஒளி போல் - சூரியனும், அவனது ஒளிக் கதிர்களும் போல; உம்மைத் தொகை. வியாபகம்—மேவிடும் நிறைவு.

வியாப்பியம்—வியாபகத்தில் அடங்கிய நிறைவு. வியாத்தி—வியாபகத்திற் சமநிறைவு. அஃதாவது வியாபகம், கடலாகிய இடம். வியாத்தி, கடல்நீர். வியாப்பியம், அக்கடல் நீரிற் கலந்து கலந்துள்ள உப்புத் தன்மை. சிவம் - வியாபகம்; உயிர்கள் - வியாத்தி; உயிர்களிற் கலந்துள்ள மலங்கள் - வியாப்பியம். ஒன்று - ஒரு பொருளாதல். உளன் - உளனாதல். 'எவற்று எவனும்' ஏழன் தொகை. எவனும் - எல்லாப் பொருள்களும்; வினாவினைக் குறிப்புச் சொல்; எஞ்சாமைப் பொருள் குறித்து வந்தது. அன்று இல்லை - அன்றி இல்லை. அன்மை - கூடாமை, இயலாமை. அன்மை - அமையாமை. பொன் - சூரியன். வாள் - ஒளி. ஒளிக்கதிர்கள்.

மூன்றாம் சூத்திரம் : பசுவுண்மை

உளதுஇலது என்றலின், எனதுடல் என்றலின்,
ஐம்புலன் - ஒடுக்கம் அறிதலின், கண்படில்
உண்டிவினை யின்மையின், உணர்த்த வுணர்தலின்,
மாயா இயந்திர தனுவினுள் ஆன்மா.

(இச்சூத்திரம் ஆன்மப் பிரகாசம் உணர்த்துதல் நுதலிற்று)

பதவுரை :

ஆன்மா - உயிரானது.

(1) இலது என்றலின் உளது - சூனிய ஆன்மாவாதி ஆன்மா என ஒன்று இல்லை என்பன். இல்லை என்று அறியும் அறிவு ஒன்று உண்டு அல்லவா? அதுவே ஆன்மாவாம். ஆதலின் இல்லை என்பதனாலேயே ஆன்மா உண்டு.

(2) எனது உடல் என்றலின் உளது - உலகத்தார் தம்மின் வேறாகிய பொருள்களை "என்பதி என் மனை" என்று கூறுவது போல், என்கை என் கால் என்னுடம்பு என்றும் வேறாகவே கூறுவதால், தேகத்திற்கு வேறாக ஆன்மா ஒன்று உண்டு.

(3) ஐம்புலன் அறிதலின் உளது - ஐம்பொறிகள், ஐம்புலனாகிய சத்தப்பரிச ரூபரச கந்தங்களை அறிவது உண்மையேனும், ஒவ்

வொரு பொறியும் ஒவ்வொரு புலனையறிவது கூடுமே அன்றி, ஒரு பொறியே எல்லாவற்றையும் அறிவதில்லை. இவ்வைம் பொறிகளைக்கொண்டு, புலன்களால் வரும் ஐந்து பயன்களையும் அறிகின்ற ஆன்மா, அவற்றைத் தனித்தனியே அறியும் ஐம்பொறிகளுக்கு வேறாக உள்ளது.

(4) ஒடுக்கம் அறிதலின் உளது - ஐம்பொறிகளும் ஒடுங்கி நின்ற போது நிகழும் கனவு நிலையில், நிகழ்ந்த காரியங்களை அறிகின்றதொன்று உளதாதலின், கனவில் இயங்கும் சூக்கும தேகத்திற்கு வேறாக ஆன்மா ஒன்று உண்டு.

(5) கண்படில் உண்டிவினையின்மையின் உளது - (உறக்கம் விழிப்பு என்னும் இரு நிலையிலும் பிராணவாயு ஒரு தன்மையாக இயங்கிக்கொண்டு இருப்பினும்), உறக்கத்தின் கண் இன்ப துன்ப நுகர்ச்சியும், தொழிற்பாடும் உடம்புக்கு இல்லாமையினால், (விழிப்புநிலையில் உண்டியும் வினையும் உண்மைக்கும், உறக்க நிலையில் அவை இன்மைக்கும் காரணமாகப் பிராணவாயுவின் வேறாக) ஆன்மா என்பது ஒன்று உண்டு.

(6) உணர்த்த உணர்தலின் உளது - கருவிகளோடு கூடிய விடத்தும், தன் தன்மை இது என்று உணராமல் உணர்த்த உணருகின்ற சிற்றறிவுடைய ஆன்மாவைப் போல், மறந்து மறந்து அறிதலில்லாமல், பிரமம் எனப்படும் முதல்வன் அறிந்தவாறே முழுவதும் அறிந்து நிற்கும் பேரறிவுடையவனாத

லால், பேரறிவுடைய பிரமமாகிய முதல்வனுக்கு வேறாகச் சிற்ற றிவே உடையதாய், உணர்த்த உணரும் தன்மையுடைய ஆன்மா தனியே உண்டு.

(7) மாயா இயந்திர தனுவி னுள் உளது – மாயையின் காரியங்களால் கட்டப் பட்டு, அசைகின்ற சூத்திரப் பாவை போலும் உடம்பினிடத்தே அதனினின்று வேறாகத் தனியே ஆன்மா என்பதொரு பொருள் உண்டு. (உடம்பில் உள்ள கருவி களின் சேர்க்கையே ஆன்மா என்னும் கொள்கை தவறான தாகும். ஏனெனில் அக்கருவிகள் ஒன்றன் காரியங்களாய்த் தோற் றக் கேடுகளையுடைய அழியும் பொருள்களாகும்; ஆன்மாவோ என்றும் அழிவில்லாதது).

குறிப்பு :

இச்சூத்திரத்தின் இறுதியில் உள்ள 'ஆன்மா' என்பதும், முதலில் உள்ள 'உளது' என்பதும் சேர்ந்து, 'ஆன்மா உளது' எனப் பொருள்கொள்ளக் கிடப்பதால், இது 'பூட்டுவிற் பொருள்கோள்' எனப்படும்.

ஒடுக்கம் — ஐம்பொறிகள் ஒடுங்கி நிற்கும் கனவு நிலை. கண் படுதல் — உறங்குதல். உண்டி — இன்ப துன்ப நுகர்ச்சி. வினை — உடம்பினுடைய தொழிற்பாடு.

இதன்கண் சூனியான்மவாதி, தேகான்மவாதி, இந்திரிய ஆன்மவாதி, சூக்குமதேகான்மவாதி, பிராணான்மவாதி, பிரமான்ம வாதி, சமூகான்மவாதி என்னும் எழுவரையும் மறுத்து, உடலின் வேறாக உடலுக்குள் உயிர் என்பதொரு பொருள் உண்டு என்று, பசு உண்மைக்குப் பிரமாணம் காட்டப் பெற்றது. ஆன்மாவின் இலக்கணம் கூறும் நான்காம் சூத்திரத்தில், அந்தக் கரண ஆன்ம வாதிகள் மறுக்கப்படுவர்.

3. முதல் அதிகரணம்

''எவற்றினையும் அன்று அன்று என விட்டு, ஆன்மா இலது என்று நிற்பது உளதாகலின், அதுவே அவ்வான்மாவாம் என்றது''.

(வெண்பா)

அன்றன் றெனநின்று அனைத்தும்விட்டு அஞ்செழுத்தாய்
நின்றொன் றுளது ; அதுவே நீ ; அனைத்தும் - நின்றின்று
தர்ப்பணம்போற் காட்டலாற் சார்மாயை நீ அல்லை ;
தற்பரமும் அல்லை தனி.

பதவுரை :

அனைத்தும் - உடல் பொறி விடயம் முதலிய அனைத்தினிலும்,
நின்று - அது அது தானாக நின்று,
அன்று அன்று என - இது நான் அன்று, இது நான் அன்று என்று,
விட்டு - (ஒவ்வொன்றாக உணர்ந்து) நீங்கிய இடத்து,
அஞ்செழுத்தாய் - அகரம் உகரம் மகரம் விந்து நாதம் என்னும் சூக்கும பஞ்சாக்கர வடிவமாய்,
ஒன்று - அறிந்து வருவதாகிய ஓர் அறிவு.
நின்று உளது - நிலைபெற்று நிற்கின்றது,
அதுவே - (அதுவும் நான் அன்று என்று கழிப்பின், அங்ஙனம் கழித்த உணர்வானது, வேறொன்று உண்டு எனப்பட்டு மேன்மேலும் வரம்பின்றிச் செல்லும் ஆதலின்), அந்த அறிவு தானே,
நீ - பசு எனப்படும் நீ ஆவாய்,
அனைத்தும் நின்று - நிலம் முதலிய காரியம் அனைத்துமாய் நின்னோடு விரவி நின்று,
தர்ப்பணம் போல் - கண்ணுக்குக் கண்ணாடி போல.
காட்டலால் - உனக்கு அறிவை விளக்குவதனால்,
சார்மாயை - நின்னால் சாரப்பட்ட மாயை (தானே அறிவதன்று ஆதலின்),
நீ - அம்மாயையால் விளங்கி அறியும் நீ,
அல்லை - அம் மாயை ஆகமாட்டாய்,
தற்பரமும் அல்லை - அம்மாயைக்கு அதீதம் ஆகிய சிவமும், நீ ஆக மாட்டாம்,
தனி - நீ அவற்றின் வேறே ஆவாய்.

குறிப்பு :

ஆன்மா இலது என்னும் சூனியவாதிகளும், இல்லை என வாளா கூறுதல் அமையாது. உடல் பொறி விடயம் அனைத்தினையும், முறையே இஃது ஆன்மா அன்று, இஃது ஆன்மா என்று என ஒவ்வொன்றாகக் கழித்து, இங்ஙனம் ஆதலான் ஆன்மா என்பது சூனியம் என்று, சூனியான்மவாதிகள் கூறுவர். ஆயினும், இவற்றை இங்ஙனம் கழித்துக்கொண்டு நிற்கும் அறிவு என்பது

தனியே ஒன்று இருக்கக்காண்டலின், அவ் அறிவே ஆன்மாவாகும் என்பது கருத்து. அங்ஙனம் அறியும் அறிவும் சூனியமேயெனில், அஃது 'என்னை ஈன்றவள் மலடி' என்பதனோடு ஒக்கும் பொருந்தா உரையேயாகும். விட்டு - விட்டவழி. 'அனைத்தும் நின்று'— அனைத்துமாய் விரவி நின்று. 'இன்று' என்பது அசை.

3. இரண்டாம் அதிகரணம்

"என்பதி என்மனை என்றாற்போல. என்கை என் கால் என நிற்பது உளதாதலின், அதுவே அவ்வான்மாவாம் என்றது".

(வெண்பா)

எனதென்ற மாட்டின், எனதலாது என்னாது
உனதலா துன்கைகால் யாக்கை - எனதென்றும்
என்னறிவ தென்றும் உரைத்துநீ நிற்றிகாண்
உன்னில் அவை வேறாம் உணர்.

பதவுரை :

எனது - (வீடு நிலம் பொருள் முதலிய புறப் பொருள்களை) என்னுடையது,
அலாது - அல்லாதது
என்னாது - என்று வேறாகக் கூறாமல்,
எனது என்ற மாட்டின் - தனித்தனியே எனது வீடு எனது நிலம் எனது பொருள் என்று, முன்பு நீ தற்கிழமைப் பொருளாகக் கூறிக் கொண்டிருந்தாற்போல,
உனது அலாத - உன்னுடையது அல்லாத
உன் கை கால் யாக்கை - உன்னுடைய கையையும் காலையும் உடம்பினையும்,
எனது என்றும் - என்னுடையது என்றும்;
என் அறிவது என்றும் - (பாச அறிவை) என்னுடைய அறிவு என்றும்;
உரைத்து - தற்கிழமைப் பொருளாகக் கூறிக்கொண்டு,
நீ நிற்றிகாண் - நீ ஒருவன் தனியே இருந்து வருகின்றாய்,
உன்னின் - ஆராய்ந்து பார்த்தால்,
அவை - அக் கை கால் உடம்பு முதலியவை,
வேறு ஆம் - உனக்கு வேறுபட்டனவே ஆகும்;
உணர் - இவ்வுண்மையை நீ அறிந்து கொள்க.

குறிப்பு :

என்வீடு என்நிலம் என்பொருள் என்று ஒருவன் கூறும்போது வீடும் நிலமும் பொருளும் அவனாகாமல், அவனின் வேறுபட்டுத் தனியே இருப்பனவாகும்; அதுபோலவே என்கை என்கால் என் தேகம் என்று சொல்கின்றபோதும், கை கால் தேகம் என்பனவும் கூட, அவனின் வேறாகத் தனியாக இருப்பனவேயாகும். ஆதலின், தேகமே ஆன்மா என்பது பொருந்தாது. தூல தேகத்திற்கு வேறாக ஆன்மா என்பது தனியே உள்ளது. இப்பாடல் தூல தேக ஆன்மவாதியை மறுத்தது. மாட்டு-கூற்று, சொல். இன், இல்-போல.

3. மூன்றாம் அதிகரணம்

"ஐம்புலன் ஆகிய சத்த பரிச ரூப ரச கந்தங்களை இந்திரியங்கள் ஒன்றறிந்தது ஒன்று அறியாமையின், இவ்வைந்தினானும் ஐம்பயனும் அறிவது உளதாதலின், அதுவே அவ்வான்மாவாம் என்றது."

(வெண்பா)

ஒன்றறிந்த தொன்றறியா தாகி, உடல்மன்னி
அன்றும் புலன், ஆய் அவ்அஞ்செழுத்தை—ஒன்றறிதல்
உள்ளதே ஆகில் அதுநீ; தனித்தனி கண்டு
உள்ளல், அவை ஒன்றல்லை ஓர்.

பதவுரை :

உடல்மன்னி - உடலின்கண் நிலைபெற்று,
ஒன்று அறிந்தது - ஒரு பொருளை அறிந்த பொறியானது,
ஒன்று அறியாதாகி - மற்றொரு பொருளை அறியாததாய்,
அன்றும் புலன் - தம்முள் மாறுபடும் சத்தம் பரிசம் ரூபம் ரசம் கந்தம் ஆகிய புலன்களை,
ஆய் - ஆராய்ந்து அறிகின்ற
அவ் அஞ்செழுத்தை - அந்த ஐம்பொறிகளின் தொழிற்பாட்டை,
அறிதல் ஒன்று - உணர்தலை உடையதொரு பொருள்,
உள்ளதே யாகில் - இருக்குமேயானால்,
அதுநீ - அதுவே நீயாகிய ஆன்மா.
அவை - அப்பொறிகள்
தனித்தனி - வேறுவேறு ஆகவே,
கண்டு உள்ளல் (ஆன்) - கண்டு உள்ளுவன ஆகலான்,

ஒன்று அல்லை - (அவ்வைந்து பொறிகளின் தொழிற்பாட்டையும் அறிந்து, அவற்றின் பயனைக் கொள்கின்ற) நீ, அவற்றோடு ஒன்றாக மாட்டாய்;
ஓர் - இதனை ஆராய்ந்து உணர்க.

குறிப்பு

உடல் மன்னி—உடலின்கண் நிலைபெற்று, அன்றுதல்—மாறுபடுதல். அன்றும்புலன்—தம்முள் மாறுபடும்புலன்கள். ஆகி என்னும் சிறப்புவினை, ஆய் என்னும் பொதுவினை கொண்டது. ஆய்—ஆய்தல், ஆராய்தல். அவ்வஞ்செழுத்து என்புழி, வகரம் விகாரத்தால் தொக்கது. அஞ்செழுத்தால் செலுத்தப்படும் பொறிகள், ஆகுபெயரால் 'அஞ்செழுத்து' எனச் சுட்டப்பெற்றன; அஃது இருமடி ஆகுபெயராய், ஐம்பொறிகளின் தொழிற்பாட்டை உணர்த்திற்று. இனி 'அஞ்செழுத்தாய் புலனை' என மாறி உரைப்பினும் பொருந்தும். அஞ்செழுத்தாய புலன்—அஞ்செழுத்தாலாகிய பொறியின் தொழிற்பாடு. புலன்—பொறி. உள்ளல்—உள்ளுவன ஆகலான். 'ஒன்றல்லை' என்றது, வேறு ஆவாய் என்னும் பொருள் குறித்தது. இம்மூன்று அதிகரணங்களாலும் சாக்கிரத்தில் நிகழும் இயல்பு பற்றி ஆன்மாவின் உண்மை விளக்கப் பெற்றது.

3. நான்காம் அதிகரணம்

"நனவின்கட் கனவு கண்டாம் என்றும், கண்டிலம் என்றும் நிற்பது உளதாதலின், அதுவே ஆன்மாவாம் என்றது."

(வெண்பா)

அவ்வுடலின் நின்றுயிர்ப்ப ஐம்பொறிகள் தாம்கிடப்பச்,
செவ்விதின் அவ்வுடலிற் சென்றடங்கி,—அவ்வுடலின்
வேறொன்று கொண்டு விளையாடி, மீண்டதனை
மாறல், உடல நீ அல்லை மற்று.

பதவுரை :

அ - (மேலே உயிர் அன்று என்று கூறிய) அந்த,
உடலின் நின்று - பரு உடம்பின்கண் இருந்து,
உயிர்ப்ப ஐம்பொறிகள் - உயிர்ப்பனவாகிய ஐந்து பொறிகளும்,
தாம்கிடப்ப - அந்தப் பருவுடம்பின் கண்ணேயே உயிர்ப்பொழிந்து கிடக்க,
அடங்கி - புறத்து நிகழும் தொழிற்பாடெல்லாம் அடங்கி,

அவ்வுடலில் - அந்தப் பரு உடம்பில் இருந்து,
செவ்விதின் சென்று - வருத்தம் இல்லாமற் போய்,
அவ்வுடம்பின் - அந்தப் பருஉடம்பு போல,
வேறுகொண்டு - வேறு ஒரு நுண்ணுடம்பை எடுத்துக்கொண்டு,
விளையாடி - கனவு நிலையை எய்திக் கண்டும் கேட்டும் உண்டும் உயிர்த்தும் உற்றும் அனுபவித்து,
மீண்டு - மறுபடியும்,
அதனை மாறல் - அதனை விட்டு நீங்குதலால்,
நீ உடல் அல்லை - நீ அந்த நுண்ணுடல் ஆகமாட்டாய்,
மற்று - அதனின் வேறாவாய்.

குறிப்பு :

ஐம்பொறியின் தொழிற்பாட்டினை உணர்ந்து, அவ் ஐந்தாலும் ஐம்புலனும் அறிவது, அவற்றின் வேறாய ஆன்மா என்றது ஒக்கும்; அவ்வான்மா புறத்து விளங்காதாயினும், அகத்து நின்று இந்திரியங்களைப் புறத்தில் செலுத்தி அறிகின்ற, சூக்கும தேகமே ஆகும் எனச் சிலர் கூறுவர். ஐம்பொறிகளும் ஒடுங்கிய ஒடுக்கம் என்னும் கனவு நிலையில் நிகழ்ந்தவற்றை, நனவின்கண் மயங்கி அறிவதனால், ஐம்பொறிகளும் ஒடுங்கிய கனவு நிலையில் இயங்கும் நுண்ணுடலின் வேறாக, ஆன்மா என்பதொன்று தனியே உள்ளது.

கனவு கண்ட சூக்கும உடம்பே, நனவின்கண் அதனை அறியுமாயின், தான் கண்ட கனவை நிகழ்ந்தவாறே அறியும், மயங்கி அறிதல் கூடாது. ஆதலின் கனவு நிலையில் இயங்கும் நுண்ணுடல் தான், ஆன்மா என்பது பொருந்தாது. ஆன்மாவுக்காயின் அதுபோல ஒரு தன்மைத்தாதலின்றி, அகத்துச் சேறலும் புறத்துச் சேறலும் ஆகிய வேறுபாடு உண்மையான், மயங்கி அறிதல்கூடும் என்பது கருத்து.

உயிர்ப்ப - உயிர்ப்பன; அன் பெறாத அகர ஈற்று அஃறிணைப் பன்மைப் பெயர். உயிர்த்தல் - தொழிற்படுதல். மீண்டு - மீள, மறுபடியும். மாறல் - மாறுதலால். இவ்வதிகரணத்தால் சொப்பனத்தானத்தில் நிகழும் இயல்பு பற்றி, ஆன்மாவின் உண்மை விளக்கப் பெற்றது.

சூக்கும தேகமாவது, சத்தம் பரிசம் ரூபம் ரசம் கந்தம் என்னும் காரண தன்மாத்திரைகள் ஐந்தும், மனம் புத்தி அகங்காரம் என்னும் அந்தக்கரணங்கள் மூன்றும் ஆகிய எட்டினாலும் உண்டாகும் அருவ உடம்பு. இதனைப் 'புரியட்ட தேகம்' என்றும் கூறுவர் இது நம் கனவு நிலையில் இயங்கும்.

3. ஐந்தாம் அதிகரணம்

"ஒடுங்கின இடத்து இன்பத்துன்பம் சீவனம் பிரகிருதிக்கு இன்மையின், ஒடுங்காத இடத்து இன்பத் துன்பம் சீவியா நிற்பது உளதாதலின், அதுவே அவ்வான்மாவாம் என்றது"

(வெண்பா)

கண்டறியும் இவ்வுடலே காட்டொடுங்கக் காணாதே,
உண்டி வினையின்றி உயிர்த்தலால்—கண்டறியும்
உள்ளம்வேறு உண்டு; ஆய்! ஒடுங்காது உடல்நண்ணில்,
உள்ளதாம் உண்டிவினை ஊன்.

பதவுரை :

கண்டு அறியும் - கண்டு அறிவதற்கு நிலைக்களமாகிய,
இவ்வுடலே - இவ்வுடம்பின்கண்ணே,
காட்டு - காட்டாகிய கருவிகள்,
காணாதே - தொழிற்படாமல்,
ஒடுங்க - ஒடுங்கவும்,
உண்டி - விடயங்களின் இடமாக வரும் இன்பதுன்ப நுகர்ச்சியும்,
வினை - உடம்பு தொழிற்படுதலும்,
இன்றி - உடம்புக்கு இல்லையாகவும்;
உயிர்த்தலான் - பிராணவாயு தொழிற்படுவதனால்,
கண்டு அறியும் உள்ளம் - பொருள்களைக் கண்டறிந்து நுகரும் உரிமையுடைய உயிர்,
வேறு உண்டு - பிராணவாயுவின் வேறாக உண்டு.
ஒடுங்காது - அவ்வுயிரானது ஒடுங்காமல்,
உடல் நண்ணில் - உடலின்கண் வந்து சேர்ந்ததாயின்,
ஊன் - அவ்வுடம்பானது,
உண்டி வினை - உண்டியும் வினையும்,
உள்ளதாம் - உடையதாகும்,
ஆய் - இதனை ஆராய்ந்து அறிவாயாக.

குறிப்பு :

ஆன்மாவின் சந்நிதியில் கண்டறிவதாகிய இவ்வுடல், உறக்கத்தில், உண்டியும் வினையும் இல்லையாகிக் காணாதவாறு. காட்டாய கருவிகள் ஒடுங்கவும், பிராணவாயு இயங்குதலால், கண்டறியும் உரிமையுடைய ஆன்மா, பிராணவாயு அன்று; ஆன்மா அதனின் வேறாக உண்டு; அவ்வான்மா ஒடுங்காமல் கருவிகளோடும் கூடிற்றாயின், உடல் உண்டியும் வினையும் உடைய

தாகும் என்பது கருத்து. உண்டி - விடயங்களின் இடமாக வரும் இன்பத் துன்ப நுகர்ச்சி. வினை - உடம்பு இயங்குதல். இவற்றையே, 'இன்பத்துன்பம் சீவனம்' என்றார். சீவியா நிற்பது என்பது, சீவியா நிற்றல் என்னும் தொழிற் பெயர் மாத்திரையாய் நின்றது. பிரகிருதி - உடம்பு; துயின்றாலும் விழித்தாலும் திரிபுஇன்றி, ஒரு தன்மைத்தாதல் பற்றி, உடம்பு பிரகிருதி எனப்பட்டது. பிரகிருதிக்கு - உடம்பின்கண். காட்டு - காட்டுகின்ற கருவிகள். 'ஒடுங்கவும்' என்புழி உம்மை தொக்கது. 'காணாதே காட்டொடுங்க' என மாறுக. இன்றி - இல்லையாக. உயிர்த்தல் - பிராணவாயு இயங்குதல். ஆய் - ஆராய்க; முன்னிலை ஏவல். ஊன் - உடம்பு. ஆன்மா வேறு உண்டு என்றதனை வலியுறுத்துவார் "ஒடுங்காது உடல் நண்ணில், உள்ளதாம் உண்டி வினை ஊன்" என்று உடம்பாட்டு முகத்தானும் ஓதினார். இவ்வைந்தாம் அதிகரணத்தால் சுழுத்தி துரியங்களின் நிகழும் இயல்புபற்றி, ஆன்மாவின் உண்மை விளக்கப் பெற்றது. இதுகாறும் 'சார்மாயை நீ அல்லை' என்றதனை வலியுறுத்தியவாறு. இஃது அருத்தாபத்தி அளவை.

3. ஆறாம் அதிகரணம்

"அவன் அறிந்தாங்கு அறிவன் என்று அறிவிக்க அறிந்து உபதேசியாய் நிற்பது உளதாதலின், அதுவே அவ்வான்மாவாம் என்பது."

(வெண்பா)

அறிந்தும், அறிவதே யாயும், அறியாது
அறிந்ததையும் விட்டு, அங்கு அடங்கி,—அறிந்தது
எது? அறிவும் அன்றாகும்; மெய்கண்டான் ஒன்றின்,
அதுஅதுதான் என்னும் அகம்.

அறிந்தும் - ஒன்றனையே அறிந்தும்,
அறிவதேயாயும் - வேறு ஒன்றனை அறியப் புகுவதாயும்,
அறியாதும் - முன்பு அறிந்ததனை அறியாமல் மறந்தும்,
அறிந்ததையும் - அறியப்பட்ட விடயத்தையும்,
விட்டு - விட்டு நீங்கி,
அங்கு அடங்கி - ஐந்தவத்தைகளில் அமிழ்ந்து.
அறிந்தது எது - அறிந்து வந்த பொருள் யாது?
(அது சடம் அன்று) ;

அறிவும் அன்று - (ஒன்றாக இயல்பாக அனைத்தையும் ஒருங்கே உணர்கின்ற)
பேரறிவாகிய சிவமும் அன்று ;
மெய்கண்டான் -மெய்யாகிய சித்தாந்தநிலையினை உணர்ந்தவன்,
ஒன்றின் - மனம் ஒடுங்கி ஆராய்ந்தால்,
அகம் - உயிரானது,
அதுஅதுதான் என்னும் - அதுஅதுவே தான் என்று (சார்ந்ததன் வண்ணமாய் நின்று) அறியும்.

குறிப்பு :

மேற்கூறிய தூலதேகம், இந்திரியம், அந்தக்கரணம், சூக்குமதேகம், பிராணவாயு முதலியன சடமாகலான், ஆன்மா அல்ல என்பது ஒக்கும்; பிரமம் பேரறிவுப் பொருளாகிய சித்துப் பொருளாதலின், பிரமமே ஆன்மா என்பர் சிலர். தொழிற்படும் கருவிகள் ஒன்றுமின்றிக் கேவல நிலையில் ஆன்மா அறிவின்றிக் கிடத்தலானும், பின்னர்ச் சகல நிலையில் கலை முதலிய கருவி களால் அறிவிக்கவே அறிதலானும், எக்காலத்தும் திரிபின்றி அறிந்தாங்கு அறிந்து நிற்கும் சித்தாகிய பிரமத்திற்கு வேறாக, ஆன்மா உண்டு. ஆதலின் பிரமம் ஆன்மா அன்று என்பது கருத்து.

'அறிந்தும் அறிவதேயாயும்' என்புழி, உம்மைகள் எண்ணும்மை. 'அறியாதும்' என வருவதற்குரிய எண்ணும்மை தொக்கது. 'அறிவும் அன்று' என்புழி, உம்மை, சடமும் அன்று என இறந்தது தழுவியது. அங்கு - உணர்த்தும் முறைமைத் தான மாகிய புருவ நடுவைக் குறித்தது. ஒன்றுதல் - மனத்தால் ஒருமைப்பட்டு ஆராய்தல். அகம் - உள்ளம், ஆன்மா. அடங்கி - அடங்கியும். ஓதியதனை ஓதியபொழுதே உணர்தல், பலகால் ஓதி உணர்தல், பலகால் ஓதியும் 'உணராமை என்று இங்ஙனம் மூவகைப்படுத்திக் கூறவே, 'உணர்த்த உணர்தல்' என்னும் ஏதுவால், அதீதத்தின் நிகழும் இயல்புபற்றியும், சுத்தத்தின் நிகழும் இயல்புபற்றியும், உணர்த்தும் முறைமைக்கண் நிகழும் இயல்புபற்றியும், மூவகைகளில் ஆன்மாவின் உண்மை விளக்கப் பெற்றது. இவ்வதிகரணம் 'தற்பரமும் அல்லை' என்றதனை வலியுறுத்திற்று.

3. ஏழாம் அதிகரணம்

"அவைதாம் வெவ்வேறு பெயர் பெற்று நிற்றலான், மாயா இந்திர தனுவினுள் ஆன்மா உளது என்றது".

(வெண்பா)

கலைஆதி மண்அந்தம் காணில், அவை மாயை;
நிலையாவாம்; தீபமே போல;—அலையாமல்
ஞானத்தை முன்னுணர்ந்து நாடில்; அதுதனுவாம்;
தான்அத்தின் வேறாகும் தான்.

பதவுரை :

காணின் - (சமுதாயம் ஆதற்கு உரியவை யாவை என்று) ஆராய்ந்து அறியப்புகுந்தால்,
கலை ஆதி - கலைமுதலாக,
மண் அந்தம் ஆம் - நிலம் ஈறாகிய தத்துவங்களே ஆகும்.
அவை - அவைகள் அனைத்தும்,
மாயை - மாயையின் காரியங்கள் ஆதலால்,
நிலையா - சிலகாலமே நின்று அழிந்துபடும் ;
ஞானத்தை - (அவைகளெல்லாம் ஒருங்கு சேர்ந்த சமுதாயத்தில் விளைந்து தோன்றும்) ஞானத்தின் இயல்பை,
அலையாமல் - (கருத்தை ஒரு முகப்படுத்தி) அசையாமல் நிலை பெறும்படி செய்து.
முன்னுணர்ந்து - முன்னதாக உணர்ந்து,
நாடில் - பின்னர் அச்சமுதாயத்தை ஆராய்ந்தால்,
அது - அச்சமுதாயம்.
தீபமே போல - கண்ணுக்கு விளக்கைப்போல,
தனுவாம் - உயிர்க்குத் தூலம் சூக்குமம் பரம் என்னும் உடம்புகளாகும்.
தான் அத்தின் வேறுஆம் - உயிர் அவ்வுடம்புகளின் வேறுபட்டதே ஆகும்.

குறிப்பு:

தூலதேகம் முதலியவற்றுள் ஒவ்வொன்றை ஆன்மா அன்று என்றது பொருந்தும் ; அவற்றுள் ஒன்று குறைந்த வழியும் அறிவு நிகழாமையானும், எல்லாம் கூடியவழி அறிவு நிகழ்தலானும். அனைத்தும் கூடிய சமுதாயமே ஆன்மாவாம் என்னும் சமுகான்ம வாதிகள் ஆகிய சவுத்திராந்திகர், வைபாடிகர் கருத்து, இவ்வதி கரணத்தால் மறுக்கப் பெறுகின்றது. உடம்பு முதலிய கருவி களெல்லாம் மாயையின் காரியங்களாய் நிலைபேறு இன்றி அழிந்துபடும் இயல்பினவாதலின், நிலைபேறுடைய ஆன்மா அல்ல என்பது கருத்து.

கண் விளக்கிற்கு வேறாயினாற்போல, உயிரானது 'கலைஆதி மண்அந்தம்' ஆகிய சமுதாயமான, தூலம் சூக்குமம் பரம் என்னும் உடம்புகளுக்கு வேறானது ஆகும். முதற்கண் ஞானத்தை உணர்ந்து, பின்னர் அதனாலேயே கருவிகள் அனைத்தும் ஆகிய சமுதாயத்தை ஆராய்தல் கூடுமாதலின் 'ஞானத்தை அலையாமல் முன்னுணர்ந்து நாடில்' என்றார். சமுதாயம் - கூட்டம்; மூலப் பகுதி குணம் கரணம் புலன் கருவி என்பவற்றின் திரள். தனு - உடம்பு. அஃது இங்குத் தூல உடம்பு, சூக்கும உடம்பு, பரவுடம்பு எனும் மூன்றையும் குறித்தது. 'நிலையாவாம்' என்பதில் உள்ள ஆம் என்பது, 'மண் அந்தம் ஆம்' என்றும் கூட்டிக் கொள்ளப் பெறும். தான் - உயிர். அத்தின் - அதனின். இவ்வதிகரணத் தால் 'நீ தனி' என்பது வலியுறுத்தப் பெற்றது.

இந்நூற்பாவின்கண் சூனியம், தூலதேகம், இந்திரியம், சூக்குமதேகம், பிராணவாயு, விஞ்ஞானம் (பிரமம்), சமுதாயம் என்பவற்றை ஆன்மா என்று கூறுவோர் கூற்றுக்களை மறுத்து, ஆன்மா என்பது இவைகளுகெல்லாம் வேறாக, மாயா இயந்திர தனுவின் உள்ளேயுள்ளது என்று நிறுவப்பெற்றது. இச்சூத்திரப் பொருளையே,

"பாராதி பூதம்நீ அல்லை;—உன்னிப்
பார்; இந்திரியம் கரணம் நீ அல்லை;
ஆராய் உணர்வுநீ என்றான்;—ஐயன்
அன்பாய் உரைத்தசொல் ஆனந்தம் தோழி;

என்று தாயுமான சுவாமிகள் அருளிச் செய்திருத்தல், இங்கு அறிதற்குரியது.

பொது அதிகாரம் : இலக்கண இயல்
நான்காம் சூத்திரம் : பசு இலக்கணம்

அந்தக் கரணம் அவற்றின் ஒன்றன்று, அவை
சந்தித்தது; ஆன்மாச் சகசமலத்து உணராது;
அமைச்சரசு ஏய்ப்பநின்று அஞ்சவத் தைத்தே

பதவுரை :

ஆன்மா - உயிரானது,
அந்தக்கரணம் அவற்றின் - மனம் புத்தி அகங்காரம் சித்தம் என்னும் நான்கு அகக்கருவிகளுள்.

ஒன்று அன்று - ஒன்று ஆகாது, (ஆயினும்),
சகச மலத்து - ஆணவ மலத்தினால்
உணராது—(தனக்கு) உணர்வு இல்லாமையினால்,
அமைச்சு அரசு ஏய்ப்ப அமைச்சரோடு கூடிய அரசன்போல,
அவை - அவ்வந்தக் கரணங்களோடு,
சந்தித்தது நின்று - கூடியதாக நிற்றலான்,
அஞ்சு அவத்தைத்து - நனவு கனவு உறக்கம், பேருறக்கம் உயிர்ப் படக்கம் என்னும் ஐந்து அவத்தைகளை யுடையதாகும்.

குறிப்பு :

ஐந்தவத்தைகளை முறையே சாக்கிரம் சொப்பனம் சுழுத்தி துரியம் துரியாதீதம் எனவும் கூறுவர். உயிர், அரசன் போல்வது; அந்தக் கரணங்கள், அமைச்சர்கள் போல்வன.

ஆன்மாவுக்கு இலக்கணம், அந்தக் கரணங்களோடு கூடி ஐந்து அவத்தைப் படுதல். இஃது உயிர்க்குத் தடத்த இலக்கணம் எனப்படும் பொது இயல்பு ஆகும்.

ஒரு பொருளின் உண்மையை எடுத்துக்காட்டி விளக்க வேண்டுமாயின், பிரமாணம், இலக்கணம் என்னும்இரண்டாலும் எடுத்துக்காட்ட வேண்டு மாதலால், 'பிரமாண இயல்' எனப்படும் முதல் மூன்று சூத்திரங்களால், பதி பாசம் பசு ஆகிய முப்பொருள் களின் உண்மையைப் பிரமாணத்தால் முறையே எடுத்துக் காட்டினார்.

இங்கு, 'இலக்கண இயல்' எனப்படும் பின் மூன்று சூத்திரங் களில், எதிர்நிரல்நிறையாகவைத்து முப்பொருள்களின் உண்மையை இலக்கணத்தால் எடுத்துக் காட்டுகின்றார். 'மாட்டேறு' என்னும் இலக்கண முறையால், இச்சூத்திரம் மூன்றாம் சூத்திரத்தோடு தொடர்புடையதாய், ஆன்ம (பசு) இலக்கணம் உணர்த்திற்று.

'ஒன்றன்று' என்புழி 'ஆயினும்' என்பது வருவிக்கப்படும். சகசமலம்—ஆணவமலம்; நெல்லுக்கு உமிபோல, உயிருக்கு உடனாகத் தோன்றிய மலம் என்பது பொருள். சக + சம்— உடனாகத் தோன்றியது. மலத்து—மலத்தால், உணராது— உணராமையினால் (காரணப்பொருள்). அவை—அவற்றொடு. சந்தித்தது—கூடியது. அமைச்சு அரசு—அமைச்சரோடு கூடிய அரசன். சந்தித்(த)து நின்று—சந்தித்து நின்று; வினைஎச்சமுற்று.

'சந்தித்து நின்று அஞ்சு அவத்தைத்து' என முடியும். 'ஆன்மா' வியாபகம், சித்தசித்து என்னும் இருபொருளுடையது.

4. முதல் அதிகரணம்

"ஈண்டு, இவ்வான்மாவானது அந்தக்கரணங்களாய் உள்ள மனோ புத்தி அகங்கார சித்தங்களில் ஒன்று அன்று; அவை தாம் பிரகாசமாய் நின்றே அப்பிரகாசமாய் நிற்றலான் என்றது".

(வெண்பா)

மனமாதி யாலுணர்தல் மன்னு புலன்கள்;
மனமாதி மன்புலனின் அல்லன்;—மனமேல்
உதித்தொன்றை யுள்ளம் உணர்தல் அதனின்
உதிக்குங் கடற்றிரையை யொத்து.

பதவுரை :

மனம் ஆதியால் - மனம் முதலிய அந்தக் கரணங்களால்
உணர்தல் - உரைப்படுவன,
மன்னு புலன்கள் - ஐம்பொறிகளால் தரப்பட்டுப் புறத்தே நிலை பெற்ற விடயங்களாம்;
உள்ளம் - ஆன்மா
உணர்தல் - உணர்வது,
மனமேல் உதித்த ஒன்றை - மனத்துக்குமேல் எனப்படும் புத்தியில் தோன்றியது ஒன்றனையாம்.
கடல்திரையை ஒத்து உதிக்கும் - (மனவுணர்வும் உயிருணர்வும் ஆகிய இருவேறு உணர்வும்), கடல் அலையைப் போலப் பரம்பரையின் ஒன்றன்பின் ஒன்றாகத் தொடர்ந்து ஆன்மாவின் பால் வந்து தோன்றும்.
அதனின் - அதனால்
மனம்ஆதி - மனம் முதலியன,
புலனின் - அவ்விடயங்களின் வேறானாற் போல,
அல்லன் - ஆன்மாவும் அம்மனம் முதலியவற்றின் ஒன்றல்லன்; வேறாவன்.

குறிப்பு :

'மன்புலனின்' என்புழி, மன் அசை. புத்தியில் தோன்றிய தொன்றாவது, சுக துக்க மோக வடிவமாகிய விடயம். கடல்

ஐம்பொறிக்கும் புத்திக்கும், திரை இருவேறு உணர்வுக்கும், கரை ஆன்மாவுக்கும் உவமிக்கப் பெற்றன. பரம்பரையில் தோன்றுத லாவது, முன்னர் வாயிற்காட்சியுணர்வும், அதன்பின் மானதக் காட்சியுணர்வும், அதன்பின் தன்வேதனைக் காட்சி யுணர்வும், உயிரினிடத்தே வந்து தோன்றுதல். வாயிற் காட்சியாவது புறத்தேயுள்ள சுவை ஒளி ஊறு ஓசை நாற்றம் என்பவைகள் ஐம் பொறிகளால் அறியப்படுதல். மானதக் காட்சியாவது, ஐம்பொறி களால் அறியப்படும் சுவை ஒளி ஊறு ஓசை நாற்றங்கள், மனம் முதலிய அந்தக் கரணங்களால் அறியப்படுதல். தன் வேதனைக் காட்சியாவது, அந்தக் கரணங்களுள் மனத்துக்கு மேலாய்ப் புத்தியில் தோன்றியவைகள் ஆன்மாவினால் உணரப்படுதல்.

இதனால் அந்தக்கரணங்கள் தமக்குக் கீழ் உள்ளவற்றை நோக்கிச் சித்தாய் நிற்குமாறும், தமக்குமேல் உள்ளவற்றை நோக்கி அசித்தாய் நிற்குமாறும், ஆன்மா அவ்வாறன்றி யாண்டும் சித்தாய் நிற்குமாறும் தெளியப்படும். 'மனம்ஆதி மன்புலனின் அல்லன்'—மனம் முதலியன அப்புலன்கள் அல்லவாயினாற்போல, ஆன்மாவும் மனம் ஆதியல்லன், அவற்றின் வேறு. 'மனமேல் உதித்த ஒன்றை'—மனத்துக்கு மேல் எனப்படும் புத்தியின் கண்ணே தோன்றிய தொன்றனை. உள்ளம்—ஆன்மா. அதனின் - அதனால், ஆதலால்.

(வெண்பா)

சிந்தித்தாய்ச் சித்தம் தெளியாதாய், ஆங்காரம்
புந்தியாய் ஆய்ந்து, மனம்ஆகிப்-பந்தித்து,
வெவ்வேறு தானே துணிந்து உள்ளம் இவ்வேறாம்;
அவ்வேறாம் போதுபோல் ஆங்கு.

பதவுரை :

உள்ளம் - புருடதத்துவம் என நின்ற உயிர்,
ஆங்கு - மானதக் காட்சியின் கண்ணும் (ஒரு தன்மைத்தாக இராமல்),
சித்தமாய்ச் சிந்தித்தும் - சித்தமாய் இஃது எது என்று சிந்தனை செய்தும்,
மனம் ஆகிப் பந்தித்து - மனமாக நின்று இஃது இன்னது என்று பற்றியும்,
ஆங்காரமாய்த் தெளியாது - அகங்காரமாக நின்று இதனை இன்ன தென்று தெளிவேன் என்று தெளியா மல் முனைந்தும்,

புந்தியாய் ஆய்ந்து - புத்தியாக நின்று இஃது இன்னதென்று ஆராய்ந்தும்,
வெவ்வேறு தானே துணிந்து - வெவ்வேறாக உணர்ந்து துணிதலால், (புருடன் ஆகிய உயிர்),
இவ் - இந்த அந்தக் கரணங்களின்,
வேறு ஆம் - வேறு பட்டதே ஆகும்.
(எதுபோல எனில்),
போது - (ஞாயிறு, திங்கள், விண்மீன் முதலியவற்றோடு கூடி, நாழிகை நாள் திங்கள் ஆண்டு முதலிய பாகுபாடுகளைச் செய்கின்ற) காலதத்துவமானது,
அவ்வேறு ஆம் - அந்த ஞாயிறு திங்கள் விண்மீன் முதலியவற்றிற்கு வேறுபட்டது ஆதல்போல,

குறிப்பு :

சித்தம், மனம், அகங்காரம் புத்தி, என்ற முறையிற் கூறற்பாலனவற்றைச் செய்யுளமைப்பு நோக்கிச் 'சித்தம் ஆங்காரம் புத்தி மனம்' என்று முறை பிறழக் கூறினார்.

சித்தம், இஃது யாதாகற் பாற்று என்று சிந்திக்கும்; மனம் இஃது இன்னதாகற்பாற்று என்று பற்றும்; அகங்காரம், இஃது ஆமோ அன்றோ, இதனை இன்னதென்று தெளிவேன் என்று முனைந்து எழும்; புத்தி, இஃது இன்னதென்று ஆராய்ந்து தெளியும்.

ஆய்தல்—நிச்சயித்தல், துணிந்து—துணிதலால். ஆங்கு—ஆங்கும்; மானதக் காட்சியின் கண்ணும். வெவ்வேறு—வேறு வேறு. இவற்றின் வேறாம், அவற்றின் வேறாம் எனற்பாலவை, 'இவ்வேறாம் அவ்வேறாம்' என வந்தன.

உயிர் மாயாகாரியங்களின் உள்ளே நடுவில் இருப்பது ஆதலின் 'உள்ளம்' எனப்பட்டது.

(வெண்பா)

அகாரம் உகாரம், அகங்காரம் புத்தி;
மகாரம் மனம்; சித்தம் விந்துப்;—பகாதிவற்றை
நாதம் உளவடிவாம்; நாடிற் பிரணவமாம்;
போதம் கடற்றிரையே போன்று.

பதவுரை :

அகாரம் அகங்காரம் - அகரம் அகங்காரத்தினையும்,
உகாரம் புத்தி - உகரம் புத்தியினையும்,
மகாரம் மனம் - மகரம் மனத்தினையும்,
விந்து சித்தம் - விந்து சித்தத்தினையும்,
நாதம் உளவடிவு - நாதம் உயிரினையும் செலுத்தும். (அங்ஙனம் செலுத்துதல் பற்றி),
கடல்திரையே போன்று - கடலின்கண் அலைகள் புதிய புதியவாகத் தோன்றியும் ஒடுங்கியும் வருமாறு போல,
போதம் - (மகாசகலத்தின்கண் கணம்தோறும்) உயிரின்கண் உணர்வு,
ஆம் - உதித்தும் ஒடுங்கியும் வரும்,
பகாது - பகுத்துப் பிரிக்காமல்,
இவற்றை நாடில் - இந்த எழுத்துக்களை ஆராய்ந்தால்,
பிரணவம் ஆம் - பிரணவம் எனப்படும்.

குறிப்பு :

பிரணவத்தில், அகரம் அகங்காரத்தினையும், உகரம் புத்தியினையும், மகரம் மனத்தினையும், விந்து சித்தத்தினையும், நாதம் உயிரினையும் செலுத்தும் என்பது கருத்து.

'பிரணவம் ஆம்' என்றும், 'கடற்றிரையே போன்று ஆம்' என்றும் இயைக்க. அந்தக் கரணங்களைச் செலுத்தும் எழுத்துக் களைக் கூறுவார், புருடனைச் செலுத்தும் எழுத்தினையும், இனம் பற்றி உடன் கூறுவாராய், 'நாதம் உளவடிவு ஆம்' என்றார்.

முன்பு 'அதனில் உதிக்கும் கடல்திரையை ஒத்து' என்றது, உணர்வுகள் பரம்பரையாய் உதித்தலை உணர்த்துவதற்கு. இங்கு 'உதிக்கும் கடற்றிரையே போன்று' என்றது, உணர்வுகள் புதியன புதியனவாக உதித்தலை விளக்குவதற்கு.

உயிரின்கண் கணந்தோறும், புதியபுதியவாக உணர்வுகள் உதிக்கும் என்பதனை 'ஒரு பொழுதும் வாழ்வ தறியார் கருதுப கோடியும் அல்ல பல' என்னும் திருக்குறளால் அறியலாம்.

(வெண்பா)

எண்ணிலவு ஓங்காரத்து ஈசர் சதாசிவம் ஆம்;
நண்ணிய விந்துவொடு நாதத்துக்-கண்ணிற்
பகர்அயன் மாலோடு பரமன்அதி தெய்வம்;
மகரஉக ரம்அகரத் தாம்.

பதவுரை :

எண் நிலவு - மானதக் காட்சியின்கண் நிலவுகின்ற
ஓங்காரத்து - பிரணவத்தின் உள்ளே
நண்ணிய - பொருந்திய
விந்துவொடு - விந்துவிற்கும்,
நாதத்து - நாதத்திற்கும்,
அதிதெய்வம் - உரிய அதிட்டிக்கும் தெய்வங்களை,
கண்ணில் - கருதுவோம் ஆயின்,
ஈசர் - மகேசுவரரும்
சதாசிவம் ஆம் - சதாசிவரும் ஆவர்.
மகர உகர அகரத்து - மகரம் உகரம் அகரம் ஆகிய எழுத்துக்களுக்கு,
அதிதெய்வம் - உரிய அதிட்டிக்கும் தெய்வங்களை
கண்ணில் - கருதுவோம் ஆயின்,
பரமன் மாலோடு பகர் அயன் ஆம் - (முறையே சுத்த வித்தையின் வைகுவோர் ஆகிய) உருத்திரனும் மாலும் சொல்லப்படும் அயனும் ஆவர்.

குறிப்பு :

நாதத்திற்குச் சதாசிவன், விந்துவுக்கு மசேுவரன், மகரத்திற்கு உருத்திரன், உகரத்திற்குத் திருமால், அகரத்திற்கு அயன் என்போர், முறையே அதிதெய்வங்கள் ஆவர்.

எண், எண்ணம்—மானதக் காட்சி. பரமன்—உருத்திரன். 'மகரஉக ரம்அகரத் தாம்' என்புழி மகரஒற்று ஒற்றில்வழி ஒற்றாய் வந்தது.

இவ்விரண்டு வெண்பாக்களும், அகங்காரம் புத்தி மனம் சித்தம் என்னும் இவ்வைந்தும் சடம் ஆதலால் இவைகளைக் கருவியாகக் கொண்டு ஆன்மா எவ்வாறு அறிதலைச் செய்யும்? எனின்; அக்கருவிகளுள் அகங்காரத்திற்கு அகரமும், புத்திக்கு உகரமும், மனத்திற்கு மகரமும், சித்தத்திற்கு விந்துவும், உயிர்க்கு நாதமும் ஆகிய எழுத்துக்கள் உடன் நின்று செலுத்துவதனால் அறிதலைச் செய்யும் என்றும்;

அவ்வெழுத்துக்களும் கூடச் சடமேயாதலால், அவைகள் அந்தக்கரணங்களை எவ்வாறு செலுத்தும் எனின், அவைகளை முறையே அயன்மால் உருத்திரன் மகேசுவரன் சதாசிவன் என்னும் ஐவரும் அதிதெய்வங்களாக நின்று செலுத்துவர் என்றும்;

இவ்வாறு புருடனொடு அந்தக்கரணங்களும் எழுத்துக்களும் அதிதெய்வங்களும் ஆகிய முத்திறத்துப் பதினைந்தோடும், ஆன்மா வானது பொருந்தியக் கால், அறிதற்றொழிலைச் செய்யும் என்றும் ; செவ்விதின் விளக்கிக் கூறின.

இவ்வுண்மை யோகப் பயிற்சியில் தேர்ந்தவர்களுக்கே இனிது விளங்கும். இதனை 'வளியிரண்டும் தவிர்த்துறில் தானும் தோன்றும்' (194) எனச்சிவஞான சித்தியார் கூறுதல் காணலாம்.

4. இரண்டாம் அதிகரணம்

"இனி இவ்வான்மாச் சகச மலத்தினால் உணர்வு இன்று ; அதுதான் ஞானதிரோதகமாய் மறைத்துக் கொடு நிற்றலான் என்றது."

(வெண்பா)

மாயா தனுவிளக்கா, மற்றுஉள்ளம் காணாதேல்,
ஆயாதாம் ஒன்றை ; அதுவதுவாய் - வீயாத
வன்னிதனைத் தன்னுள் மறைத்து ஒன்றாம் காட்டம் போல்,
தன்னைமலம் அன்றணைதல் தான்.

பதவுரை :

உள்ளம் - உயிரானது,
மாயாதனு - மாயாமலகாரியமாகிய உடம்பை,
விளக்கு ஆ - பொருள்களை விளக்குகின்ற துணையாகக் கொண்டு,
காணாதேல் - காணாதாயின்,
ஒன்றை (யும்) - ஒரு பொருளையும்,
ஆயாது ஆகும் - அறிவதில்லை ஆகும்.
மலம் - ஆணவமலம்,
தன்னை - உயிராகிய தன்னை,
அன்று அணைதல் - அநாதியே பற்றி நிற்றல் (எது போலும் எனில்),
அதுவதுவாய்(உம்) - (விறகு சூரியகாந்தம் முதலியவற்றுள்) அது வதுவேயாய் நின்றும்,
வீயாத - தனக்குக் கேடு இல்லாத,
வன்னிதனை - நெருப்பை,
தன்னுள் மறைத்து - தனக்குள்ளே மறைத்து வைத்துப் பொதிந்து கொண்டு,

ஒன்றாம் - ஒன்றேயாய் நிற்கின்ற,
காட்டம்போலும் - விறகைப்போலும்.

குறிப்பு :

உயிர்க்கு அறிவை விளக்கும் துணையாக நிற்றல் மாயையின் செய்தி : உயிர்க்கு அறிவு நிகழவொட்டாமல் தடை செய்து கொண்டு நிற்றல் ஆணவமலத்தின் செய்தி. இவ்விரண்டும் இருளும் ஒளியும் போலத் தம்முள் முரண்பட்டு நிற்பன. ஆதலின், மாயை ஆகிய ஆகந்துகமலம், ஆணவம் ஆகிய சகசமலம் ஆதல் இல்லை என்பது கருத்து.

ஆகந்துகம் - இடையில் வந்து சேர்ந்தது. சகசம் - முன்பே உடன் தோன்றிப் பொருந்தியது. மாயை விளக்கு ஆகும் எனவே, 'மற்று' என்னும் வினைமாற்றால், ஆணவமலம் இருளாதல் சுட்டப் பெற்றது. ஆணவமலம் அன்று அணைதல் கூறப்படவே, மாயாமலம் இடையிற்போந்தது என்பது வினை மாற்றால் உணரப்படும். ஒன்றாயும், அதுவதுவாயும் என்று வரற்பால, முற்றும்மை சிறப்பும்மைகள் தொக்கன. ஆம், தாம் என்பன, அசைகள்.

ஒன்றாம் காட்டம் — ஒன்றேபோல் அத்து விதமாகக் கலந்து நிற்கும் விறகு. "விறகில் தீயினன், பாலிற் படும்நெய்போல் மறைய நின்றுளன் மாமணிச் சோதியான்" என வரும் திருநாவுக்கரசர் திருக்குறுந்தொகை. ஈண்டுச் சிந்தித்து உணரற்பாலது. விறகு ஆன்மா. நெருப்பு ஆணவமலம். நெருப்பு விறகில் ஒன்றே போல் அத்துவிதமாகக் கலந்து நிற்பது போல, ஆணவமலம் அநாதியே உயிரின்கண் ஒன்றேபோல் அத்துவிதமாகக் கலந்து உயிரைப் பற்றி நிற்கும் என்பது கருத்து. "ஆணவத்தோடு அத்துவிதம் ஆனபடி மெய்ஞ்ஞானத், தாணுவினாடு அத்துவிதம் சாரும் நாள் எந்நாளோ" என்பது தாயுமானவர் பாடல்.

4. மூன்றாம் அதிகரணம்

"இனி இவ்வான்மாச் சாக்கிரம் சொப்பனம் சுழுத்தி துரியம் துரியாதீதமாய் உள்ள பஞ்சாவத்திதனாய் நிற்கும் : அதுதான் மலசொரூபத்தின் மறைந்து அருப சொரூபியாய் நிற்றலான் என்றது".

(வெண்பா)

ஒன்று, அணையா மூலத்து ; உயிர்அணையும் நாபியினில் ;
சென்றணையும் சித்தம் இதயத்து ; — மன்றஎய்
ஐயைந்தாம் நன்னுதலில் ; கண்டத்தின் வாக்காதி
மெய்யாதி விட்டகன்று ; வேறு

பதவுரை :

நன்னுதலில் - சாக்கிரத்தானம் எனப்படும் நல்ல புருவ நடுவில்,

வாக்காதிமெய்யாதி - வாக்கு பாணி பாதம் பாயுரு உபத்தம் என்னும் கன்மேந்திரியம் ஐந்தும்; மெய் வாய் கண் மூக்கு செவி என்னும் ஞானேந்திரியம் ஐந்தும் ஆகிய பத்தும்.

மன்ற ஏய் - தேற்றமாகப் பொருந்திய,

ஐயைந்துஆம் - சத்தம் பரிசம் ரூபம் ரசம் கந்தம் என்னும் சத்தாதி ஐந்து, வசனம் கமனம் தானம் விசர்க்கம் ஆனந்தம் என்னும் வசனாதி ஐந்து, பிராணன் அபானன் வியானன் சமானன் உதானன் நாகன் கூர்மன் கிருகரன் தேவதத்தன் தனஞ்செயன் என்னும் வாயுக்கள் பத்து, மனம் புத்தி சித்தம் அகங்காரம் என்னும் அந்தக் கரணங்கள் நான்கு, புருடன் ஒன்று ஆகிய இருபத்தைந்தும் சேர்ந்து, 35 கருவிகள் தொழிற்படும்,

கண்டத்தின் - கனவுத்தானம் எனப்படும் கழுத்தில், (வாக்காதி, மெய்யாதி ஆகிய கன்மேந்திரியம் ஞானேந்திரியம் ஆகிய பத்தினையும்),

விட்டு அகன்று - விடுத்து நீங்கி,

வேறு ஐயைந்துஆம் - வேறாகி எஞ்சிய (சத்தாதி ஐந்து, வசனாதி ஐந்து,...கரணம் நான்கு, புருடன் ஒன்று, வாயுக்கள் பத்து, ஆகிய இருபத்தைந்து கருவிகள் மட்டும் தொழிற்படும் ;

இதயத்தில் — சுழுத்தித்தானம் எனப்படும் இருதயத்துள்,

சித்தம் சென்றணையும் — (முற்கூறிய இருபத்தைந்தில் இருபதிரண்டை விட்டு நீங்கி), புருடன் பிராணன் என்பவற்றோடு மட்டும் கூடிச் சென்று, சித்தம் தொழிற்படும்.

நாபியினில் — துரியத்தானம் எனப்படும் உந்தியில்,

உயிர் அணையும் — (சித்தத்தையும் விட்டு நீங்கி), புருட தத்துவத்தோடு, பிராணவாயு கூடித் தொழிற்படும்.

அணையா — இக்கருவிகள் ஒன்றும் அணையாத,

மூலத்து — துரியாதீதத்தானம் எனப்படும் மூலாதாரத்தில்,

ஒன்று — புருடன் ஒன்றே நிலைபெறும்.

குறிப்பு

உயிரானது மலவடிவில் மறைப்பு உற்றவழி, சாக்கிரம் சொப்பனம் சுழுத்தி துரியம் துரியாதீதம் (நனவு கனவு உறக்கம் பேருறக்கம் உயிர்ப் படக்கம்) என்னும் ஐந்து வகையான அவத்தை நிலைகளை அடையும். சாக்கிரத்திற்கு இடம் புருவ நடு, கருவிகள் 35 ; சொப்பனத்திற்கு இடம் கழுத்து, கருவிகள் 25 ; சுழுத்திக்கு இடம் இருதயம். கருவிகள் 3 ; துரியத்திற்கு இடம் கொப்பூழ். கருவிகள் 2 ; துரியாதீதத்திற்கு இடம், மூலாதாரம் ; அங்குப் புருடன் ஒன்று மட்டுமே நிலைபெறும்.

" சாக்கிரம் முப்பத் தைந்து
 நுதலினில் ; கனவு தன்னில்
ஆக்கிய இருபத் தைந்து
 களத்தினில் ; சுழுனை மூன்று
நீக்கிய இதயம் தன்னில் ;
 துரியத்தில் இரண்டு நாபி ;
நோக்கிய துரியா தீதம்
 நுவலின் மூலத்தின் ஒன்றே.''

என்னும் சிவஞானசித்தியார் செய்யுள், இவ்வெண்பாவின் பொருளையே அடியொற்றித் தழுவி அமைந்திருத்தல், அறிந்து இன்புறற்பாலது.

(வெண்பா)

இலாடத்தே சாக்கிரத்தை எய்திய உள்ளம் ;
இலாடத்தே ஐந்தவத்தை எய்தும் ; — இலாடத்தே
அவ்வவ இந்திரியத்து அத்துறைகள் கண்டு, அதுவே
அவ்வவற்றின் நீங்கல்,அது ஆங்கு.

பதவுரை :

இலாடத்தே - புருவ நடுவின்கண்
சாக்கிரத்தை எய்திய - நனவு நிலையைத் தலைப்பட்ட
உள்ளம் - புருடன்,
இலாடத்தே - புருவ நடுவில்,
ஐந்தவத்தை எய்தும் - சாக்கிரச் சாக்கிரம் முதலிய ஐந்து அவத்தைகளை அடையும்,
இலாடத்தே - அப்புருவ நடுவின் கண்,
அவ்வவ இந்திரியத்து - அந்த அந்தப்பொறிகளால்,

(அவ்) அத்துறைகள் கண்டு - அந்த அந்தப் பொருள்களை உணர்ந்து.

(அது) அதுவே - அப்போது அப்போதே,

அவ்வவற்றின் நீங்கல் (ஆல்) - அந்த அந்தப்பொருள்களில் இருந்து நீங்குவதனால்,

அது - (இனிக் கூறப்பெறும்) அந்தச் சுத்தாவத்தையும்.

ஆங்கு - இவைகளைப் போன்று நின்மல சாக்கிரம் முதலிய ஐவகைப்படும்.

குறிப்பு :

இலாடம் - புருவ நடு. புருவ நடுவில், சாக்கிரத்தில் சாக்கிரம் - சாக்கிரத்தில் சொப்பனம் - சாக்கிரத்தில் சுழுத்தி - சாக்கிரத்தில் துரியம் - சாக்கிரத்தில் துரியாதீதம் என்னும் அவத்தைகளைப் புருடன் அடையும்.

"நெற்றிக்கு நேரே புருவத்து இடைவெளி
உற்றுற்றுப் பார்க்க ஒளிவிடும் மந்திரம் ;
பற்றுக்குப் பற்றாய்ப் பரமன் இருந்திடம்
சிற்றம் பலம்என்று தேர்ந்துகொண் டேனே."

என வரும் திருமூலர் திருமந்திரச் செய்யுள், புருவ நடுவின் சிறப்பை விளக்குதல் காணலாம். எனவே அதனை 'நன்னுதல்' என்று புகழ்ந்தார். அவ்வவ இந்திரியம் - அவ்வத்தானத்தில் விடயித்தற்குரிய இந்திரியம். அவ்வவ்விடயம் - அங்கு அங்குப் புலன் ஆதற்குரிய விடயம். இந்திரியத்து - இந்திரியத்தால். கண்டு நீங்கல் என கூட்டுக. அதுவே - அப்பொழுதே. 'அவ்வவ இந்திரியத்து' எனவும், 'அவ்வவற்று' எனவும் சுட்டு அடுக்கிக் கூறியதனால், அத்துறைகள் என்பதனை அவ்வத்துறைகள் என்றும், அதுவே என்பதனை அது அதுவே என்றும், அடுக்கிக்கூறிப், பொருள் கொள்ளுக. அதுவே என்பதில், ஏகாரம் ஏழாம் வேற்றுமை இடப் பொருளில் வந்தது.

ஆன்மாக்களுக்குக் கேவலம் சகலம் சுத்தம் என்னும் மூன்று மூல அவத்தைகள் உண்டு. இவற்றுள் கேவலாவத்தையாவது-ஆன்மாக்கள் சர்வ சங்கார காலத்தில், சுத்தமாயா காரணத்தில் ஒடுங்கிச் சிருட்டிகாலம் அளவும் ஆணவ மலத்தால் மறைப்புண்டு, கலையாதி தத்துவங்களுடன் கூடாமல் அறிவும், செயலும் இழந்துகிடக்கும் நிலை.

சகலாவத்தை ஆவது - சிருட்டி தொடங்கிச் சர்வ சங்கார காலம் அளவும், ஆன்மாக்கள் 36 தத்துவங்களுடன் கூடி,

84 லட்சம் உயிர் இனங்களில் பிறந்து இறந்து உழலும் நிலை.

சுத்தாவத்தை ஆவது - கேவலம் சகலம் என்னும் அவத்தை களை அடைந்து, பிறந்து இறந்து உழலும் நிலையில், இருவினை யொப்பும் மலபரி பாகமும் அடைந்து, ஆன்மா திருவருளுடன் கூடி நிற்கும் நிலை.

ஆன்மா கேவலம் சகலம் சுத்தம் என்னும் மூலாவத்தைகள் ஒவ்வொன்றிலும், சாக்கிரம் முதலிய ஐந்து அவத்தைகளையும் அடையும். இந்த முத்திறத்து ஐந்து அவத்தைகளுள், ஆன்மா புருவநடு முதல் மூலாதாரம் வரையிலும் தங்கி. சாக்கிரம் முதல் துரியாதீதம் ஈறான ஐந்து அவத்தைகளைப் பொருந்தும் நிலை, சகலத்திற் கேவலம் எனப்படும். புருவ நடுவில் இருந்து, சாக்கிரத்தில் சாக்கிரம் முதல், சாக்கிரத்தில் துரியாதீதம் வரையிலும் உள்ள ஐந்து அவத்தைகளை அடையும் நிலை சகலத்திற் சகலம் எனப் படும். நின்மல சாக்கிரம் முதல் நின்மல துரியாதீதம் வரையிலும் உள்ள ஐந்து அவத்தைகளை அடையும் நிலை, சகலத்திற் சுத்தம் எனப்படும். இவை முறையே கீழாலவத்தை, மத்தியாலவத்தை, நின்மலாவத்தை எனவும் வழங்கப்பெறும். கீழாலவத்தையில் ஆன்மாவைக் கூடி நிற்கும் கருவிகள் பற்றி முன்னைய வெண்பாவில் கூறப்பட்டது.

மத்தியாலவத்தையில் சாக்கிரசாக்கிரத்தில், சிவதத்துவம் சுத்தவித்தியாதத்துவம் இறுதியாகிய ஐந்து கருவிகளும்; சாக்கிர சொப்பனத்தில் சிவதத்துவம் முதல் ஈசுவரதத்துவம் இறுதியாக நான்கு கருவிகளும்; சாக்கிரசுழுத்தியில் சிவதத்துவம் முதல் சாதாக்கிய தத்துவம் இறுதியாக மூன்று கருவிகளும்; சாக்கிர துரியத்தில் சிவதத்துவம் சத்திதத்துவம் என்னும் இரண்டு கருவி களும்; சாக்கிர துரியாதீதத்தில் சிவதத்துவம் என்னும் ஒரு கருவி யும் கலாதிகளைச் செலுத்தி நிற்கும்.

நின்மலாவத்தையில், நின்மல சாக்கிரம் ஆவது, ஆசிரியராலே ஞானதீக்கை பெற்று முப்பொருள் உண்மை அறிந்து சிந்தித்துத் தெளிந்து கருவிகள் நீங்கும்படி, ஆராய்ந்து நிற்பது. நின்மல சொப்பனம் ஆவது, கருவிகள் நீங்கியும் நீங்காமலும் நடுவே சற்றுப் பதைப்பு ஏற்படுதல். நின்மல சுழுத்தி ஆவது தத்துவங்கள் நீங்கி மேலான கேவலம் தானாய் நிற்பது, நின்மல துரியம் ஆவது, கேவலம் நீங்கி அருளினாலே தன்னையும் கண்டு, அருளையும்

கண்டு, அதன் வயமாய் நிற்பது. நின்மல துரியாதீதம் ஆவது, சிவத்தைத் தரிசித்துச் சிவானந்தத்தில் அழுந்துதல்.

இந்நூற்பாவால். ஆன்மா அந்தக்கரணங்களுள் ஒன்றன்று என்பதும், சகச மலம் ஆகிய ஆணவமலத்தினால் உணர்வின்றி நின்று, அந்தக் கரணங்களோடு கூடி அறியும் என்பதும் அதனால் ஐந்து அவத்தைப்படும் என்பதும் விளக்கப் பெற்றன.

(நான்காம் சூத்திரம் முடிவுற்றது)

ஐந்தாம் சூத்திரம்

(பாச இலக்கணம்)

விளம்பிய உள்ளத்து மெய்வாய் கண்மூக்கு
அளந்தறிந் தறியா ; ஆங்கவை போலத்,
தாம்தம் உணர்வின் தமிஅருள்;
காந்தம் கண்ட பசாசத் தவையே.

பதவுரை :

விளம்பிய - முற்கூறிய
உள்ளத்து - உயிரால்
மெய், வாய், கண், மூக்கு - மெய், வாய், கண், மூக்கு (செவி) என்பன,
அளந்து அறிந்தும் - (தத்தம் புலன்களை இது இன்னது என்று) அளவிட்டு அறிந்தும்,
அறியா - அங்ஙனம் அறியும் தம்மையும், தம்மைச் செலுத்தும் உயிரையும் அறியமாட்டா.
ஆங்கு அவைபோல - அங்கே அந்த ஐம்பொறிகளைப் போல,
தாம் - உயிர்கள்,
தம் உணர்வின் தமி-தமது உணர்விற்கு முதல் ஆகிய இறைவனின்,
அருள் - திரோதான சத்தியால்,
அளந்து அறிந்தும் - தத்தம் வினைப் பயன்களை அறிந்து நுகர்ந்தும்,
அறியா - தம்மையும், தம்மைச் செலுத்தி நிற்கும் திருவருளையும் அறிய மாட்டா ;
காந்தம் கண்ட பசாசத்தவை - காந்தத்தைக் கண்டு எதிர்ப்பட்ட இரும்புபோல, இறைவனின் முன்னிலையில் அவ்வுயிர்கள் தொழிற்படும்.

நேரிட :

காந்தத்தைக் கண்ட இரும்பு, அதன் முன்னிலையளவில் இயங்கித் தொழிற்படுதல் போலக், 'கருவிகளால் அன்றி நினைப் பளவால் யாவற்றையும் செலுத்தி நிற்கும் இறைவனின் முன்னிலை யில், உயிர்கள் ஐந்தவத்தைகளில் நின்று வினைப் பயன்களை அறிந்து நுகரும்.

இரும்பானது காந்தத்தை எதிர்ப்பட்ட அளவில் தொழிற் படினும், காந்தமானது ஒரு செயலும் அற்றுத் தன்னியல்பில் நிற்கும். அதுபோல, உயிர்கள் இறைவனால் இயக்கப்படினும், இறைவன் அசைவற்று நிற்பன். ஆகலான், உயிர்களைத் தொழிற் படுத்துதல் பற்றி, இறைவன் எத்தகைய சிறு திரிபும் எய்துதல் இல்லை என்பது, இந்நூற்பாவின் குறிப்பெச்சம்.

'செவி' என்பது, சொல்லெச்சம். அறிந்தறியா - அறிந்தும் அறியா. பசாசம் - இரும்பு. தமி - முதல்வன் ; கடவுள். அருள் - திரோதான சத்தி. இச்சூத்திரம், எடுத்துக் காட்டுவமை அணி.

பொருள்களை அறிதற்கண் முதல்வன் உடன் நின்று உயிர் களைச் செலுத்துவனாயின், பொருள்களோடு ஒப்ப முதல்வனை யும் உயிர்கள் அறிதல் வேண்டுமே ? என்லும் ஐயம் நீக்குதற்கு, 'அளந்தறிந்து' என்றொழியாது 'அறியாது' என்றும் கூறினார்.

இது, முதல்வனது திருவருள், உயிர்களின் அறிவிற் கலந்து மறைந்து நின்று உபகரிக்கும் உபகாரத்தைக் கூறுகிறது. மறைந்து நின்று உபகரிக்கும் சத்தி, மறைப்புச் சத்தி அல்லது திரோதான சத்தி எனப்படும். திரோதான சத்தியால் தான், ஆணவம்மாயை, கன்மம் என்னும் பாசங்கள் தொழிற்படும், "ஏயும் மும்மலங்கள் தத்தம் தொழிலினை இயற்ற ஏவும் தூயவன் தனது ஓர் சத்தி திரோதான கரியது" என்பது சிவஞான சித்தியார். பாசத்தைத் தொழிற்படுத்துகின்ற திரோதான சத்தியின் இலக்கணம் கூறி யமையால், இவ்வைந்தாம் சூத்திரம் பாசத்தின் இலக்கணம் கூறியதாகக் கொள்ளப்படும்.

5. முதல் அதிகரணம்

"ஈண்டு ஐயுணர்வுகள் ஆன்மாவால் உணரும் ; அவற்றினால் ஆன்மா ஒற்றித்துக் காணின் அல்லது, அவை ஒன்றையும் விடயியா ஆகலான் என்றது."

ஐம்பொறியை ஆண்டங் கரசாய் உளம்நிற்ப,
ஐம்பொறிகள் உள்ளம் அறியாவாம் ;—ஐம்பொறியிற்
காணாதேற் காணாது ; காணும்உளம் காணாதேல்
காணாகண் ; கேளா செவி.

பதவுரை :

அரசாய் - அரசன் (ஆளுமாறு) போல,
உளம் - உயிரானது,
ஐம்பொறியை - ஐந்து பொறிகளையும்,
ஆண்டு - அவ்வவற்றிற்குரிய பொருள்களிற் செலுத்தி,
அங்கு நிற்ப - புருவ நடுவின்கண் நிற்பதனால்,
ஐம்பொறிகள் - ஐந்து பொறிகளும்,
உள்ளம் அறியாவாம் - அவ்வுயிரை அறியமாட்டாதன ஆகும் ; [ஐம்பொறிகள் உயிரால் அன்றி அறிதல் இயலாதாயினும், உயிர் ஐம்பொறிகள் இன்றியும் அறிதல் கூடுமோ ? எனின்],
ஐம்பொறியிற் காணாதேல் - ஐம்பொறிகளின் வாயிலாக அறியாதாயின்,
காணும் உளம் - கண்டறியும் தன்மையுடைய உயிரானது,
காணாது - ஒரு பொருளையும் அறியாது,
உளம் காணாதேல் - உயிர் அறியாதாயின்,
காணா கண் - கண்களும் காணமாட்டா,
கேளா செவி - காதுகளும் கேட்க மாட்டா.

குறிப்பு :

உயிரையின்றி ஐம்பொறிகளும், ஐம்பொறிகளையின்றி உயிரும், பொருள்களை அறிய மாட்டா ; அஃதாவது ஒன்றை அறிதற்கு உயிரும் ஐம்பொறிகளும் தம்முள் இன்றியமையா ; ஒரு செயல் புரிதற்கண் அரசனும், அமைச்சர் முதலாயினோரும், தம்முள் இன்றியமையாதவாறு போல என்பது, இதனாற் பெறப் பட்டது.

அரசனால் ஏவப்பட்ட அமைச்சர் முதலாயினோர், ஏவிய பணியளவில் அன்றி மேற்கொண்டு செல்ல மாட்டார் ஆதல் போல, ஐம்பொறிகள் உயிராற் செலுத்தப்பட்டு விடயங்களை அறியுமேயன்றி, உடன் நின்று தம்மைச் செலுத்துகின்ற உயிரை அறியமாட்டா என்பது கருத்து.

ஐம்பொறிகள் இன்றி உயிரானது பொருள்களை உணர மாட்டாது என்பதனை, ஐம்பொறிகள் தொழிற்படாத கனவு நிலையை உயிர் எய்தியபொழுது, அந்நிலையில் உயிர் இருந்தும் விடயங்களை அறியமாட்டாமையினால் உணர்ந்துகொள்ளலாம். அரசு ஆய் - அரசனைப்போல ; 'ஆள்வார் இலி மாடு ஆவேனோ?' என்புழிப் போன்று, ஆதல் என்பது ஈண்டு ஒப்புமைப் பொருளை உணர்த்தி வந்தது. நிற்ப - நிற்றலான் ;

காரணப் பொருட்டாய செயவென் எச்சம் ; 'மழைபெய்யக் குளம் நிறைந்தது' என்றாற் போல.

"பொறிபுலன் கரணம் எல்லாம்
புருடனால் அறிந்து, ஆன் மாவை
அறிதரா ; அவையே போல
ஆன்மாக்கள் அனைத்தும் எங்கும்
செறிதரும் சிவன்றன் னாலே
அறிந்திடும் ; சிவனைக் காணா ;
அறிதரும் சிவனே எல்லாம்
அறிந்துஅறி வித்தும் நிற்பன்"

என்னும் சிவஞான சித்தியார் செய்யுள், இவ் வெண்பாவின் பொருளையே அடியொற்றி அமைந்திருக்கின்றது.

5. இரண்டாம் அதிகரணம்

"இனி, இதுவும் தமது முதலாலே உணரும் ; இவ்வான்மாத் தன்னாலே யுணரும் இந்திரியங்களைப் போலத் தானும் தன்னை யுணராது நிற்றலான் என்றது."

(வெண்பா)

மன்னுசிவன் சந்நிதியில் மற்றுலகம் சேட்டித்தது
என்னும் மறையின் இயல்மறந்தாய் ; — சொன்னசிவன்
கண்ணா, உளம்வினையாற் கண்டறிந்து நிற்குங்காண் ;
எண்ணான் சிவன் அசத்தை இன்று

பதவுரை :

மன்னுசிவன் - பேரின்ப காரணனாய் நிலைபெற்ற முதல்வனின்,
சந்நிதியில் - திருமுன்னிலையில்,
உலகம் சேட்டித்தது - உலக உயிர்கள் இயங்குகின்றன
என்னும் - என்று கூறுகின்ற,
மறையின் - வேதத்தின்,
இயல் மறந்தாய் - பொருளையும் அறியாது மறந்து பிணங்குகின்ற பேதாய் !
உளம் - உயிரானது,
சொன்ன சிவன் - முற்றுணர்வினன் என்று சொல்லப் பெறுகின்ற முதல்வன்,
கண்ணா - தனக்குக் கண்களாக நிற்க,

வினையால் - தான் செய்த வினைகளுக்கு ஏற்ப,
கண்டறிந்து நிற்கும்- பொருள்களைக் கண்டறிந்து நுகரா நிற்கும்;
காண் - இவ் வேறுபாட்டினை அறிவாயாக !
இன்று (ஆகலான்) - (அசத்துப் பொருள்கள் எல்லாம் சிவத்தின் முன்னர்) சூனியம் ஆவதனால்,
சிவன் - தூயதன்மையனாய், மங்கல வடிவினனாய் விளங்கும் சிவபெருமான்,
அசத்தை - அசத்துப் பொருள்களை,
எண்ணான் - (உயிர்களைப் போன்று) அநுபவிக்க மாட்டான்.

குறிப்பு :

இவ்வெண்பாவிற் பயின்றுள்ள 'சிவன்' என்னும் சொற்கள் மூன்றும் முறையே, பேரின்ப காரணன் — முற்றுணர்வினன் — தூயதன்மையன் என்னும் பொருள்களை உணர்த்தி நின்றன.

இம்மூவகைப் பொருள்களும் முறையே சிவன் தனது சந்நிதியின்கண் உலகத்தைச் சேட்டிப்பித்தற்குரிய இயைபு — உயிர்களுக்குக் காட்டும் கண் ஆதற்குரிய இயைபு — அசத்தை அநுபவியாமைக் குரிய இயைபு ஆகியவற்றை விளக்குகின்றன.

உலகம் — உயிர்கள். சேட்டித்தல் — இயங்குதல். உளம் — உயிர்கள்; 'உளமே' என்னும் பிரிநிலைத் தேற்ற ஏகாரம் தொக்கது. மறையின் இயல் — மறையின்கண் இயலுகின்ற பொருள். சந்நிதி — முன்னிலை ; சிவசத்தி அவ்வச் செயல்களை நோக்குதல் ஆகிய சிவசங்கற்பம். இன்று — இல ; சாதிஒருமை. இன்மை — சூனியம், பாழ், விளங்கித் தோன்றாமை, முனைத்து நில்லாமை.

காந்தத்தின் முன்னிலையில் இரும்பு அசைதல் ஆகிய தொழிற்பாடு, ஈண்டு ஒருபுடை உவமையே ஆதலின், இறைவனுக்குச் சங்கற்பம் உளதாதல் போலக் காந்தத்திற்கும் சங்கற்பம் உண்டோ ? இன்றோ? என்று வினவுதல் பொருந்தாது.

"இறைவன்றன் சந்நி திக்கண்
உலகின்றன் சேட்டை என்னும்
மறைகளும் மறந்தாய்; மாயை
மருவிடான் சிவன்; அவன்கண்
உறைதராது அசேத னத்தால் ;
உருவுடை உயிர்கட் கெல்லாம்
நிறைபரன் சந்நி திக்கண்
நீடுணர்வு உதிக்கும் அன்றே" —சித்தியார்

(வெண்பா)

வெய்யோன் ஒளியில் ஒடுங்கி விளங்காது
வெய்யோனை ஆகாத மீன்போல,—மெய்யவனிற்
கண்டுகேட் டுண்டுயிர்த்து உற்றறியும் ஐம்புலனைக்
கண்டு,உடனாய் மன்னுதலைக் காண்.

பதவுரை :

வெய்யோன் ஒளியில் ஒடுங்கி - சூரியனின் ஒளியில் அடங்கி,
விளங்காது - அதனின் வேறாக விளங்கித் தோன்றாமல்,
வெய்யோனை ஆகாத - அந்தச் சூரியனைப்போல் ஆக முடியாத,
மீன்போல - விண்மீன்கள் (அந்தச் சூரியனாலே ஒளியுடையன ஆகுமாறு) போன்று,
கண்டு கேட்டு உண்டு உயிர்த்து உற்றறியும் - கண்டும் கேட்டும் உண்டும் உயிர்த்தும் தீண்டியும் அறியப்படுகின்ற,
ஐம்புலனை - ஐவகை விடயங்களையும்,
மெய்யவனிற் கண்டு - (உயிரானது) மெய்ப்பொருள் ஆகிய முதல்வனால் உணர்ந்து.
உடனாய் மன்னுதலை - (வேறாதலும் ஒன்றாதலும் இன்றி, அவ்விரு நிலைக்கும்பொதுவாக) முதல் வனுடன் உடனாய் நிலைபெறுதலை,
காண் - அறிவாயாக !

குறிப்பு :

விண்மீன்கள் ஞாயிற்றின் ஒளியில் ஒடுங்கி, அந்த ஞாயிற்றி னோடு ஒன்றாதலும் வேறாதலும் இன்றி, உடனாய் நின்று ஒளிபெறுமாறு போல, மெய்ப்பொருள் ஆகிய முதல்வனின் அருளால் ஐம்புலன்களையும் அறிந்துவரும் உயிரானது, ஒன்றாத லும் வேறாதலும் இன்றி முதல்வனின் உடனாய் நின்று, பொருள்களை அறிந்து நுகர்ந்து வரும் என்பது கருத்து.

"வெய்யோன் ஒளியில் ஒடுங்கி விளங்காது' எனவே ஒன்றா தலும் ; 'வெய்யோனை ஆகாத' எனவே வேறாதலும் பெறப் பட்டன.

மெய்யவனில் — மெய்ப்பொருள் ஆகிய முதல்வனால். 'வெய்யோனை ஆகாத' என்புழி, ஐகாரம் சாரியை ; 'யாரையோ நீ மடக் கொடியோய்' என்றாற்போல. வெய்யோன் — சூரியன். 'உடனாய் மன்னுதல்' என்பதற்குரிய 'உயிர்' என்னும் எழுவாய்,

மேலே வெண்பாவில் 'உளம் வினையாற் கண்டறிந்து நிற்குங்காண்' என்பதில் இருந்து பெறப்பட்டது.

(வெண்பா)

அருளுண்டாம்; ஈசற்கு அதுசத்தி அன்றே;
அருளும் அவன்அன்றி இல்லை;—அருளின்(று)
அவன் அன்றேஇல்லை; அருட்கண்ணார் கண்ணுக்(கு)
இரவிபோல் நிற்கும்அரன் ஏய்ந்து.

பதவுரை :

அருள் - (உயிர்களுக்குப் பசுத்தன்மையை நீக்கிச் சிவத்தன்மையை விளக்குதற்கண் உளதாகிய) இரக்கம்,

ஈசற்கு - இறைவனுக்கு,

அன்றே உண்டாம் - அநாதியே உள்ளது ;

அது - அந்த இரக்கம்,

சத்தி - (வேறு தனிப்பொருள் அல்லாமல், முதல்வனுக்கு உள்ளது ஆகிய திருவருள் எனப்படும்) சத்தியேயாகும்.

அருளும் அவன்அன்றி இல்லை - (இரக்கமும் அவனும், குணமும் குணியும் ஆதலின்) அவ்விரக்கமும் முதல்வனை இன்றி அமையாது ;

அவன் அருள் இன்று இல்லை - அம் முதல்வனும் அருளாகிய சத்தியை இன்றி அமையான் ;

அருட்கண்ணார் கண்ணுக்கு - அருளால் ஞானக்கண் உடையவர்களின் உணர்விற்கு,

இரவிபோல் - சூரியன் தன் ஒளியோடு (தாதான்மியமாய்) இயைந்து நிற்குமாறு போல,

ஏய்ந்து நிற்கும் அரன் - அவ்வருளோடு (தாதான்மியமாய்) இயைந்து நிற்பான் முதல்வன்!

குறிப்பு :

சூரியன் விகாரம் இன்றியே இயல்பாக நிற்க, அவனது ஒளியால் தத்தம் பக்குவ நிலைக்கு ஏற்பத் தாமரைகளில் ஒன்று மலர்தலும், மற்றொன்று உலர்தலும் செய்தலைக் காண்கின்றோம்; அதுபோலவே, முதல்வனும் எத்தகைய விகாரமும் இன்றி இயல்பாக நிற்க, அவனது திருவருட் சக்தி சங்கற்பத்தின் வழி, உயிர்களும் தமது வினைகளுக்கு ஏற்பத் தோன்றுதல் நிலை பெறுதல் ஒடுங்குதல் முதலிய அனைத்தும் செய்தலை வலியுறுத்த, 'இரவிபோல் ஏய்ந்து அரன் நிற்கும்' என்றார்.

இதனை "விகாரங்கள் மருவான்; வானின் முந்து இரவிதிர் முளரி அலர்வுறும் ஒன்று; அலர்வான் முகையாம் ஒன்று; ஒன்று உலரும் முறையின் ஆமே" எனவரும் சிவப்பிரகாசச் செய்யுளால் உணரலாம்.

இவ்வியல்பு சித்தாந்தச் செந்நெறி உணர்ந்தார்க்கன்றி விளங்காது என்பார், 'அருட்கண்ணார் கண்ணுக்கு' என்றார். 'தவம் தரும் ஞானத்தோர்க்கு இத்தன்மைதான் தெரியும் அன்றே' என்பது, சிவஞான சித்தியார்.

தாதான்மியம்—பொருளான் ஒன்றேயாகியும் ஒருவாற்றான் வேறாதற்கும் உரிமை யுடைமை. சிவமும் சத்தியும் தம்முள் தாதான்மிய சம்பந்தம் உடையன, பிரிப்பரியன ஆதலின் 'அருளும் அவன் அன்றி இல்லை; அருள் இன்று அவன் இல்லை' என்றார். 'அன்றே' என்புழி ஏகாரம் அசை. 'அன்றே உண்டாம்' என இயைக்க. இன்று—இன்றி; 'இன்றி என்னும் வினைஎஞ்சு இறுதி, நின்ற இகரம் உகரம் ஆதல், தொன்றியல் மருங்கின் செய்யுளுள் உரித்தே' என்பது, தொல்காப்பிய இலக்கண விதி.

"அருள்அது சத்தி ஆகும்
அரன்தனக்கு; அருளை இன்றித்
தெருள்சிவம் இல்லை; அந்தச்
சிவம்இன்றிச் சத்தி இல்லை;
மருளினை அருளால் வாட்டி,
மன்னுயிர்க்கு அளிப்பன்; கண்கட்கு
இருளினை ஒளியால் ஓட்டும்
இரவியைப் போல ஈசன்" —சித்தியார்

ஆறாம் சூத்திரம்

பதி இலக்கணம்

(வெண்பா)

உணர்உரு அசத்துஎனின். உணராது இன்மையின்,
இருதிறன் அல்லது சிவசத்து ஆமென;
இரண்டு வகையின் இசைக்கும் மன்னுலகே

பதவுரை :

உணர்உரு எனின் - (கடவுள் ஆகிய முதற்பொருள், நம் கருவி கரணங்களால்) உணரப்படும் பொருள் என்றால்,

அசத்து - அழிபொருள் ஆகிய அசத்து ஆகும்;
உணராது எனின் - (எவ்வாற்றானும்) உணரப்படாத பொருள் என்றால்,
இன்மையின் - (என்றும் எங்கும்) இல்லாத சூனியப் பொருள் ஆகிவிடும்; ஆதலின்,
இருதிறன் அல்லது - இவ்விரண்டு கூறுபாடும் அன்றி,
இரண்டு வகையின் - (பாச ஞான பசுஞானங்களான்) ஒரு வகையில் அறியப்படாமையும், (சிவ ஞானம் ஒன்றானே) ஒரு வகையில் அறியப்படுதலும் ஆகிய இரண்டு வகைகளாலும்,
சிவசத்து ஆம் என—சித்துச்சத்து ஆகிய பொருள் ஆகும் என்று,
மன்உலகு - மெய்யுணர்வில் நிலைபெற்றுயர்ந்த பெரியவர்கள்,
இசைக்கும் - கூறுவார்கள்.

குறிப்பு :

இச்சூத்திரத்தின் முதல் வரியை "உணர்உரு எனின் அசத்து, உணராது எனின் இன்மையின்" எனப் பிரித்துக் கூட்டிப் பொருள் கொள்க.

'உலகு' என்பது, திருவருளே கண்ணாகக் கொண்டு, இறைவனைக் கண்டு இன்புற்று நிற்கும் உயர்ந்தோரைக் குறிக்கும். சத்து—நிலைபேறு உடைய உள் பொருள். அசத்து—நிலைமாறிச் செல்லும் அழிபொருள். சிவசத்து—சித்துச் சத்து; அறிவாகிய உள்பொருள்.

இறைவன் பாசஞான பசுஞானங்களான் அறியப்படான். சிவஞானம் ஒன்றால் மட்டுமே அறியப்படுவான். இறைவன் பாசஞான பசுஞானங்களால் அறியப்படாமையிற் சிவம் ஆதலும், பதிஞானம் ஆகிய சிவஞானம் கொண்டு அறியப்படுதலாற் சத்து ஆதலும் உணர்த்துதற்குச் சிவசத்து என்றார். இவ்வாற்றாற் சித்தாதலும் சத்தாதலும் உடையவனாய் நிற்றல், முதல்வனுக்கு இலக்கணம் என்பது உணர்த்தியவாறு.

6. முதல் அதிகரணம்

"கண்டு அறிவினால் அறியப்பட்ட சுட்டு அசத்து; அவைதாம் பிரகாசமாய் நின்றே அப்பிரகாசமாய் நிற்றலான் என்றது."

(வெண்பா)

அசத்தறியாய் கேள்நீ! அறிவறிந்த எல்லாம்
அசத்தாகும்; மெய்கண்டான் ஆயின்;—அசத்தலாய் !
நீரில் எழுத்தும், நிகழ்கனவும், பேய்த்தேரும்,
ஓரின், அவை இன்றாமாறு ஒப்பு.

பதவுரை :

அசத்து - அசத்தின் இயல்பை,
அறியாய் - அறியாத மடவோனே!
நீ கேள் - யாம் கூறுவதனை நீ கேட்பாயாக!
மெய்கண்டான் - சத்தின் இயல்பை அறிந்தவன்,
ஆயின் - ஆராய்ந்தானாயின்,
அறிவு அறிந்த எல்லாம் - அறிவினால் அறியப்பட்ட பொருள்கள் எல்லாம்,
அசத்து ஆகும் - நிலையற்ற அசத்துப் பொருள்களே யாகும்;
அசத்து அலாய் - அசற்காரியவாதி அல்லாத அறிவுடையவனே!
அவை - அங்ஙனம் தோன்றி மறையும் பிரபஞ்சம்,
இன்று ஆமாறு - அசத்தாகும் தன்மைக்கு,
ஒப்பு ஓரின் - உவமையினை ஆராய்ந்தால்,
நிகழ் நீரில் எழுத்தும் - நிகழா நின்ற நீர்மேல் எழுத்தும்.
கனவும் - கனவிற் காட்சியும்,
பேய்த்தேரும் - கானல் நீரும் (உவமை ஆகும்.)

குறிப்பு

அறியாய்—அறியாதவனே; விளியுருபு ஏற்ற பெயர்; சில இடங்களில் இஃது 'நீ அறியமாட்டாய்' எனவும் பொருள்படும். அவ்விடங்களில் இது முன்னிலை ஒருமைக் குறிப்பு வினைமுற்று எனப்படும்.

'அசத்து அலாய்' என்னும் விளித்தொடரில் 'அசத்து' என்றது அசற்காரியவாதியைக் குறித்தது.

'இன்று ஆமாற்றிற்கு ஒப்பு' எனற்பாலது, நான்கன் உருபு தொக்கு வந்தது. 'இன்று' என்னும் ஒருமை, 'இன்மை' என்னும் பண்பு குறித்து நின்றது.

'இன்று ஆம் ஆறு' — அசத்து ஆகும் தன்மை. 'அசத்து' எனவே 'அசித்து' என்பதும் பெறப்படும்.

நீரில் எழுத்து முதலியன, பொய் என்பாரை மறுப்பதற்கு 'நிகழ்' என்று அடை கொடுத்தார். அவ்வடைமொழி, நீரில் எழுத்து—கனவு—பேய்த்தேர் என்னும் மூன்றனோடும் சென்று இயையும்; தோன்றிய பொழுதே மறைந்து போவதற்கு நீரில் எழுத்தும், முடிவு பெறுதல் இன்றி இடையிலேயே மறைந்து போவதற்குக் கனவும், ஒரு காரணம் காட்டி மறைந்து போவதற்குப் பேய்த்தேரும் உவமையாயின.

"அசத்தின் இயல்பை அறிந்தாயாயின் இவ்வாறு பிணங்குவாய் அல்லை என்பார் 'அசத்தறியாய்' என்றும்; 'எந்தை தாட்பால் வணங்கித் தலை நின்று கேட்க' என்பார் 'கேள்நீ' என்றும்; உண்டு என்னும் உணர்விற்கு விடயமானவை எல்லாம், இல்லை என்னும் உணர்விற்கும் விடயமாதல் ஒருதலை என்பார் 'அறிவறிந்த எல்லாம் அசத்தாகும்' என்றும்; சத்தின் இயல் புணர்ந்தார்க்கு அன்றி அசத்தின் இயல்பு உணரவாராது என்பார் 'மெய் கண்டான்' என்றும்; ஆய்தற்கு அருமை நோக்கு 'ஆயின்' என்றும் கூறினார்."

—சிவஞானபோதப் பேருரை

6. இரண்டாம் அதிகரணம்

"இனி, பிரகாசத்திற்குப் பிரகாசிக்க வேண்டுவது இன்மை யானும், அப்பிரகாசத்தினுக்குப் பிரகாசம் இன்மையானும், இவ்விரண்டு தன்மையும் இன்றி வாக்கு மனாதீத கோசரமாய் நின்ற அதுவே சத்தாய் உள்ள சிவம் என்று உணரற்பாற்று."

(வெண்பா)

எண்ணிய சத்தன்று, அசத்தன்றாம் என்றால், என்
கண்ணி உளதென்றல்? மெய்கண்டான்—எண்ணி
அறிய, இரண்டாம் அசத்து; ஆதல் சத்தாம்
அறிவறியா மெய்சிவன்தாள் ஆம்

பதவுரை :

எண்ணிய - கருதப்பட்ட
சத்து அன்று - சத்துப் பொருளும் அன்று;
அசத்து அன்று ஆம் - அசத்துப் பொருளும் அல்லவாகும்;
என்றால் - என்று கூறினால்,
உளது என்றல் - அங்ஙனம் ஒரு பொருள் உள்ளது என்று கூறுதல்,
என் கண்ணி - யாது பிரமாணம் கருதி?

மெய்கண்டான் - சத்தின் இயல்பை அறிந்தவன்,
எண்ணி அறிய - ஆராய்ந்து அறியின்,
இரண்டு(ம்) - (காட்சி முதலிய பிரமாணங்களுக்குப் புலனாவதும், ஒருவாற்றானும் பிரமாணம் அல்லாத சூனியம் ஆவதும் ஆகிய) இரண்டும்,
அசத்து ஆம் - அசத்தே யாகும்;
ஆதல் - ஆதலால்,
சத்து ஆம் - (சாந்தோக்கியம் முதலிய நூல்களில்) சத்து என்று ஓதப்படுகின்ற.
அறிவு அறியா மெய் - சுட்டறிவினால் அறியப்படாத மெய்ப் பொருள்,
சிவன் தாள் ஆம் - (சைவாகமங்களில் அனுபவத்தால் மட்டுமே புலனாவது என்று சொல்லப்படும்) சிவனருள் ஆகும்; (நீ கூறும் சூனியம் ஆகாது).

குறிப்பு :

கண்ணி—கருதி; கண்ணுதல்—கருதுதல். அறிய—அறியின்; செயவென் எச்சம், செயின் என்னும் எச்சப்பொருள் உணர்த்தி வந்தது. இரண்டு அசத்து ஆம் — இரண்டும் அசத்துப் பொருளே ஆகும். ஆதல் — ஆதலால். 'சத்து ஆம் சிவன்'—'அறிவு அறியா மெய் ஆகிய சிவன்' என்று இயைத்துப் பொருள் கொள்க.

தாள் — சத்தி. சிவன்தாள் — சிவசத்தி. 'நமச்சிவாய வாஅழ்க, நாதன்தாள் வாழ்க' என்புழி, மணிவாசகர் சிவசத்தியை 'நாதன்தாள்' என்று போற்றியுள்ளமை காண்க. சிவசத்தியை 'இறைவனார் கமலபாதம்' என்று சிவஞான சித்தியார் (சி. சு. 5) குறிப்பிட்டிருத்தலும் கருதற்பாலது.

(வெண்பா)

உணர்ப அசத்தாதல், ஒன்றுணராது ஒன்றை ;
உணரும்நீ தான் உணராய் ஆயின், — உணரும் உனில்,
தான் இரண்டாம் ; மெய்கண்டான் தன்னால் உணர்தலால்,
தான்இரண்டாய்க் காணான் தமி.

பதவுரை :

உணர்ப - நின்னால் உணரப்படுவன ஆகிய கருவிகள் எல்லாம்,
அசத்து ஆம் - அசத்துப் பொருள்களேயாகும்.
ஆதல் - ஆதலால்,

ஒன்று - அவற்றுள் ஒரு கருவியும்,
ஒன்றை - ஒன்று ஆகிய முதற்பொருளை,
உணராது - அறிய மாட்டாது,
உணரும் நீதான் - அக்கருவிகளால் அறிந்து வருகின்ற நீயும்,
உணராய் - முதற்பொருளை அறிய மாட்டாய்;
ஆயின் - நீயே ஆராய்ந்தறிவாயானால்,
உணரும் உனில் - உணருகின்ற உன்னை விட்டு.
தான் - முதல்வன்,
இரண்டு ஆம் - (வேறாக உணரப்படும் பொருள்கள் போல) வேறாவான்,
மெய்கண்டான் - உயிர்க்கு அறிவு விளங்கும் உண்மையை அறிந்தோன்,
தன்னால் உணர்தலால் - (சிவனருளில் அடங்கி, அதுவாய் நின்று) அச்சிவத்தின் துணையினால் அறிவன், ஆதலின்,
தமி - அம் முதற் பொருளை,
தான் இரண்டாய்க் காணான் - ஏனைப் பொருள்களை அறியுமாறு போல, வேறாய் நின்று அறிவான் அல்லன்.'

குறிப்பு :

உணர்ப — உணரப்படுவன ; அகரஈற்று அஃறிணைப் பன்மைப் பெயர்ச்சொல். 'ஒன்றும் ஒன்றை உணராது' என்று வறற்பால முற்றும்மை தொக்கது. ஒன்றை — ஒப்பற்ற, ஒன்றாகிய முதற் பொருளை. 'உன்னின்' என்பது 'உனின்' என்று ஒற்று இரட்டாமலும், அதன்கண் இன்னுருபு நீக்கப் பொருள் குறித்தும் வந்தது.

தான் — முதல்வன். இரண்டு ஆம் — வேறு ஆவன், தன்னால் — முதற் பொருளால். தமி — முதல்வன், இறைவன். 'தமியை' எனற்பாலது, இரண்டன்உருபு தொக்குத் 'தமி' என வந்தது. இரண்டாய்க் காணான் — வேறாகக் காண மாட்டான். ஈற்றடியிற் பயின்ற 'தான்' என்பது, அசை ; அல்லது 'மெய் கண்டான்' என்றதனைச் சுட்டிற்று எனலுமாம்.

"அறிபொருள் அசத்தாய் வேறாம் ;
அறிவுறாப் பொருள்சத்து என்னின்,
அறிபவன் அறியான் ஆகில்,
அதுஇன்று ; பயனும் இல்லை ;

அறிபவன் அருளி னாலே
அநந்நியம் ஆகக் காண்பான் ;
அறிபொருள் அறிவாய் வேறாய்,
அறிவருள் உருவாய் நிற்கும்''

என வரும் சிவஞான சித்தியார் செய்யுள், இவ் வெண்பாவின் பொருளையே தழுவி அமைந்துள்ளது.

(வெண்பா)

பாவகமேல் தான்அசத்தாம் ; பாவனா தீதம்எனில்
பாவகமாம் ; அன்றென்னில் பாழதுவாம் ; — பாவகத்தைப்
பாவித்தல் தான்என்னில் பாவகமாம் ; தன்னருளால்
பாவிப் பதுபரம் ; இல் பாழ்.

பதவுரை :

பாவகம் ஏல் - (மனம் முதலியவற்றோடு கூடி நின்று பாவிக்கின்ற) பாவனை என்றால்,
தான் - அந்தப் பாவனையானது,
அசத்து ஆம் - (அறிவினால் அறியப் பெறும் சுட்டு ஆதலால்) நிலைபேறு இல்லாத அசத்தேயாகும்.
பாவனாதீதம் எனில் - (கருவிகளை நீங்கி நின்று பாவிப்பது ஆதலின்) பாவனையைக் கடந்தது என்றால்,
பாவகம் ஆம் - (கருவிகள் நீங்கியவழி ஒன்றும் அறியுமாறு இன்றித் தனித்த நிலையாகும் ஆதலான்), அது வெறும் பாவக மாத்திரையே யன்றிப் பயன்படுமாறு இல்லை.
அன்று எனின் - (இருதிறனும் அன்றி, அநிர்வசனீயம் ஆகச் சொல்லொணா நிலையில்) பாவிக்கப்படுவது என்றால்,
பாழ் அதுஆம் - அது சூனியப் பொருளே ஆகும்.
பாவகத்தை - பாவனைக்கு எய்தாத பொருளை,
பாவித்தல்தான் என்னில் - எய்தியதாக வைத்துக் கற்பனை செய்து செய்து கொண்டு பாவனை செய்வது என்றால்,
பாவகம் ஆம் - அது பயனில் செயலே ஆகும்.
தன் அருளால் - முதல்வனது திருவருளால்,
பாவிப்பது - பாவிக்கப்படுவது,
பரம் - பரம்பொருள்.
பாழ் இல் - அது சூனியம் ஆதல் இல்லை.

குறிப்பு :

பாவனை என்பது, கருவிகளோடு கூடிப் பாவித்தல் — கருவிகளுடன் கூடாது பாவித்தல் — இவ்விரண்டு வகையும் இன்றிப் பாவித்தல் — பசித்தவன் உண்டதாக நினைத்துக் கொள்ளுதல் போலப் பாவித்தல் என்று நான்கு வகைப்படும் என்று யோக நூலார் கூறுவர். அந்நான்கு வகைப் பாவனைகளும் பின்வருமாறு, இவ் வெண்பாவினால் மறுக்கப்படுகின்றன.

(1) இறைவன் ஆகிய முதற்பொருள், மனம் முதலிய கருவிகளோடு கூடி நின்று பாவிக்கப்படுவது என்றால், அறிவினால் அறியப்பட்ட சுட்டுப் பொருளாகி நின்று, அம் முதற்பொருள் அசத்தாக முடியும்.

(2) கருவிகளோடு கூடாமல் நீங்கி நின்று பாவிக்கப்படுவதாய்ப் பாவனையைக் கடந்தது (பாவனாதீதம்) என்றால், கருவிகள் நீங்கிய வழி எதனையும் அறியுமாறு இல்லை யாகலின், முதற் பொருள் அறியொணாப் பொருளாய் முடிந்து, பயன்படாதொழியும்.

(3) கருவிகளோடு கூடியும், கருவிகளை நீங்கியும் பாவித்தல் ஆகிய இருதிறனும் அன்றி, அநிர்வசனீயமாகப் பாவிக்கப்படுவது என்றால், முதற்பொருள் சூனியப்பொருள் என முடியும்.

(4) பாவனைக்கு எய்தாத பொருளை எய்தியதாக வைத்துக் கற்பனை செய்து கொண்டு பாவிக்கப்படுவது என்றால், அது வெறும் போலிப் பாவனையாய் ஏமாற்றமாய்ப் பயன்தராது ஒழியும்.

இங்ஙனம் எவ்வாற்றானுமே பாவனைக்கு எய்தாதாயின், முதற்பொருள் பாழ் எனப்படும் சூனியமோ ? எனின்; — நீ மேற் கூறிய பாவனைகளுக்கு எய்தாமைபற்றி, முதல்வன் பாழ்ம் பொருள் ஆதல் இல்லை ; அம் முதல்வனை அவனது திருவருள் துணை கொண்டே பாவித்து உணர்தல் வேண்டும் ; 'தன் அருளாற் பாவிப்பது பரம், பாழ்இல்' என்பது, இவ்வெண்பாவின் திரண்ட பொருள்.

பாவகம் — பாவனை, தியானம். பாவனாதீதம் — பாவனைக்கு அப்பாற்பட்டது. பாவகம் — பயனில் செயல். பாவகம் — போலிக் கற்பனை.

"பாவிப்பது என்னில், பாவம் ;
பாவகம் கடக்கிற் பாவம் ;
பாவிக்கும் அதுநான் என்னில்
பாவகம் ; பாவம் கெட்டுப்
பாவிப்பது என்னில், பாவம் ;
பாவனை இறந்து நின்று,
பாவிக்கப் படுவ தாகும்,
பரம்பரன் அருளி னாலே"

—சிவஞான சித்தியார்

வெண்பா

அறிய இரண்டல்லன் ; ஆங்கறிவு தன்னால்
அறியப டான் ; அறிவின் உள்ளான் ;—அறிவுக்குக்
காட்டாகி நின்றானைக், கண்அறியா மெய்என்னக்,
காட்டாது அறிவு, அறிந்து கண்டு.

பதவுரை :

அறிய - உயிரானது தன் அறிவால் அறிவதற்கு,
இரண்டு அல்லன் - முதல்வன் அவ்வுயிரின் வேறு அல்லன் ;
அறிவின் உள்ளான் - உயிரின் அறிவுக்கு உள்ளுமாய் நிற்கின்றான், (ஆதலால்),
ஆங்கு - அவ்விடத்தில்,
அறிவு தன்னால் - உயிரின் அறிவினால்,
அறியப்படான் - அறியப்படமாட்டான்;
அறிவுக்கு - உயிரினது அறிவிற்கு,
காட்டு ஆகி நின்றானை - பொருள்களைக் காட்டுகின்ற துணையாக நின்று அறிவிக்கும் உயிர்க்குயிர் ஆகிய முதல்வனை,
அறிவு - உயிரின் சிறிய சுட்டறிவானது,
மெய் அறியா - உயிரை அறியமாட்டாத,
கண் என்ன - கண்ஒளியைப் போல,
கண்டறிந்து - தான் கண்டுணர்ந்து,
காட்டாது - தன்குணியாகிய உயிர்க்குப் புலப்படுமாறு காட்ட மாட்டாது.

குறிப்பு :

உயிரானது கண்ணுக்கு வேறாக இன்றிக் கண்ணிற்குள்ளாகக் கலந்து நிற்பதனால், கண்ணானது உயிரைக் கண்டறிய முடிவதில்லை. கண்ணாற் காணப்படாவிடினும், உயிரானது கண்ணொடு கலந்து, அதற்குப் பொருள்களைக் காட்டி உதவி புரிகின்றது. அதுபோல, இறைவனும் உயிர்க்கு வேறாக இல்லாமல்

உயிர்க்குள்ளாகவே இருப்பதனால், உயிர் இறைவனை அறிய முடிவதில்லை. தன்னை அறியாவிடினும், இறைவன் உயிர்களின் பாற் கலந்து நின்று, உயிர்களுக்குப் பொருள்களை உணர்த்தித் துணை புரிகின்றான் என்பது, இவ்வெண்பாவின் கருத்து.

அறிவு தன்னால் — தன் அறிவால்; உயிரின் சுட்டறிவினால். அறிவின் உள்ளான் — அறிவுக்கு உள்ளுமாய் நிற்கின்றான். "கண் அறியா மெய்யென்ன" என்பதனை 'மெய்யை அறியாக்கண் என்ன" என்று மாற்றிப் பொருள் கொள்க. மெய் — உயிர். கண் முதலியவற்றை நோக்க உயிர் சத்துச் சித்து ஆதலின், உயிரை 'மெய்' என்றார். காட்டு — காட்டுதல்; முதல் நிலைத் தொழிற் பெயர். கண் — கண் ஒளி.

"கண்டறிந்து காட்டாது" என்னும் தொடர், 'கண்டுணரும், ஆனால் காட்டாது' எனவும் பொருள்படும். ஆயினும் ஈண்டு 'அறிவானது தானும் கண்டறியாது, உயிர்க்குப் புலப்படுமாறு காட்டவும் மாட்டாது' என்பதுவே, இத்தொடருக்குப் பொருள்.

வெண்பா

அதுஎன்னும் ஒன்றன்று ; அதுஅன்றி வேறே
அதுஎன்று அறிஅறிவும் உண்டே ;—அதுவென்று
அறிய இரண்டல்லன் : ஆங்கறிவுள் நிற்றல்,
அறியும்அறி வேசிவமும் ஆம்

பதவுரை :

அது என்னும் - (சத்தாகிய சிவம், அநிர்வசனீயம் ஆக மாயாவாதிகளால்) அது என்று கூறப்படுகின்ற,
ஒன்று அன்று - ஒரு சூனியப் பொருள் அல்ல ; (ஆகலான்),
அது அன்றி - அறியப்படுவதாகிய அந்தப்பொருளே அல்லாமல்,
வேறே - அதனின் வேறாக,
அது என்று - மனமொழிகளுக்கு எட்டாமல் நிற்பதொரு பொருள் என்று,
அறி அறிவும் - அறிகின்ற ஆன்மாவும்,
ஆங்கு உண்டே - அங்கே உள்ளதாகும். (அற்றேல், சத்தாகிய சிவம் ஒன்றாதல் பெறப்படாதால் எனின்),
அது என்று அறிய - உலகத்துப் பொருள்களைப் போல 'அது' என்று சுட்டி அறியுமாறு,
இரண்டு அல்லன் - முதல்வன் உயிர்களின் வேறு அல்லனாய்.

அறிவுள் நிற்றல் - (அப்பு அணைந்த உப்புப்போல), உயிரினது அறிவின் கண் விரவி (வேற்றுமை தோற்றாது) நிற்றலால்,
அறியும் அறிவு - அறிவு இறந்து அறிகின்ற அவ்வுயிர்,
சிவமும் ஆம் - சிவபரம்பொருளும் ஆகும்.

குறிப்பு :

'தத்துவமசி' என்னும் சொற்றொடரில், 'அது' என்று பொருள் படும் 'தத்' என்னும் சொல்லாற் குறிக்கப்படுதலின், முதற் பொருள் ஆகிய இறைவனை 'அது என்னும் ஒன்று' என்றார். இத் தொடருடன் 'ஆகலான்' என்னும் ஏதுச் சொல்லை வருவித்துக் கொள்க.

உயிர், அறிவு வடிவிற்றாகலின், அதனை 'அறி அறிவு' என்றார்.

'அறிவும் உண்டே' என்புழி, உம்மை இறந்தது தழுவியது ; சிவமேயன்றி உயிரும் உண்டு என்பது கருத்து. 'உண்டே'— ஏகாரம் தேற்றம். ஏனைய ஏகாரம் இரண்டும் அசைநிலை.

'இரண்டு அல்லன்'-இரண்டு (வேறு) அல்லனாய்; முற்றெச்சம் நிற்றல் — நிற்றவான். 'சிவமுமாம்' என்னும் உம்மை, உயிரானது சிவம் ஆகியும், சிவம் ஆகமாட்டாமையை விளக்கி நின்றது.

" ஒன்றுஎனும் அதனால் ஒன்றுஎன்று
உரைப்பதுண்டு ; ஆகை யாலே
நின்றனன் வேறாய்த் ; தன்னின்
நீங்கிடா நிலைமை யாலே,
பின்றிய உணர்வுக்கு எட்டாப்
பெருமையன் ; அறிவின் உள்ளே
என்றும்நின் றிடுத லாலே,
இவன்அவன் என்ன லாமே !"

எனவரும் சிவஞானசித்தியார் செய்யுள், இவ் வெண்பாவின் பொருளையே தழுவி இயன்றுள்ளது.

இந்த ஆறாம் சூத்திரத்தின் ஐந்து வெண்பாக்களும் முறையே, சிவம் மனமொழிகளுக்கு எட்டாதது என்னும் மாயாவாதிகள், மனமொழிகளுக்கு எட்டும் என்னும் நையாயிகர், யோக பாவனைக்கு எட்டுவது என்னும் பாதஞ்சலர், உயிரின் மெய் யுணர்வுக்கே எட்டும் என்னும் சிவசமவாதர், முத்தியிற் சிவமே

யன்றி உயிர்என வேறொன்றில்லை என்னும் சிவாத்துவிதசைவர், ஆகியோரை மறுத்து, சிவம் மனமொழிகளுக்கு அப்பாற்பட்டு நின்று, எட்டும் இயல்பினை விளக்கின.

ஆறாம் சூத்திரம் முடிந்தது

(பொது அதிகாரம் முற்றிற்று)

சிவஞானபோதச் சூத்திரம் பன்னிரண்டனுள் முதல் ஆறு சூத்திரம் பொது அதிகாரமும், பின் ஆறு சூத்திரம் சிறப்பு அதிகாரமுமாகும். பொதுஅதிகாரச் சூத்திரம் ஆறனுள் முன் மூன்றும் பிரமாண இயலும், பின்மூன்றும் இலக்கண இயலும் ஆம். சிறப்பு அதிகாரச் சூத்திரம் முன்மூன்றும் சாதன இயலும், பின் மூன்றும் பயனியலும் ஆகும். பொது அதிகாரம், முப்பொருளின் இயல்பைப் பிரமாணத்தாலும், இலக்கணத்தாலும் உணர்த்துவது. சிறப்பு அதிகாரம், அதனைச் சாதனத்தாலும் பயனாலும் உணர்த்துவது. சிறப்பியல்பு, பொது வியல்புபோல் இடையே நீங்குதலின்றி, எக்காலத்தும் ஒரு தன்மைத்தாய் இருத்தலினால், அதனைக்கூறும் சிறப்பு அதிகாரம், உண்மை அதிகாரம் எனப் படும்.

ஆராய்ச்சி அறிவால் அறிவது பொது இயல்பும், அனுபவ அறிவால் அறிவது சிறப்பு இயல்புமாம். அன்றியும் பொதுவியல்பு தூலநிலையும், சிறப்புஇயல்பு சூக்குமநிலையும் ஆகும். இவற்றை முறையே தடத்த லட்சணம், சொரூப லட்சணம் என்றும் கூறுவர். பதிக்குப் பொதுவியல்பு உயிர்களோடு அத்துவிதமாய்க் கலந் திருத்தல்; சிறப்பு இயல்பு சத்துச் சித்து ஆனந்தமாய் நிற்றல். பசுவுக்குப் பொதுவியல்பு கருவி கரணங்களோடு கூடியிருத்தல்; சிறப்பு இயல்பு அவற்றினின்றும் நீங்கித் தன்னோடு உடனாய்க் கலந்து நிற்கும் சிவமாகி நிற்றல். பாசத்துக்குப் பொதுஇயல்பு காரிய வடிவமாகி நிற்றல்; சிறப்பு இயல்பு காரண நிலையில் நிற்றல்.

பொது அதிகாரத்தில், பிரமாண இயலினால், பதி பசு பாசம் என்னும் முப்பொருள்களின் உண்மை நிறுவப் பெற்றது. இலக்கண இயலினால், அம் முப்பொருள்களின் இலக்கணம் கூறப்பட்டது.

உண்மை அதிகாரம் ஆகிய இப்பகுதியின், சாதன இயலினால், அம் முப்பொருள்களுள்ளும் விலக்க வேண்டியதை விலக்கி, அதனால் வரும் துன்பத்தினின்று நீங்குதலும், கொள்ளத் தக்கதைக் கொண்டு அதனால் வரும் இன்பத்தை அடைதலும்

ஆகிய பயன் பெறுவதற்கு ஏதுவாகிய சாதனம் செய்யுமாறு கூறப்படுகின்றது. பயனியலால், பாசநீக்கமும், சிவப்பேறுமாகிய பயனின் இயல்பு கூறப்படும்.

இவ் ஏழாம் சூத்திரம், உண்மை அதிகாரத்துள் சாதன இயலின் முதற்சூத்திரமாகும். சாதனம் செய்த பின்னரே பயன் உண்டாகும் ஆதலினால், இவ்வதிகாரத்தில் சாதன இயல் முன்னும், பயனியல் பின்னுமாக அமைக்கப் பெற்றன.

பொது அதிகாரத்துள் இலக்கண இயலாகிய ஆறாம் சூத்திரத்தால் 'உணர்உரு அசத்து' எனவும், 'இருதிறன் அல்லது சிவசத்து' எனவும் கூறி, அசத்தின் இலக்கணத்தையும், சிவசத்தின் இலக்கணத்தையும் வரை செய்து உணர்த்திய வழி, இது அசத்து இது சிவசத்து என்று அறிகின்ற பொருள், அவ்விரண்டனும் ஒன்றோ வேறோ என்னும் ஐயம் நிகழாமைவேண்டி, அச்சூத்திரத்திற்குப் புறனாக, அடுத்த உண்மையதிகாரத்துச்சாதன இயலாகிய இவ் ஏழாம் சூத்திரத்தில், சத்து அசத்து என்னும் அவ்விரண்டையும் அறிவதும், அவ்விரண்டின் வேறாவதும், சதசத்து எனப்படுவதும் ஆகிய உயிரின் இயல்பை உணர்த்தும் முகத்தால், சாதனம் செய்து பயன் பெறுவதற்குரிய சாதகனின் இயல்பை உணர்த்துகின்றார், ஆசிரியர் மெய்கண்டார்!

ஏழாம் சூத்திரம்

ஆன்மாவின் சிறப்பிலக்கணம்

(சாதகன் இயல்பு)

யாவையும் சூனியம், சத்துஎதிர் ஆகலின்,
சத்தே யறியாது; அசத்து இலது அறியாது;
இருதிறன் அறிவுளது, இரண்டலா ஆன்மா.

பதவுரை:

சத்துஎதிர் - சத்தாகிய சிவத்தின்முன்,
யாவையும் - (அசத்தாகிய உலகப் பொருள்கள்) எல்லாம்,
சூனியம் - (விளங்கித் தோன்றாத) பாழேயாகும்;
ஆகலின் - ஆதலினால்,
சத்து அறியாது - சத்தாகிய சிவம் உலகத்தை அறிந்து அனுபவியாது;
அசத்து - அசத்தாகிய உலகப் பொருள்கள்,
இலது ஆகலின் - அறிவில்லாதவை ஆதலால்,

அறியா - சிவத்தை யறிந்து அனுபவிக்கமாட்டா,
இரண்டுஅலா ஆன்மா - சத்தும் அசத்தும் ஆகிய இரண்டும் அல்லாமல் 'சதசத்து' என உள்ள உயிரானது,
இருதிறன் - சத்தாகிய சிவம், அசத்தாகிய உலகம் ஆகிய இரண்டையும்,
அறிவு உளது - அறியுந்தன்மை யுடையது.

குறிப்பு :

முப்பொருள்களுள் பதியாகிய சிவமும், பாசம் ஆகிய உலகமும் ஆகிய இரண்டும், ஒன்றினை ஒன்று அறியமாட்டாது என்று விலக்கவே, எஞ்சி நிற்கும் பசுவாகிய உயிரே, அவ்விரண்டினையும் அறியும் என்று பாரிசேட அளவையால் உணரப்பெறும் என்பது, இச்சூத்திரத்தின் கருத்து.

சூனியம் — விளங்கித் தோன்றாத பாழ்ம் பொருள். சத்து — சிவம். அசத்து - உலகம். இலது - அறிவு இல்லாதது. இருதிறன் - சிவம், உலகம் ஆகிய இரண்டையும். அறிவு உளது - அறியும் தன்மை உடையது. இரண்டு அலா - இரண்டும் அல்லாத.

உயிர் சத்தாகவேனும், அசத்தாகவேனும் தனித்து நிற்றலின்றிச் சத்தோடு இயைந்து சத்தாகியும், அசத்தோடு கூடிநின்று அசத்தாகியும், சார்ந்ததன் வண்ணமாய் விளங்கி, சத்தாகிய சிவம் - அசத்தாகிய உலகம் என்னும் இரண்டினையும் அறிந்து வரும் தன்மை உடையதாக இருப்பதால், ஆன்மாவைச் 'சதசத்து' என்று சான்றோர் கூறுவாராயினர். இதனையே, "சத்து அசத்து அறிவது ஆன்மா; தான் சத்தும் அன்று, அசத்தும் அன்று; நித்தமாய்ச் சதசத்து ஆகி நின்றிடும் இரண்டின் பாலும்" என்று அருள்நந்தி சிவனாரும், 'அசத்தைச் சத்துடன் நின்று நீக்கும் தன்மையால் சதசத்து ஆமே' என்று உமாபதி சிவனாரும் விளக்கினர்.

"இருதிறன் அறிவுளது இரண்டலா ஆன்மா" என்றதனால், ஆன்மாவின் சிறப்பிலக்கணம் கூறப்பெற்றது. 'இருதிறன் அறிவு உளது' என்னும் இத்தொடரானது 'இரு திறனையும் அறியும் அறிவுளது' என இரண்டாம் வேற்றுமைத் தொகையாகவும்; 'இரு திறனால் விளங்கிய அறிவுளது' என மூன்றாம் வேற்றுமைத் தொகையாகவும்; 'இரு திறனிலும், உள்ள அறிவுளது' என ஏழாம் வேற்றுமைத் தொகையாகவும் பொருள்படும்.

7. முதல் அதிகரணம்

"ஈண்டுச் சத்தின் இடத்து அசத்துப் பிரகாசியாது; மெய்யின் இடத்துப் பொய் அப்பிரகாசமாய் நிற்றலான் என்றது."

(வெண்பா)

அன்னியம்இல் லாமை அரற்குஒன்று உணர்வின்றாம் ;
அன்னியம்இல் லான்அசத்தைக் காண்குவனேல்,— அன்னியமாக்
காணான்; அவன்முன் கதிர்முன் இருள்போல,
மாணா அசத்து, இன்மை மற்று.

பதவுரை :

அன்னியம் இல்லாமை அரற்கு - (தன்னுள் வியாப்பியமான பசு பாசங்களோடு) வேற்றுமையின்றி உடனாய் நிற்றலையுடைய முதல்வனுக்கு,
உணர்வு ஒன்றும் இன்றுஆம் - சுட்டியறியக் கிடப்பது ஆகிய ஒரு பொருளும் இல்லை ஆதலால்,
அன்னியம் இல்லான் - (பசு பாசங்களோடு) வேற்றுமை இல்லாதவன் ஆகிய முதல்வன்,
அசத்தைக் காண்குவனேல் - அசத்துப் பொருள்களை அறியலுறுவான் ஆயின்,
அன்னியமாக் காணான் - (அறிந்தாங்கு அறிவதன்றி நம்மனோர் போல) வேறாகச் சுட்டியறிவான் அல்லன்; (ஏனெனில்),
கதிர்முன் இருள்போல - ஞாயிற்றின்முன்னே இருளைப் போன்று,
அவன்முன் - அம்முதல்வனின் முன்னிலையில்,
மாணா அசத்து - நன்மையில்லாத பிரபஞ்சம்,
இன்மை (ஆன்) - விளங்கி நிற்றல் இல்லை (ஆதலால்).

குறிப்பு :

ஞாயிற்றின்முன் இருள் முனைத்து விளங்கித் தோன்றாதவாறு போலச் சத்தாகிய சிவத்தின்முன் அசத்தாகிய பசு பாசங்கள் முனைத்துத் தோன்றா ஆதலானும், அசத்தாகிய பசு பாசங்களோடு, சிவம் வேற்றுமையின்றி உடனாய் நிற்றலானும், சிவத்திற்குச் சுட்டிறியக் கிடப்பது யாதொன்றும் இல்லை. சுட்டியறிவாகிய ஏகதேச உணர்வு முற்றுணர்வைத் தடுப்பது ஆதலான்

அஃது இல்லாமை சிவத்திற்கு மேம்பாடு ஆவதன்றி இழுக்காகாது. சத்தாகிய சிவம் அசத்தாகிய பாசத்தை அறிந்து அனுபவியாது என்பது இவ்வெண்பாவின் கருத்து.

'மாணா அசத்து' என்புழி 'மாணா' என்பது பெயர் எச்ச எதிர்மறை. மாணாமை - வியாபக உணர்விற்கு விடயம் ஆகாமை. இன்மை - விளங்கித் தோன்றாமை. உணர்வு - சுட்டியறியக் கிடப்பது. கதிர்முன் - ஞாயிற்றின் முன்னே. 'கதிர்முன் இருள்' என்றது, ஈண்டு முனைத்து நில்லாமை (விளங்கித் தோன்றாமை) மாத்திரைக்கு ஒருபுடை உவமையாகும்! 'முனைத்திடாது அசத்துச் சத்தின்முன், இருள் இரவி முன்போல்' என்பது சிவஞானசித்தியார். 'மற்று' அசை. இன்மை - இன்மையால்.

7. இரண்டாம் அதிகரணம்

"இனி அசத்தினுக்கு உணர்வின்று; அதுதான் நிரூபிக்கில் இன்றாகலான் என்றது"

(வெண்பா)

பேய்த்தேர்நீர் என்றுவரும் பேதைக்கு, மற்றணைந்த
பேய்த்தேர் அசத்தாகும் பெற்றிமையின்,—வாய்த்து
அதனைக்
கண்டுணர்வார் இல்வழியிற் காணும் அசத்தின்மை
கண்டுணர்வார் இல்லதெனக் காண்

பதவுரை :

பேய்த்தேர் - (பாலை நிலத்தின்கண் காணப்படுவதாகிய) கானல் நீரை,
நீர் என்று வரும் - அருந்துகின்ற நீர் என்று கருதி உண்ண வருகின்ற,
பேதைக்கு - அறிவற்ற மடவோனுக்கு,
மற்று அணைந்த பேய்த்தேர் - (அதனை அடுத்த வழி) அவனால் அணையப்பட்ட அக்கானல நீர்,
அசத்து ஆகும் பெற்றிமையின - நராதல இன்றிப்பொய்யாகும் தன்மைபோல,
வாய்த்து - (குருவின் அருளுரை) கிடைத்து,
அதனை - அவ்வசத்தின் இயல்பை,
கண்டுணர்வார் இல்வழி இல் - ஆராய்ந்து அறிவார் இல்லாத இடத்தில,

அசத்து இன்மை காணும் - (அறிவுள்ளதாய் மதிக்கப்படும்) சத்தாந் தன்மையே காணப்படும்,

கண்டுணர்வார்(க்கு) - குருவின் அருள்மொழி கிடைத்து அதன் இயல்பை ஆராய்ந்து அறிய வல்லவர்க்கு,

இல்லது எனக் காண் - அவ்வசத்து அறிவு இல்லாததேயாகும் என்று அறிவாயாக.

குறிப்பு :

தொலைவில் காண்பவர்க்குப் பேய்த்தேர் (கானல் நீர்), அருந்துகின்ற நீர் போலத் தோன்றுமாயினும், அருகிற் சென்று கண்டவழி, அப்பேய்த்தேர் நீரன்மை தெளியப்படும். அதுபோல அருட்குரவனது பொருளுரை வாய்க்கப் பெறாதவர்க்கு, உலக மானது சத்துப் பொருள் போலத் தோன்றும் எனினும், அருட் குருவின் பொருளுரை வாய்க்கப் பெற்றவர்க்கு, உலகினது அசத்தாம் தன்மை தெள்ளிதின் உணரப்படும்.

பேய்த்தேர் - கானல்நீர், அசத்து ஆகும் பெற்றிமையின் - பொய்யாகும் தன்மையைப் போல; இன் உவமையுருபு. வாய்த்து - வாய்ப்ப, நேர்பட. அசத்து இன்மை - சத்தாம் தன்மை. கண்டுணர் வார் - கண்டு உணர்வார்க்கு, இல்லது - அறிவு இல்லாதது. காண் - அறிக.

7 மூன்றாம் அதிகரணம்

"இனி இருதிறன் இறிவுளது இரண்டலா ஆன்மா என்றது; இவ்விரண்டினையும் அறிவதாய், உபதேசியாய் நின்ற அவ்வறிவு, இரண்டன்பாலும் உளதாய் உள்ள அதுவே, அவ்வான்மாவாம் என்றது".

(வெண்பா)

அருவுருவம் தான் அறிதல் ஆய்இழைஆய் ஆன்மா,
அருவுருவம் அன்றாகும்; உண்மை-அருவுருவாய்த்
தோன்றி உடன் நில்லாது, தோன்றாதும் நில்லாது:
தோன்றல் மலர்மணம்போல் தொக்கு !

பதவுரை :

ஆய்இழை - நுணுகிய நூல்களை,
ஆய் ஆன்மா - ஆராய்வதாகிய உயிரே,

அருவுருவம் (தான்) அறிதல் - சத்து அசத்து என்னும் இரண்டினையும் அறிவது (ஆதலான்),

அவ்வுருவம் அன்றாகும் - அவ்வுயிர் சத்து அசத்து என்னும் இரண்டுமின்றி அவற்றின் வேறாகும். (அற்றேல் அவ்விரண்டினையும்அறியும் உயிர்க்குத் தன்னுண்மை அறியப் படுமோ படாதோ என வினவினார்க்கு, அறியப்படும் எனின், தன்னோடு உளப்பட மூன்றனையும் அறிவதென்னாது, அவ்விரண்டனையும் அறிவது என்றல் பொருந்தாது; அறியப்படாது எனின், அறியப்படாத பொருள் சூனியமாய் முடிந்து வழுவாம் எனின்),

உண்மை - அவ்வான்மாவின் உண்மைத் தன்மை,

அருவுருவாய்த் தோன்றி - அருவம் உருவம் ஆகிய அவ்விரண்டும் போல விளங்கித் தோன்றி,

உடன்நில்லாது - அவற்றோடு ஒப்ப நிற்பதும் அன்றாய்.

தோன்றாதும் நில்லாது - விளங்காமல் சூனியமாய் நிற்பதும் அன்றாய்

மலர் மணம்போல் - மலரின்கண் மணமானது (அவ்விருவகையுமின்றி, அதன்கண் அடங்கித்) தோன்றுமாறு போல,

தொக்குத்தோன்றல் - சத்திலும் அசத்திலும் சார்ந்ததன்வண்ணமாக அடங்கித் தோன்றுவதோர் இயல்பாம்.

நுணுகிய நூல்களை அறியும் ஆன்மாவே, அருவாகிய சத்தினையும், உருவாகிய அசத்தினையும், அறிவது ஆகலான், அஃது அவ்விரண்டும் அன்றி வேறாகும்; அவ்வான்மாவின் உண்மைத் தன்மை, சத்தும் அசத்தும்போல விளங்கித் தோன்றி அவற்றோடு ஒப்ப நிற்பதும் அன்றாய், விளங்காது சூனியமாய் நிற்பது மன்றாய், மலரின்கண் வாசம் அவ்விருவகையுமன்றி, மலரின்கண் அடங்கித் தோன்றுமாறு போலச் சத்திலும் அசத்திலும் சார்ந்ததன் வண்ணமாய் அடங்கித் தோன்றுவதோர் இயல்பாகும். ஆகலான் ஆன்மாவின் உண்மைத் தன்மை, சத்து அசத்துப் போலத் தனித்து அறியப்படாமல், அவ்விரண்டினையும் அறியும் முகத்தான் அறியப்படுவதாகும் என்பது, இவ்வெண்பாவின் கருத்து.

அரு - சுட்டுணர்விற்கு விடயம் ஆகாத சத்து. உரு - சுட்டுணர்விற்கு விடயம் ஆகின்ற அசத்து, அறிதல் - அறிவதனால். இழை - நூல், சாத்திரம். 'ஆயிழையாய்' என்பதனைச் சிலர் மகடூஉ முன்னிலை ஆக்குவர், அது தவறு. ஆய் இழை ஆய் ஆன்மா - நுணுகிய நூல்களை ஆராய்கின்ற ஆன்மா. ஆய்தல் - நுணுகுதல். இழை - நூல்; சாத்திரம். ஆய் - ஆராய்கின்ற. ஆன்மாவுக்கு அறியும் தன்மை உண்டு. ஆதலான் அன்றே, வேதாகமம் முதலிய நூல்கள் உளவாயின என்று, அதனை வலியுறுத்துவார், 'ஆய் இழை ஆய் ஆன்மா' என உடம்பொடு புணர்த்து ஓதினார்! தொக்குத் தோன்றல் - சார்ந்ததன் வண்ணமாய் அடங்கித் தோன்றும் தன்மை. அருவுருவாய் - அருவுருக்கள் போல. 'ஆய்' என்புழி ஆக்கச்சொல், உவமைப்பொருள் குறித்து நின்றது. 'ஆள்வாரில் மாடுஆவேனோ' என்னும் திருவாசகத்திற் போல. இச் செய்யுள், ஆன்மா, சத்து அசத்து என்னும் இரண்டினையும் அறியும் என்பதனை வலியுறுத்தி, ஆன்மாவானது அவ்விரண்டும் அல்லாமையை உணர்த்திற்று.

(வெண்பா)

மயக்கமது உற்றும், மருந்தில் தெளிந்தும்,
பெயர்த்துணர்நீ சத்தாகாய்; பேசில்-அசத்தும்அலை;
நீ அறிந்து செய்வினைகள், நீயன்றி, வேறுஅசத்துத்
தான்அறிந்து துய்யாமை தான்.

பதவுரை :

மயக்கமது உற்றும் - (அறிவை விளக்குதற்கு உரிய கருவியில்லாத இடத்து அறிய மாட்டாமல்) மயக்கத்தை அடைந்தும்,

மருந்தில் தெளிந்தும் - (உணவினால் பசி தீர்வது போல, மயக்க நோயை நீக்கும் மருந்தாகிய துணை உள்ள இடத்தில்) மயக்கம் தெளிந்து பொருள்களை உணர்ந்தும்,

பெயர்த்து உணர் நீ - (இங்ஙனம்) மாறிமாறி உணர்ந்து வருகின்ற உயிராகிய நீ,

பேசில் - சொல்லுமிடத்து,

சத்து - (துணைக்கருவிகளை வேண்டாமல் என்றும் ஒரே தன்மையில் இயல்பாக அறிகின்ற) சிவம் ஆகிய சத்துப் பொருள்,

ஆகாய் - ஆகமாட்டாய். (அற்றேல் அசத்தன் ஆவேன் போலும் எனின்),

நீ செய்வினைகள் - நீயே முன்பு செய்த வினையின் பயன்களை நீயன்றி - இப்பொழுது உன்னைத் தவிர,

வேறு அசத்து - நின்னின் வேறாக உள்ள அசத்தாகிய பாசம்,

அறிந்து துய்யாமை(ஆல்) - அறிந்து அனுபவிக்க மாட்டாமையால்,

அசத்தும்அ (ல்)லை - அவ்வசத்து ஆகிய பாசத்தோடு ஒப்ப, நீ அசத்துப் பொருளும் ஆவாய் அல்லை;

வேறு - (துணை உள்ளவழி அறிதல், துணை இல்லாதவழி அறியாமை ஆகிய இரண்டும் உடையநீ, சத்து அசத்து ஆகிய அவ் இரண்டிற்கும்) வேறுபட்டவன் ஆவாய்.

குறிப்பு:

உயிரானது அறிவை விளக்குவதற்குரிய கருவிகள் இல்லாத வழி மயக்கமுற்றும், அக்கருவிகள் உள்ளவழி தெளிவு பெற்றும், இங்ஙனம் மாறி மாறி உணர்ந்து வருவதனால், என்றும் ஒரே தன்மையில் இயல்பாக அறிந்துவரும் சிவசத்து ஆகாது. உயிரானது முன்புதான் செய்த வினையின் பயன்களைத் தானே நுகர்வதன்றி, அறிவில்லாத அசத்து ஆகிய உலகம் அவற்றை நுகர்வதில்லையாதலின், வினைப்பயனை நுகரப் பெறுகின்ற உயிர், அதனை நுகராத அசத்து ஆகாது.

துணை உள்ளவழி அறிதல் ஒப்புமையாற் சத்தாதலும் துணைக்கருவி இல்லாதவழி, அறிவு நிகழாமை ஒப்புமையால் அசத்தாதலும் ஆகிய தன்மையுடைய சதசத்து ஆகிய ஆன்மா, சத்து அசத்து ஆகிய அவ்விரண்டினும் வேறுபட்டதாகும் என்பது, இவ்வெண்பாவின் கருத்து, ஆன்மா சதசத்து ஆகவே, இறைவன் சித்து, உலகம் அசித்து, உயிர் சித்தசித்து, சிவம் அதிசூக்கும சித்து, கட்டு நீங்கிய உயிர் சூக்கும சித்து, கட்டுற்ற உயிர் தூல சித்து, என அறியப்படும்.

"சத்துஇது என்று, அசத்துத்
தான்அறியாது ; அசத்தைச்
சத்துஅறிந்து அகல வேண்டா ;
அசத்துஇது சத்துஇது என்று, ஓர்
சத்து, இருள் ஒளி அலாக்கண்
தன்மையதாம் ; அசத்தைச்
சத்துடன் நின்று நீக்கும்
தன்மையாற் சதசத்து ஆமே"

என்வரும் சிவப்பிரகாசச் செய்யுள், இங்குச் சிந்தித்து உணரற் பாலது.

(வெண்பா)

மெய்ஞ்ஞானம் தன்னில் விளையாது, அசத்துஆதல்;
அஞ்ஞானம், உள்ளம் அணைதல்காண்;—மெய்ஞ்ஞானம்
தானே உளஅன்றே, தண்கடல்நீர் உப்புப்போல்,
தான்ஏய் உளம், உளவாத் தான்''

பதவுரை :

அஞ்ஞானம் - மயக்கமானது,
மெய்ஞ்ஞானம் தன்னில் - ஒருபெற்றித்தாகிய மெய்யறிவு எனப் படும் சிவத்தின் முன்னர்,
அசத்து ஆதல் — (சூரியன் முன்னர் இருள் இல்லாதவாறு போல) நிற்பது இல்லை யாதலால்,
விளையாது - உளதாவது இல்லை ;
மெய்ஞ்ஞானம் உள அன்றேதானே - அச்சிவம் உள்ள அன்றே,
தான் ஏய் உளம் உளவா - தான் பொருந்துவதற்கு உரிமை உடைய உயிர்கள் உள்ளனவாக,
உள்ளம் அணைதல் - அவ்வுயிர்களைப் பாசங்கள் பற்றி நிற்றல்,
தண்கடல்நீர் உப்புப்போல்காண் - குளிர்ந்த கடலின்கண் உளதாதல் இன்றி, அக் கடலிடத்தில் உள்ளதாகிய நீரைப்பற்றி நிற்கும் உப்புப் போல என்று அறிவாயாக.

குறிப்பு :

மேலே, 'இருதிறன் அறிவு' என்பதற்குக் கூறப்பெற்ற பொருள்கள் மூன்றனுள், இருதிறனிலும் உள்ள அறிவு என்பதனை வலியுறுத்த வேண்டி, உயிருக்கு உண்டு என்று கூறிய மயக்கம் அவ்வுயிரோடு சம்பந்தம் உடைய முதல்வனுக்கு உண்டாகாதோ ? எனவும்; அம் மயக்கம்தான் உயிர்க்கு எக்காலத்தில் வந்தது ? எனவும் ஐயப்பாடு நிகழாதவண்ணம், இறைவனுக்கு மயக்கம் இல்லை என்பதும், இறைவன் என்று உண்டோ அன்றே உயிர்களும் உளவாயிருத்தலால், அம்மயக்கம் உயிர்களுக்கு அநாதியாகவே உள்ளதென்பதும், இதன்கண் விளக்கப்பட்டன.

மெய்ஞ்ஞானம் - சிவம். அசத்து - நிலைபேறு இல்லாதது, ஆதல் - ஆதலால். விளையாது - உள்ளது ஆகாது. ''மெய்ஞ் ஞானம் தன்னில் அஞ்ஞானம் விளையாது. அசத்து ஆதலால்'' எனக்கூட்டுக. உள்ளம்-உயிர்கள், உள்ளம் அணைதல்-உயிர்களைப்

பற்றி நிற்றல். தான் ஏய் - தான் பொருந்துதற்கு உரிய : வினைத்தொகை. "அன்றே உளம் உளவா, அஞ்ஞானம் உள்ளம் அணைதல் காண்" என இயைக்க.

"தண்கடல் நீர் உப்புப் போல்" என்றதனால், பதி பசு பாசம் என்னும் முப்பொருள்களும் வியாபக வியாப்பியங்களாய் நிற்கு மாறு பெறப்பட்டது. கடலும் நீரும் உப்பும், அநாதியே உள்ள பொருள்கள் ; அதுபோலப் பதியும் பசுவும் பாசமும் ஆகிய முப் பொருள்களும், அநாதி நித்தியப் பொருள்கள் என்பது பெறப்படும். கடல் சிவம், நீர் உயிர், உப்பு மலம். கடல் வியாபகம், நீர் வியாப் பியம், உப்பு வியாத்தி. உப்பு நீரைப்பற்றி நிற்குமேயன்றி, அஃது உளதாகும் இடவெளி ஆகிய கடலைப் பற்றாது. அதுபோல மலம் உயிர்களைப் பற்றுமே யன்றி, உயிர்களை வியாப்பியமாக் கொண்டுள்ள சிவம் ஆகிய வியாபகப் பொருளைப் பற்றமாட்டாது என்பது, உணர்தற்குரியது.

"சுத்தமெய்ஞ் ஞான மேனிச்
சோதிபால், அசத்து அஞ்ஞானம்
ஒத்துறா ; குற்றம் எல்லாம்
உற்றிடும் உயிரின் கண்ணே ;
சத்துஉள போதே வேறாம்
சதசத்தும், அசத்தும் எல்லாம்
வைத்திடும் அநாதி யாக ;
வாரிநீர் லவணம் போலும் !"

எனவரும் சிவஞான சித்தியார் செய்யுள் (251). இங்கு அறிந்து இன்புறுதற்குரியது,

எட்டாம் சூத்திரம்

(ஞானத்தினை உணரும் முறை)

ஐம்புல வேடரின் அயர்ந்தனை வளர்ந்தெனத்,
தம்முதல் குருவுமாய்த் தவத்தினில் உணர்த்த,விட்டு
அன்னியம் இன்மையின், அரன்கழல் செலுமே!

பதவுரை :

தம்முதல் - (உயிரானது, தனக்குள் நின்று இது வரையும் அறி வித்து வந்த) பரம்பொருள்.

தவத்தினில் - (தான் முன்னே செய்து வைத்த) புண்ணியத்தின் மிகுதியினால்,

குருவுமாய் - குருவடிவாகவும் எழுந்தருளி வந்து (சிவதீக்கை செய்து),

ஐம்புல வேடரின் வளர்ந்து - (அரசகுமாரன் ஆகிய நீ), ஐம்பொறிகள் ஆகிய வேடர்களுடன் சேர்ந்து பழகி வளர்ந்ததனால்,

அயர்ந்தனை - (அரசனின் மகன் என்னும் நின் பெருந்தகைமையை அறியாமல்) மயங்கித் துன்புற்றாய்,

என உணர்த்த - என்று அறிவிக்க,

விட்டு - (அவ்வளவிலேயே) ஐம்பொறிகள் ஆகிய வேடர்களை விட்டு நீங்கி,

அன்னியம் இன்மையின் - முதல்வனுக்கு வேறாகிய பொருளாக இல்லாமையினால் (பிரிப்பின்றி நிற்கும் தன்மையில் நிலைபெற்று),

அரன்கழல் செலும் - அம்முதல்வனது திருவடிகளை அணைந்து நிற்கும்.

குறிப்பு :

இச்சூத்திரத்தால் தவநலஞ்சான்ற ஆன்மாக்களுக்கு, இறைவன் மானுடச் சட்டை தாங்கிக் குருவாய் எழுந்தருளிப் போந்து, அவைகள் புலன்களின்வழி மயங்கி நின்ற தன்மையினையும்; அவை சிவானந்தப் பெருஞ் செல்வம் துய்த்தற்குரிய சித்துப் பொருள் என்பதனையும் உணர்த்தி அருள்வான். என்றும்; அவ்விதம் உணர்த்திய வழி ஆன்மாக்கள் உலக முகப்படாமல் நீங்கி ஆண்டவனின் திருவடியை அடையும் என்றும்; கூறப்பட்டது. திருவருள் பெறுவதற்குக் குருவருள் மிகவும் இன்றியமையாததொன்று என்பது, இந்நூற்பாவினால் உணர்த்தப் பெறுகின்றது. இச்சூத்திரம், ஐம்புலன்களை வேடர்கள் என்று உருவகம் செய்து அதற்கு ஏற்பத் தம்முதலை அரசன் என்றும், ஆன்மாவை அரசகுமாரன் என்றும் உருவகம் செய்யாமல் விடுத்ததனால், ஏகதேச உருவகம் எனப்படும்.

இதன்கண், ஆன்மா என்பது மேலைச் சூத்திரத்தினின்றும் வருவிக்கப்பட்டது. 'தவத்தினில் தம் முதல் குருவுமாய், ஐம்புல வேடரின் வளர்ந்து அயர்ந்தனை என உணர்த்தவிட்டு, அந்நியம் இன்மையின் அதன்கழல் செலும்' எனக் கூட்டுக. 'அயர்ந்தனை வளர்ந்து' என்பது 'வளர்ந்து (வளர்ந்ததனால்) அயர்ந்தனை' என மாற்றிப் பொருள் கொள்ளப்படும். இஃது 'ஈந்து (ஈந்ததனால்) புகழ் பெற்றான்' என்புழிப் போலக் காரணகாரியப் பொருட்டாய் நின்றது; 'வளர்ந்ததனால் அயர்ந்தனை' என்க. அயர்தல் -

மறத்தல். 'குருவும்' என்ற உம்மை, இதுகாறும் உயிர்க்குயிராய் உள்நின்று உணர்த்தியதும் அன்றி என, இறந்தது தழுவியது. சிறப்புமாம். 'அன்னியமின்மையின்' என்பது 'அயரா அன்பின்' என்பது போல, அரன்கழல் செல்லுதற்கு ஏதுவாய் நின்றது. 'அன்னியம் இன்றாம் தன்மை உடையவன் ஆகிச்செல்லும்' என்பது கருத்து. 'அரன்' என்பது சுட்டுப் பெயர் மாத்திரையாய் நின்றது. 'கற்பாடு அளித்த கனமாமணிப் பூண்செய் தோளான்' என்னும் சிந்தாமணிச் செய்யுளிற் போல. அரன் - பசுக்களின் பாசங்களை அரிப்பவன். தம்முதல் - உயிர்களுக்கு முதல்வனாக விளங்குபவன்; பரம் பொருள் விட்டு - ஐம்புல வேடரை விடுத்து நீங்கி. அந்நியம் இன்மையின் - வேறு அல்லாமையினால்

"மன்னவன்தன் மகன்வேடர் இடத்தே தங்கி
வளர்ந்து, அவனை அறியாது மயங்கி நிற்பப்
பின்னவனும் என்மகன்நீ, என்றவரிற் பிரித்துப்
பெருமையொடும் தான்ஆக்கிப் பேணுமா போல்,
துன்னியஐம் புலவேடர் கழலிற் பட்டுத்,
துணைவனையும் அறியாது துயறுரும் தொல் உயிரை,
மன்னும்அருட் குருவாகி வந்து, அவரின் நீக்கி
மலம்அகற்றித், தான்ஆக்கி மலரடிக்கீழ் வைப்பன்"

எனவரும் சிவஞானசித்தியார் சுபக்கப் பாடல், இதனையே முற்றுருவக்மாக விரித்தோதி விளக்குகின்றது.

முதல் அதிகரணம்

"ஈண்டு இவ்வான்மாக்களுக்கு முற்செய் தவத்தான் ஞானம் நிகழும் என்றது ; மேற்சரியை கிரியா யோகங்களைச் செய்துழி நன்னெறியாகிய ஞானத்தைக் காட்டி யல்லது மோட்சத்தைக் கொடா ஆகலான்".

(வெண்பா)

தவஞ்செய்தார் என்றும் தவலோகம் சார்ந்து
பவம்செய்து பற்றறுப்பார் ஆகத்-தவஞ்செய்த
நற்சார்பில் வந்துதித்து ஞானத்தை நண்ணுதலைக்
கற்றார்சூழ் சொல்லுமாம் கண்டு

பதவுரை :

தவம்செய்தார் - சரியை கிரியை யோகம் என்பவற்றைச் செய்தவர்கள்.

என்றும் - எக்காலத்தாயினும்,
தவலோகம் சார்ந்து - அவ்வத் தவப்பயன்களை எய்துதற்குரிய உலகத்தினை எய்தி,
பவம்செய்து - மீளவும் உலகத்தில் வந்து பிறத்தலைச் செய்து,
பற்றறுப்பார்ஆக - எஞ்சிய வினைப்பயன்களை நுகர்ந்து விடயப் பற்றறுத்தற் பொருட்டு,
தவஞ்செய்த - அவ்வாறு தவஞ்செய்து தோன்றிய,
நற்சார்பில் வந்துதித்து - நல்ல இனிய சூழலில் வந்து பிறந்து (தவத்தால் விடயப் பற்று அறுத்து),
ஞானத்தை நண்ணுதலை - ஞானத்தினைத் தலைப்படுவர் என்பதனை.
கற்றார்சூழ் - வீட்டுநூலைக் கற்றுணர்ந்தவர்களின் ஆராய்ச்சி,
கண்டுசொல்லும் - அந்நூலின் கருத்தை உணர்ந்து விளக்கும்.

குறிப்பு :

தவமுதிர்ச்சி உடையாருக்கு அன்றி, ஞானத்தை நண்ணுதல் கூடாது. இவ்வுலகத்தில் உடம்பொடு நின்று ஈட்டிய வினைகள், உயிர்களை மறுமை உலகிற் செலுத்தித் தத்தம் பயன்களை நுகர்விக்கும், தவம் செய்த வழியும் ஞானம் நிகழ்ந்தாலன்றி, ஏகதேசப் பற்றறுதல் இயலாது. உடம்பு இறக்கும் ஞான்று, மனம் ஒரு பொருளைச் சென்று பற்றியதாயின், அதனை அனுபவித்தற்குத் துணையாகி எஞ்சி நின்ற உடல் வினையோடும் பிறந்து அனுபவித்தன்றி, அவ்விடயப் பற்றறுதல் இயலாது. தவம் செய்தார் மனம் நல்விடயங்களையே பற்றுமாதலின் அவற்றை அனுபவித்தற்குரியதாய்ச் சிறந்த பிறவியை எய்துவர். தவமுதிர்ச்சி உடையார்க்கு எழுந்த நுகர்ச்சியானது, மெலியதாய்க் கழிந்தொழிவதன்றி, ஏனோர்க்குப் போல முறுகுதல் இன்மையின் இடையீடின்றிஞானம் நிகழும். இவையெல்லாம் வேதாகம நூற்றுணிபு என்பது, இப்பாடலின்திரண்ட கருத்து.

"பற்றறுப்பார் ஆக" என்னும் செயவென் எச்சம் "உண்ண (உண்ணுதற்பொருட்டு) வந்தான்" என்புழிப்போலப், பற்றறுத்தற்பொருட்டு என்னும் பொருள் தந்தது. கற்றாரது சொல்லுதற்றொழில், அவர் தம் சூழ்ச்சியின் மேல், ஏற்றிக் கூறப் பெற்றது. கற்றவர்கள் தமது சூழ்ச்சியான் உணர்ந்து சொல்லுவர் என்பது கருத்து. சூழ். சூழ்ச்சி-ஆராய்ச்சி. 'ஆம்' அசை, ஈண்டுத் 'தவம்' என்றது சரியை கிரியை யோகங்களை. 'தவஞ்செய்தார் என்றும் தவலோகம் சார்ந்து' எனப் பொதுப்படக் கூறினாராயினும், முறையே சரியைக்குச் சாலோகமும், கிரியைக்குச் சாமீபமும், யோகத்திற்குச் சாரூபமும், ஆகிய பதமுத்திகள் கொள்ளப்படும்.

நற்சார்பில் வந்து உதித்து ஞானத்தையடைதல், முற்பிறவிகளிற் செய்த தவமுயற்சி உடையார்க்கேயாம் என்பார் "தவஞ் செய்தார்" என்றார். இவ்வுலகத்தில் உயிர்களாற் செய்யப் படும் வினைகள் (தவவினையாயினும் ஏனைய வினையாயினும்), தத்தமக்குரிய உலகங்களிற் செலுத்தித் தத்தம் போகங்களைக் கொடுப்பது, எக்காலத்தும் தவறாது என்பதை உணர்த்துவார் "என்றுந் தவலோகஞ் சார்ந்து" என்றார். பற்றறுத்தற் பொருட்டு வந்துதிப்பர் என்றதனால், விடயங்களிற் பற்றுச் செல்லவில்லையாயின், இவ்வுலகத்தில் மீளவந்து பிறவாமல் மேற் கூறிய சாலோகம் சாமீபம் சாரூப்பியம் எனும் பதமுத்திகளி லிருந்தே ஞானத்தை அடைதலுங்கூடும் என்பதறிக. எனினும் தவஞ்செய்யினும் ஞானம் உண்டாயினன்றிப் பற்று முற்றிலும் அறாது. ஆதலால் ஞானமடையாதவர்களின் மனம், இறக்கும் போது விடயத்திற் பற்றும். பற்றவே, அதனை அனுபவித்தற் குத் துணையாகி எஞ்சி நின்ற உடல் வினையோடும் பிறந்து, அவ்விடயத்தை அனுபவித்த பின்னரே, அப்பற்றறுதல் கூடும். ஆதலால் "பவஞ் செய்து பற்றறுப்பார்" என்றார். தவஞ் செய்தார் மனம் நற்பொருள்களையே பற்றும். அவர்கள் நற்பற்றுக் காரணமாகப் பிறந்திடில் நல்லவர்கள் சூழலிலேயே சிறந்த பிறவியை எய்துவர். ஆதலால் "தவஞ்செய்த நற்சார்பில் வந்து உதித்து" என்றார்.

நற்சார்பு வாய்க்கப் பெற்றவர்களுக்கு ஞானம் கிடைத்தல் விரைவும் தெளிவுமாம் என்பார், 'ஞானத்தை நண்ணுதல்' என்றார். இவையெல்லாம் வேதாகம நூற்றுணிபும், அருளாளர்கள் தம் முடைய வாழ்க்கையிற் கண்டுணர்ந்து தெளிந்த அனுபவ மும்மாம் என்பார் "கற்றார் சூழ் கண்டு சொல்லும்" என்றார். ஆம் —அசை.

(வெண்பா)

"பசித்துண்டு பின்னும் பசிப்பானை ஒக்கும்,
இசைத்து வருவினையின் இன்பம்;—இசைத்த
இருவினை ஒப்பில், இறப்பில் தவத்தான்,
மருவுவன் ஆம் ஞானத்தை வந்து"

பதவுரை :

இசைத்து - அறநூல்களிலே சொல்லப்பட்டு,
வருவினையின் இன்பம் - வருவனவாகிய வினைப்பயனாகிய இன்பங்கள்,
பசித்து உண்டு - முன்னர்ப் பசியெடுத்து அது தீர உணவுகொண்டு,

பின்னும் - அதன்பிறகும்,
பசிப்பானை ஒக்கும் - பசிப்பவனுக்கு அவ்வுணவால்வரும் நிலையில்லாத இன்பத்தையே போலும். (ஆதலால்)
இசைத்த இருவினையும் - சொல்லப்பட்ட புண்ணிய பாவங்கள் இரண்டும்,
இறப்பில் தவத்தால் - அழிதல் இல்லாத சரியை கிரியை யோகங்கள் ஆகிய தவத்தினால்,
ஒப்பில் - சமமாகும் நிலை (இருவினையொப்பு) நேர்ந்தால்,
ஞானத்தை மருவுவன் - ஞானத்தைத் தலைப்படுவான்.

குறிப்பு :

அறநூலில் கூறப்படும் நல்வினையின் பயன்களெல்லாம் அழிவெய்துவன என்பதற்கு, அவ்வறநூலே சான்று என்பார், 'இசைத்து வருவினை' என்றார். வேள்வி முதலியனவற்றை விரித்த அறநூலே, அவற்றிற்குப் பயன் வேட்டன அளித்தல் (காமியம்) என்பதும் உடன் கூறுதலின், வேட்கப்பட்ட பொருள்கள் எல்லாம் அழிவெய்தும் என்பது பெறப்படும். ஒருவனைப் பந்தம் அடைவித்தலில் நல்வினைகள் பொன்விலங்கும், தீவினைகள் இரும்புவிலங்கும் போல்வன ஆகும். அழிவின்றி நிலைபேறுடைய ஞானத்தை, நிலைபேறின்றி அழிந்தொழியும் நல்வினைகள் அளிக்கமாட்டா. இறப்பில் தவம்-அழிவு அற்ற சரியை கிரியை யோகங்களால் வரும் பயன்கள். 'பின்னும்' என்ற உம்மை இறந்தது தழுவிய எச்சம். 'ஒப்பில்' என்பது செய்யின் என்னும் வினை எச்சம். 'தவத்தான்' என்பதனைத் 'தவத்து ஆன்' எனப் பிரித்துத் தவத்தினால் அவ்வுலகத்தில் எனப் பொருள் கொள்க. ஆன் - அவ்விடம், 'ஒப்பில்' என்றதனால் 'ஒவ்வாவிடில்' என்பது வருவித்துக் கொள்ளப்படும். ஆம்-அசை.

இசைத்து வருவினைகள் எல்லாம், பசுக்கள் எனப்படும் ஆன்மாக்களை நோக்கிச் செய்யப்படுதலில் பசு புண்ணியம் எனவும், இறப்பில் தவங்கள் எல்லாம் சிவபெருமானையே நோக்கிச் செய்யப்படுதலில் சிவபுண்ணியம் எனவும் பெயர் பெறும். பசு புண்ணியம் சிவபுண்ணியம் எனப் பாகுபாடு செய்தது, செய்வாரது கருத்து வேறுபாடு பற்றியே அன்றி, ஏன்று கோடல் பற்றி அன்று. செய்வாரது கருத்து வேறுபாடு உணர்ந்து, அதற்கு ஏற்பவே இறைவன் பயன் கொடுப்பான். பசுபுண்ணியங்களால் அன்றிச் சிவ புண்ணியங்களாலேயே ஞானம் கிடைக்கும் என்பது, இவ்வெண்பாவினால் அறிவுறுத்தப் பெற்றது.

8. இரண்டாம் அதிகரணம்

"இனி இவ்வான்மாக்களுக்குத் தம்து முதல் தானே குருவுமாய் உணர்த்தும் என்றது; அவன் அன்னியமின்றிச் சைதன்னிய சொரூபியாய் நின்றலான்."

(வெண்பா)

"மெய்ஞ்ஞானம் தானே விளையும்விஞ் ஞானகலர்க்கு;
அஞ்ஞான அச்சகலர்க்கு அக்குருவாய்,—மெய்ஞ்ஞானம்
பின்உணர்த்தும்; அன்றிப் பிரளயா கலருக்கு
முன்உணர்த்தும் தான்குருவாய் முன்"

பதவுரை :

விஞ்ஞானகலர்க்கு - ஆணவமலம் ஒன்றேயுடைய விஞ்ஞான கலர்களுக்கு,
தானே - முதல்வன் தன்மையில் நின்றவாறே,
மெய்ஞ்ஞானம் - தத்துவ ஞானத்தை,
விளையும் - விளைவிப்பன் ;
அன்றி - அவ்வாறு அல்லாமல்,
பிரளயாகலருக்கு - ஆணவம் மாயை என்னும் இருமலங்களையுடைய பிரளயாகலருக்கு,
தான் - முதல்வன்,
குருவாய் - தன்னுடைய இயல்பான வடிவையே குருவடிவமாய்க் காட்டி,
முன் உணர்த்தும் - முன்னிலையில் நின்று தத்துவ ஞானத்தை உபதேசித்து உணர்த்துவான்.
அஞ்ஞான அச்சகலர்க்கு - அவிச்சையை உடைய அந்தச் சகலர்களுக்கு,
அக்குருவாய் - அவர் வடிவம்போலும் வடிவு உடைய குருவாகி வந்து,
பின் - அவ்வடிவின் பின்னாக மறைந்து நின்று,
மெய்ஞ்ஞானம் உணர்த்தும் - முதல்வன் தத்துவ ஞானத்தை உணர்த்துவான்.
முன் - இவ்வேறுபாட்டை அறிவாயாக !

குறிப்பு :

எளிதின் அடப்படுதல் நோக்கி "அரிசி தானே அட்டது" என்றாற்போல, எளிதின் விளைவிக்கப்படுதல் நோக்கி, 'மெய்ஞ்

ஞானம் தானே விளையும்' என்றார். 'அரசன் எடுத்த (எடுப்பித்த) ஆலயம்' என்புழிப்போல, பிறவினை விகுதி குன்றி நின்றது எனினுமாம். மெய்ஞ்ஞானம்-வீடுபயக்கும் மெய்யுணர்வு. அச் சகலர்-மேற்கூறிய சரியை கிரியா யோகங்கள் செய்து முற்றிய சகலர். அஞ்ஞானம்-அவிச்சை, மாயாமலத்தின் காரியமாகிய மயக்கம். ஈண்டு மாயாமலம் 'அஞ்ஞானம்' எனப்பட்டது. விஞ்ஞானகலர்-விஞ்ஞானத்தால் கலையற்றவர்; விஞ்ஞானா கலர் என்பது விஞ்ஞானகலர் என மருவியது. பிரளயாகலர்-பிரளயத்தில் கலையற்றவர்; சகலர்-கலையோடு கூடியவர். இவர்கள் முறையே, ஒருமலமும் இருமலமும் மும்மலமும் உடையவர்கள்.

விஞ்ஞான கலர்க்குத் தன்மையில் உள்ளத்துள் நின்றும், பிரளயாகலர்க்கு நாற்றோள் முக்கண் நீலகண்டம் மான்மழு முதலியன உடைய திருவுருவத்துடன் முன்னிலையிலும், சகலர்க்கு அவர் போலும் வடிவுடைய குருவாய் மானிடப் போர்வையில் மறைந்து நின்று படர்க்கையிலும், இறைவன் ஞானத்தை உணர்த்துவன் என்பது, இப்பாடலின் கருத்து.

இம்மூவருள் சகலர்க்கு உணர்த்துங்கால் இயற்கை வடிவை ஒழித்துப் பிறிதொரு மானுட வடிவம் ஆதாரமாக நின்று உணர்த்துதலின், அது சாதாரம் (ஆதாரத்துடன் கூடியது) என்றும்; ஏனையஇரண்டும் நிராதாரம் (ஆதாரம் இல்லாதவை) என்றும் கூறப்படும்.

(வெண்பா)

அறிவிக்க அன்றி அறியா உளங்கள்;
செறியுமாம் முன்பின் குறைகள்;-நெறியிற்
குறையுடைய சொற்கொள்ளார்; கொள்பவத்தின் வீடுஎன்;
குறைவில்சகன் சூழ்கொள் பவர்க்கு.

பதவுரை :

உளங்கள் — உயிர்கள் எல்லாம்,
நெறியின்— தமக்குரிய படிவழியில் வைத்து,
அறிவிக்க அன்றி — முதல்வன் அறிவித்தால் அறியும் இயல்பின அல்லாமல்,

அறியா—ஒன்றுபோல் அறிவிக்க அறியும் இயல்பின அல்ல; (ஆதலால்),

7

குறைவுஇல்-அறிவால் குறைபாடு இல்லாத,
சகன் - சகக் கடவுளது,
சூழ்கொள்பவர்க்கு- அருள்மொழியைக் கொண்டு உணரும் இயல்பினராகிய பிரளயாகலர் சகலர்க்கு,
குறைகள்-அறிவித்தால் அறிதல் ஆகிய உபதேசமொழிகள்,
முன்பின் செறியுமாம்- முன்னிலையிலும் பின்னிலையிலும் நிகழ்வன ஆகும்.
குறையுடைய சொற் கொள்ளார்க்கு - குறைவில் சகனால் ஆகிய குறைவினையுடைய உபதேச மொழிகள் கொண்டு உணர வேண்டாத விஞ்ஞான கலர்க்கு,
கொள்பவத்தின் - முதல்வனால் கொள்ளப்பட்ட தன்னுண்மை மாத்திரத்தில்
வீடு என் - வீடு பயக்கும் உணர்வு உண்டாகும் என்று அறிக.

குறிப்பு :

அறிவித்தற்கு எழுவாய் (முதல்வன்), மேலை வெண்பாவினின்றும் வருவிக்கப்பட்டது. 'அன்றி அறியா' என எதிர்மறையாற் கூறினார், இன்றியமையாமை உணர்த்துதற்கு. 'நெறியின்' என்புழி இன் உவமஉருபாய் வந்தது. 'முன்பின்னாக' என்று ஆக்கச் சொல் வருவித்து உரைக்க. குறை - இன்றியமையாப் பொருள். குறைவுடையார்களைக் குறைகள் என உபசரித்தார். 'போல' என்பது சொல்லெச்சம். சொல்லும் சூழும் ஆகுபெயர். சொல்- உபதேச மொழி, சூழ் - உபதேசமொழி. 'கொள்பவம்' என்பதில், பவம் என்பது உண்மை. நிராதாரம் என்னும் பொருள் குறித்தது. சகம் - நிலவுலகம். 'சகன்சூழ் கொள்பவர்க்கு' என்புழி, சகனால் என மூன்றன் உருபு விரித்துரைக்க. நூல் குறைவுடையதாயினும், அதனைக் கேட்பித்துச் சிந்திப்பித்துத் தெளிவிக்கும் குருவினது அறிவாற்றலில் குறைபாடு இன்மையின், தெளிந்து வீடு எய்துதல் கூடும் என்பார், 'குறைவில் சகன்' என்று சிறப்பித்தார். 'சொற் கொள்ளார்க்கு' என்று நான்கன் உருபு விரித்துக் கொள்க.

உயிர்கள் அறிவித்தாலன்றி அறியும் இயல்பின அல்ல. அறிவித்த வழியும் ஒன்று போல் மற்றொன்று அறியும் தகையன அல்ல. உயிர்களுக்கு இறைவன் துணையாய் நின்று அவ்வவற்றின் தகுதிக்கு ஏற்பப் படிமுறையே வைத்துத்தான் அறிவித்தல் வேண்டும். அதனாலேயே விஞ்ஞானகலர்க்கு உயிர்க்குயிராய் உள் நின்று அறிவினால் தன்மையிலும், பிரளயாகலர்க்குத் திருவருள் உருக்கொண்டு அறிவாலும் ஆற்றலாலும் முன்னிலையிலும்,

சகலர்க்கு அறிவு ஆற்றல் அன்பு என்னும் மூன்றாற் படர்க்கையிலும், இறைவன் அறிவித்தல் இன்றியமையாததாயிற்று.

(வெண்பா)

இல்லா முலைப்பாலுங் கண்ணீரும், ஏந்திழைபால்
நல்லாய்! உளவாமால்; நீர்நிழல்போல்—இல்லா
அருவாகி நின்றானை, யார் அறிவார்? தானே
உருவாகித் தோன்றானேல் உற்று.

பதவுரை:

நல்லாய் - அறிவால் நன்மையுடைய மாணாக்கனே!
ஏந்திழைபால் - ஏந்திய இழைகளை அணிந்த ஒரு பெண்ணுக்கு,
முலைப்பாலும் கண்ணீரும் - (அவள் தன் குழந்தையின்பாற் கொண்ட அருவாகிய அன்பினைப் பிறர் அறியும் பொருட்டு வெளிப் படுத்தும் அன்பின் உருவமாகிய) முலைப்பாலும் கண்ணீரும்,
இல்லா - (அவள் தன் குழந்தையைக் காணும் முன்பு) இல்லாதனவாய்,
உளவாம் - பின்பு உண்டாகும்:
நீர்நிழல்போல் - நீரின்கண் பொருந்தியுள்ள நிழலைப் போல,
இல்லா அருவாகி நின்றானை - (உயிர்கள் மாட்டுப் பொருந்திப் புலப்படுதல்) இல்லாமல், அருவமாய் நின்ற முதல்வனை,
தானே - அம் முதல்வனே
உருவாகி உற்றுத் தோன்றானேல் - குருவடிவம் கொண்டுவந்து தோன்றி நின்று உணர்த்தானாயின்,
யார் அறிவார் - யார்தான் அறியவல்லார்?

குறிப்பு:

ஒரு பெண் தன்னுடைய குழந்தையின் இடம், தனக்கு உள்ள அருவாகிய அன்பினை வெளிப்படுத்துவதற்கு, அவ் அன்பின் வடிவாகிய முலைப்பாலும் கண்ணீரும், குழந்தையைக் காண்பதற்கு முன்பு அவள் மாட்டு இல்லாமற் பின்னர் உளவாகும். அது போல, நீரின்கண் நிழல்போல, ஆன்மாவின்பாற் பொருந்தி வெளிப்படுதல் இல்லாமல் அருவமாய் நின்ற முதல்வன், முன்னே வெளிப்படான் ஆயினும், பின்னே குருவடிவமாய்த் தோன்றி வந்து மெய்ப் பொருளை உணர்த்துவன். அங்ஙனம் முதல்வனே

உணர்த்தானாயின், அவனை உணர்வார் உலகில் ஒருவரும் இல்லை என்பது இப்பாடலின் கருத்து.

நூல் கொள்பவராகிய சகலர்க்கு அந் நூலானே அறிதலே அமையும். குருவின் உபதேசம் மிகை என்னும் ஐயத்தை நீக்கும் முகத்தால், அருவாய் நின்ற முதல்வனை அறிவித்தற்கு நூல் மட்டும் அமையாமையின், அம்முதல்வனே குருவாய்த் தோன்றி வந்து உணர்த்துதல் வேண்டும் என்பார், "யார் அறிவார், தானே உருவாகித் தோன்றானேல் உற்று?" என்றார். எதிர்மறையாற் கூறினார், இன்றியமையாமை உணர்த்துதற்கு.

முலைப்பாலும் கண்ணீரும் அன்பை விளக்கும் என்பது, "சுரந்த திருமுலைக்கே துய்ய சிவஞானம், சுரந்துண்டார் பிள்ளை எனச் சொல்லச் - சுரந்த, தனமுடையாள் தென் பாண்டி மாதேவி தாழ்ந்த - மனமுடையாள் அன்பிருந்த வாறு" என்பதனாலும், "அன்பிற்கும் உண்டோ அடைக்குந்தாழ்? ஆர்வலர் புன்கண்நீர் பூசல் தரும்" என்பதனாலும் அறியப் பெறும்.

அருவப் பொருள்போற் புலப்படாத இயல்பு பற்றி முதல்வனை 'அரு' என்றல் சாலும் என்பார், "இல்லா அருவாகி நின்றான்" என்றார். இச்சூத்திரம் எடுத்துக்காட்டு உவமை. 'யார் அறிவார்?' என்றது, ஒருவரும் அறியமாட்டார் என்னும் பொருளது. இல்லா - இல்லாவாய்; வினையெச்சக் குறிப்பு முற்று. 'இல்லாவாய், உளவாம்' என இயையும். 'ஆல்' அசை.

மூன்றாம் அதிகரணம்

"இனி இவ்வான்மாக்கள் ஐயுணர்வுகளால் மயங்கித் தம்மை உணரா என்றது; அவைதான் பளிங்கில் இட்ட வன்னம்போல் காட்டிற்றைக் காட்டி நிற்றலான்"

(வெண்பா)

"பன்னிறங் காட்டும் படிகம்போல், இந்திரியம்
தன்னிறமே காட்டுந் தகைநினைந்து—பன்னிறத்துப்
பொய்ப்புலனை வேறுணர்ந்து பொய்பொய்யா மெய்கண்டான்
மெய்ப்பொருட்குத் தைவமாம் வேறு"

பதவுரை :

பன்னிறம் காட்டும் படிகம்போல் - தன்னைச் சார்ந்த பல நிறங்களின் இயல்பையே தன்மாட்டுக் காட்டிநிற்கும் இயல்பை உடைய பளிங்கு போல,

இந்திரியம் தன்னிறமே காட்டும் - தன்னைச் சார்ந்த இந்திரியங்களின் இயல்பையே, சார்ந்ததன் வண்ணமாய்த் தன்பாற் காட்டுகின்ற,

தகை நினைந்து - தனது இயல்பை (ஆன்மா) முன்னர்ச் சிந்தித்து அறிந்து கொண்டு,

பன்னிறத்துப் பொய்ப் புலனை - (படிகம் பல நிறங்களைக் காட்டினாலும், அப்பல நிறங்களும் படிகத்திற்கு வேறு என்று அறியுமாறு போல்) பலவகை இயல்புடைய இழிந்த பொறிகளை,

வேறு உணர்ந்து - தன்னின் வேறுபட்டவை என்று தெளிந்து,

பொய் பொய்யா - அவற்றின் பொதுவியல்பு பொய்யாக ஒழியுமாறு,

மெய்கண்டான் - தனது சிறப்பியல்பை உணர்ந்தவன்,

வேறு - அவ் அசத்தாகிய பொறிகளுக்கு வேறான,

மெய்ப்பொருளுக்கு - சிவசத்து ஆகிய பரம் பொருளுக்கு,

தைவம் ஆம் - அடிமை ஆவன்.

குறிப்பு:

பளிங்கானது, தன்னைச் சார்ந்த பலவகை நிறங்களையும் தன்பாற் காட்டி நிற்கும்; அதுபோல உயிரானது தன்னைச் சார்ந்துள்ள இந்திரியங்களின் இயல்பையே தன்பாற் காட்டி நிற்கும். பளிங்கானது தன்னைச் சார்ந்த பல்வேறு நிறங்களின் வேறாதல் போல, உயிரும் தன்னைச் சார்ந்துள்ள இந்திரியங்களின் வேறுபட்டது. நிறங்கள் பளிங்கின் வேறானவை என்று கண்டு பளிங்கின் சிறப்பியல்பை உணர்தல் போல, இந்திரியங்கள் தன்னின் வேறுபட்டவை என்று, உயிரானது உணர்ந்து கொண்டால், அவ்வுயிர் தன் சிறப்பியல்பை உணரப் பெறும்: அங்ஙனம் உணர்ந்தால், உயிரானது சிவபரம் பொருளுக்கு அடிமையாய், அப்பரம் பொருளின் இயல்பு தன்னிடத்தில் விளங்கப் பெறும் என்பது, இப்பாடலின் கருத்து.

படிகம் - பளிங்கு, தகை நினைந்து - தனது இயல்பைச் சிந்தித்து அறிந்து கொண்டு. பொய்ப் புலனை - பொதுவியல்பைச் செய்யும் இந்திரியங்களை. பொய் - இடையே விளங்கி மறைவதாகிய பொதுவியல்பு, மெய்-எக்காலத்தும் நிலை பெற்றுள்ளதாகிய சிறப்பியல்பு. தைவம்-தேவனது உடைமை. 'ஆக' என்பது 'ஆ' எனக் கடைக் குறைந்து நின்றது. பொய் பொய்யாக - பொதுவியல்பு பொதுவியல்பேயாய் ஆகி ஒழியுமாறு. மெய்கண்டான் - சிறப்பியல்பை உணர்ந்தவன். மெய்ப்பொருள் - சிவபரம் பொருள் தைவம் - தேவனது உடைமை, அடிமை. ஆம்-ஆகும்.

"பன்னிறங்கள் அவைகாட்டும் படிகம்போல், உள்ளம்
பலபுலன்கள் நிறங்காட்டும் பரிசு பார்த்திட்டு,
இந்நிறங்கள் என்நிறம்அன்று என்று, தன்தன்
எழில்நிறம்கண்டு அருளினால் இந்நிறத்தின் வேறாய்ப்,
பொய்ந்நிற ஐம்புலன் நிறங்கள் பொய்எனமெய் கன்டான்,
பொருந்திடுவன் சிவத்தினொடும், போதான் பின்னை;
முன்நிறை நீர் சிறைமுறிய முடுகி ஓடி
முந்நீர்சேர்ந்து, அந்நீராய்ப் பின்நீங்கா முறைபோல்"

எனவரும் சிவஞான சித்தியார் செய்யுள் (259), இங்கு உணரற்பாலது.

நான்காம் அதிகரணம்

"இனி இவ்வான்மாத் தன்னை இந்திரியத்தின் வேறாவான் காணவே, தமது முதல்வன் சீபாதத்தை அணையும் என்றது; ஊசல் கயிறு அற்றால் தாய் தரையேயாம் துணையான்".

(வெண்பா)

சிறைசெய்ய நின்ற செழும்புனலின், உள்ளம்
சிறைசெய் புலன்உணர்வில் தீர்ந்து,—சிறைவிட்டு
அலைகடலிற் சென்றடங்கும் ஆறுபோல், மீளாது
உலைவில் அரன் பாதத்தை உற்று

பதவுரை :

சிறைசெய்ய - ஒருவன் அணைகட்டித் தடை செய்ய,
நின்ற - அதனால் தடையுண்டு தேங்கி நின்ற,
செழும்புனலின் - ஆற்றின் வெள்ள நீர் போல,
உள்ளம் - (கருவிகளால் ஆகிய பாசஞானம் தனது வியாபகத்தைத் தடைசெய்ய அதன்கண் ஏகதேசமாய் அடங்கித் தடையுண்டு கிடக்கின்ற) உயிர்,
சிறைவிட்டு - அவ் அணைமுறிந்து தடைதீர்ந்த வழி,
அலைகடலில் சென்று - (இடையீடு இன்றிக்) கடலின்கண் முடுகிச் சென்று,
அடங்கும் ஆறுபோல் - அக்கடல் நீரேயாய், அதனுள் அடங்கி மறிந்து வாராத ஆற்றுநீர் போல,
சிறைசெய் - தனது வியாபகத்தைத் தடைசெய்து வந்த,
புலன் உணர்வில் தீர்ந்து - பாசஞானத்திலிருந்து விடுபட்டு,
உலைவுஇல் - கேடு இல்லாத,
அரன் பாதத்தை உற்று - சிவபிரானது திருவடியைத் தலைக்கூடி,

மீளாது - அத் திருவடி நிறைவேயாய், அதன் கண் அடங்கிப் பின்பு மீளுதல் செய்யாது.

குறிப்பு :

அணையால் தடைசெய்யப்பட்டுத் தேங்கி நின்ற ஆற்று வெள்ள நீர்போல, கருவிகளால் ஆகிய பாசஞானம் தனது வியாபகத்தைத் தடுக்க, அதனால் ஆன்மா தடையுண்டு நிற்கும்.

அணை முறிந்து தடை நீங்கிய வழி, அவ்வாற்று வெள்ளநீர் கடலிற் சென்று அடங்கிக் கலந்து, அந்நீரேயாய்ப் பின்பு அதனினின்று மீளுதல் செய்யாது. அதுபோலக் கருவிகளான் ஆகிய பாசஞானத் தடையினின்று விடுபட்டு நீங்கியவழி, ஆன்மாவானது சிவபிரானின் திருவடியிற் பொருந்தி, அத் திருவடி நிறைவேயாய் அடங்கிப் பின்பு அதனினின்று மீளுதல் செய்யாது நிலைபெறும்.

மலசத்திக்குக் கேடுண்மையின் அதனினின்று விடுபட்ட உயிர், கருவிகளின் மீளுதல்கூடும்; சிவசக்திக்கு அவ்வாறு கேடின்மையின் சுத்த நிலை எய்திய உயிர், அதுபோல் மீளுதற்கு ஓர் இயைபும் இல்லை என்பார் "உலைவில் அரன் பாதம்" என்றார். சிறை செய்ய - அணை கட்டித் தடுக்க. நின்ற - தேங்கி நின்ற. செழும் புனலின் - ஆற்றுவெள்ளம்போல; இன் உவமை உருபு. உள்ளம் - உயிர். புலன் உணர்வில் தீர்ந்து - பாசஞானத் தடையினின்று விடுபட்டு. உலைவு - கேடு. உலைவுஇல் - கேடுஇல்லாத. அரன்- உயிரின் பாசங்களை அரிப்பவன்.

(வெண்பா)

எவ்வுருவும் தான்என்னில் எய்துவார் இல்லைதாள்;
இவ்வுருவின் வேறேல் இறைஅல்லன்;—எவ்வுருவும்
கண்போல் அவயவங்கள் காணா; அக் கண்ணில்லார்
கண்பேறே காண்அக் கழல்

பதவுரை :

எவ்வுருவும் - (உயிர் உணர்வே அன்றி) எவ்வகைப்பட்ட புலனுணர்வும்,

தான் என்னில் - சிவமேயாகும் என்றால், (அதில் சிறப்பு ஏதும் இல்லாமையால்),

தாள் எய்துவார் இல்லை - புலன்வழி ஒழுகும் சகலநிலையைக் கைவிட்டுத் திருவடியைத் தலைக்கூட விரும்புவார் ஒருவரும் இரார்.

இவ்வுருவின் வேறேல் - (அதுபற்றி முதல்வன்) இப்புலனுணர்வுகளுடன் (இயைபின்றி) வேறாக நிற்பன் என்றால்,

இறை அல்லன் - (அப் புலனுணர்வுக்கு அவனால் ஆகற்பாலது ஒன்றும் இல்லையாய்) அவன் ஆண்டைக்கு), இறைவன் அல்லன் எனப்பட்டு இழுக்காய் முடியும்.

எவ்வுருவும் - உயிருணர்வுபோலப் புலனுணர்வுகளும், (கலப்பினால் சிவமேயாம் ஆயினும் இரண்டும் தம்முள் ஒப்பன அல்ல);

அவயவங்கள் கண்போல் காணா - உயிர் ஐம்பொறிகளிலும் ஒப்ப நிற்பினும், அவற்றுள் மெய் வாய் மூக்கு செவி என்னும் நான்கு அவயவங்களும், கண் இந்திரியம் ஒளியால் ஆன்ம போதத்தோடு விரவிச் சேய்மைக்கண்ணதாகிய விடயத்தையும் வியாபித்து அறியுமாறு போல, வியாபித்து அறிய மாட்டாவாய்த் தம்மாட்டு வந்த விடயங்களை மட்டும் நின்றாங்கு நின்று இயைந்து அறியும் தன்மையவாம்.

அக்கழல் - அக்கண்ணினது வெற்றிப்பாட்டை,
அக்கண்ணில்லார் - அக்கண் ஒளி இழந்தாரது,
கண்பேறே - கண்பேற்றின்கண்,
காண் - கண்டு அறிவாயாக.

குறிப்பு :

உயிர் உணர்வேயன்றிப் புலன்உணர்வும் கூடச் சிவமேயாகும் என்றால், புலன்வழி ஒழுகும் சகல நிலையைக் கைவிட்டுத் திருவடியைத் தலைக்கூடும் சுத்த நிலையை அடைய விரும்புவோர் ஒருவரும் இரார். முதல்வன் புலனுணர்வோடு எத்தகைய இயைபும் இன்றி வேறாய் நிற்பன் என்றால், அப்புலன் உணர்விற்கு அவனால் ஆகற்பாலது யாதொன்றும் இல்லையாய், இறைவனின் முதன்மைக்கு இழுக்காய் முடியும். உயிருணர்வு போலப் புலன் உணர்வும் கலப்பினால் சிவமேயாகும். எனினும், இரண்டும் தம்முள் ஒப்பன அல்ல. எதுபோல எனில், உயிர் ஐம்பொறிகளிலும் ஒப்ப நிற்பினும், மெய் வாய் மூக்கு செவி என்னும் நான்கும், கண் இந்திரியம் ஒளியால் உயிர் உணர்வோடு விரவி நின்று,

செய்மைக்கண்ணதாகிய பொருளையும் வியாபித்து அறியுமாறு போல, வியாபித்து அறியமாட்டாவாய் நிற்கும். கண் இந்திரியம் பொருள்களைச் சென்றும் நின்றும் பற்றி அறியும். ஆனால் ஏனைய பொறிகள் நான்கும் தம்மாட்டு வந்த பொருள்களை மட்டுமே நின்றாங்கு நின்று அறியும். கண்ணிற்கு வெற்றிப் பாடு ஆவது, இங்ஙனம் ஏனைய நான்கு பொறிகளிலும் மேம்படுதல். கழல் என்பது காலணி மணிவடம், அணிவார்க்கு உளதாகும் வெற்றிப்பாட்டைக் 'கழல்' என்று சிறப்பித்தார்.

'எவ்வுருவம் - இவ்வுருவின்' என்பவற்றுள், உரு என்பது பொருட்டன்மையை உணர்த்திற்று. 'எவ்வுருவும் கண்போல்' என்புழி, உரு என்னும் சொல், உறுப்பு என்னும் பொருளில் வந்தது. உறுப்பு ஆதாரமாக நிற்றலானும், உறுப்புப் போறலானும், இந்திரியங்களை உறுப்பு என்றார். கழல் அணிதற்கு ஏதுவாகிய வெற்றிப்பாட்டைக் கழல் என்று சிறப்பித்தார். கழல் - காலணி மணிவடம். 'அக்கண்' என்புழி அகரச் சுட்டு சிறப்பின்கண் வந்தது. காண் - முன்னிலை ஏவல். பேறே - பேற்றின்கண்; ஏகாரம் ஏழன் உருபுப் பொருள் உணர்த்தியது.

''கண்போல் அவயவங்கள் காணா; அக்கண்ணில்லார் கண் பேறே காண் அக்கழல்'' என்பது, முதல்வன் ''உயிருணர்வு புலனுணர்வு என்னும் இரண்டினும் ஒப்ப விரவி நிற்பினும், உயிருணர்வு போலப் புலனுணர்வு வியாபக விளக்கமாதல் இன்றி, ஏகதேச விளக்கமாம். உயிருணர்விற்கு உளதாகிய அம் மேம்பாடு அவ்வியாபகவுணர்வை இழந்த பசுத்துவமுடையார் மாட்டு அறியப் படாதாயினும், அவரது பசுத்துவம் நீங்கிய சிவப்பேற்றின்கண் அறியப்படும் என்பது புலப்பட வைப்பதனால், ஒட்டு என்னும் பிறிது மொழிதல் அணியாகும்.

(வெண்பா)

ஐம்பொறியின் அல்லைஎனும் அந்ததர! சிவனை
ஐம்பொறியை விட்டங்கு அணைசகலன்,-ஐம்பொறியின்
நீங்கான்; நீர்ப் பாசிபோல் நீங்கும்மல கன்மம்வரின்,
நீங்காணை நீங்கும் நினைந்து

பதவுரை :

ஐம்பொறியின் - ஐம்பொறிகள்போல,

அல்லை - ஏகதேச விளக்கம் உடையவன் அல்லை (வியாபக விளக்கம் உடையை),
ஏனும் - என்று அறிவுறுத்தப்படுகின்ற,
அந்தரர - சித்தாந்த மகாவாக்கியத்தைப் பெற்றுடைய மாணவனே!
அங்கு - மேற்கூறியபடி,
ஐம்பொறியைவிட்டு - ஐம்பொறிகளால் ஆகிய புலன்உணர்வில் நீங்கி
அணைசகலன் - சிவபிரான் திருவடியை அணைகின்ற சகலான்மா,
ஐம்பொறியின் நீங்கான் - அவ் ஐம்பொறிகளால் மீளவும் அத் திருவடியை நீங்குவான் அல்லன்;
நீர்ப்பாசிபோல் - கல்எறியும் வழி நீங்கிய நீர்ப்பாசி, அது விடும் வழிப் பரக்குமாறு போல;
நீங்கும் மலகன்மன் வரின் - சிவபிரான் திருவடியை அணைந்து நிற்குங்கால் நீங்குகின்ற மலகன்ம மாயைகள், வாதனை வயத்தால் நிகழும் பயிற்சி பற்றி மீளவும் வந்து கூடுமாயின்,
நீங்கானை - அவ்வழியும் தன்னைவிட்டு நீங்காமல் நிற்கும் முதல்வனை,
நினைந்து - சிந்தித்துத் தியானித்து,
நீங்கும் - மலகன்ம மாயைகளை நீக்கிக் கொள்ளும்.

குறிப்பு :

ஆற்றுநீரானது கடலிற் சென்று கலந்து அடங்கும் ; அடங்குமாயினும் அவ்வாற்றின் வழியாக அதனினின்று மீளுதலும் கூடும். அது போலவே, சிவபிரான் திருவடியை அடைந்த உயிர், அத்திருவடியில் அடங்கியிருத்தலேயன்றி, ஒரோஒருகால் புலன்களின் வழியில் மீளுதலும் கூடும். ஆதலால் ஒருபோதும் மீளாது என்பது பொருந்தாது என்று கூறுவோரை மறுத்து, அவ்வாறு மீளுதற்குக் காரணம் பழைய மலவாசனை என்றும், அப்பழைய மலவாசனையால் புலன்களின் வழியில் மீள நேரின், ஆற்றுநீர் ஆற்றுநீராகவே திரும்பாது, கடல்நீராகத் திரும்பி மீண்டும் அக்கடலிற் சென்று அடங்குமாறு போல, திருவடியை மறவாத அன்பினால் அக்கருவிகளை விட்டு நீங்கி, மீண்டும் திருவடியை அடைந்து, அதன் கண்ணேயே அடங்கி நிற்கும் என்று கூறி, மீளாமையை வலியுறுத்தியவாறு.

ஐம்பொறிகளை விட்டன்றி, ஆன்மா இறைவனை அணைதல் கூடாது என்பார் "ஐம்பொறியை விட்டு அங்கு அணை சகலன்"

என்றும் ; ஐம்பொறியைவிட்டு நீங்கிய இடத்தில் சிவன் மீளாமையை வலியுறுத்துவார் 'சகலன்(ஐ) ஐம்பொறியின் (ஆல்) நீங்கான்' என்றும்; ஒருகால் மீளுமாயின் அதற்குக் காரணம் இஃது என்று உவமை முகத்தால் உணர்த்துவார் 'நீர்ப்பாசிபோல்' என்றும்; ஐம்பொறியின் மீளுமாயின் அவற்றிற்கு மூலமாகிய மலகன்மம் மாயைகளும், அதுபற்றாக வந்துகூடும் என்பார் 'மலகன்மம் வரின்' என்றும்; அம்மீட்சியை நீக்குதற்கு உபாயம், கூறுவார் 'நீங்கானை நினைந்து நீங்கும்' என்றும் கூறினார். 'அந்தம்' என்றது தீவிர சத்திநிபாதத்தை. மேம்பட்ட சத்தி நிபாதம் உடையாய் என்பார் 'அந்தர ?' என்றார். சகலனை என்னும் இரண்டன் உருபு விகாரத்தால் தொக்கது. மலகன் மம் எனவே இனம் பற்றி மாயையும் கொள்ளப்படும். 'மலகன்மம் வரின்' என்றதனால் வருதல் ஒருதலையன்று; வருதல் வாசனா மலம் உள்ள வழியே என்பது பெற்றாம்.

> "எங்கும்தான் என்னில்நாம் எய்த வேண்டா ;
> எங்கும்இலன் என்னின்வேறு இறையும் அல்லன் ;
> அங்கம்சேர் உயிர்போல்வன் என்னின், அங்கத்து
> அவயவங்கள், கண்போலக் காணா; ஆன்மா
> இங்குநாம் இயம்புந்தத் துவங்களின்வைத்து அறிவது ;
> இறைஞானம் தந்துதாள் ஈதல், சுடர்இழந்த
> துங்கவிழி, சோதியும்உட் சோதியும்பெற் றாற்போல்,
> சோதிக்குட் சோதியாய்த் தோன்றிடுவன் காணே."

> "பாசிபடு குட்டத்திற் கல்லினைவிட்டு எறியப்
> படும்பொழுது நீங்கி, அது விடும்பொழுதிற் பரக்கும் ;
> ஆசுபடு மலமாயை அருங்கன்மம் அனைத்தும்
> அரன்அடியை உணரும்போது அகலும்,பின் அணுகும்
> நேசமொடும் திருவடிக்கீழ் நீங்காதே தூங்கும்
> நினைவுடையோர், நின்றிடுவர் நிலையதுவே ஆகி;
> ஆசையொடும் அங்கும்இங்கும் ஆகிஅல மருவோர்,
> அரும்பாசம் அறுக்கும்வகை அருளின்வழி உரைப்பாம்"

எனவரும் சிவஞானசித்தியார் செய்யுள்கள், இச்சிவஞானபோத வெண்பாவினை அடியொற்றி அமைந்தனவாகும்.

ஒன்பதாம் சூத்திரம்
ஆன்மசுத்தி (சாதிக்கும் முறைமை)

(வெண்பா)

"ஊனக்கண் பாசம் உணராப் பதியை
ஞானக் கண்ணினிற் சிந்தை நாடி;
உராத்துனைத் தேர்த்தெனப் பாசம் ஒருவத்
தண்நிழல்ஆம் பதி;விதி எண்ணும் அஞ்செழுத்தே"

பதவுரை :

ஊனக்கண் - குறைந்த அறிவாகிய பசு அறிவினாலும்,
பாசம் - பாச அறிவினாலும்,
உணராப் பதியை - உணரப்படாத முதல்வனை
ஞானக்கண்ணினில் - அவனது திருவடிஞானம் என்னும் அறிவினால்,
சிந்தை - உன் உள்ளத்தினிடத்தே,
நாடி - ஆராய்ந்து அறிவாயாக.
உராத்துனைத் தேர்த்துஎன - பரந்து திரிதற்கண்மிக்க வேகம் உடைய பேய்த்தேர் என்னும் கானல்நீர் போன்று, விரைந்து கழியும் இயல்பிற்றுஎன்று அறிந்து,
பாசம் - நிலம் முதல் நாதம் முடிவாகச் சொல்லப் பெறும். பாசக்கூட்டத்தை,
ஒருவ - நீங்குதலால்,
பதி - பதிஞானமானது,
தண்நிழல்ஆம் - (பிறவித் துன்பமாகிய வெப்பத்துக்குக்) குளிர்ந்த நிழலாய் வெளிப்பட்டு விளங்கும். (அப்பதிஞானக் காட்சி இடையறாது நிகழ்ந்து வருதற் பொருட்டு),
அஞ்செழுத்து - திருவைந்தெழுந்து மந்திரமானது.
விதி எண்ணும் - விதிப்படி அறிந்து கணிக்கப்படும்,

குறிப்பு :

ஊனம் - குறைவு. *கண்* - அறிவு. *ஊனக்கண்* - குறைந்த அறிவாகிய பசு(உயிர்) அறிவு. *பாசம்* - பாசஅறிவு. *நாடி* - நாடுக; ஆராய்ந்து அறிக; இகர ஈற்று முன்னிலை ஏவல் " நன்றுமன் இது நாடாய் கூறி (கூறுதி) " என்னும் அகநானூற்றுப் பாடல் வரியிற்போல. *உராத்துனைத்தேர்* - ஒருவனால் ஊரப்படாத வேகத்தை உடைய தேர்; பேய்தேர்; கானல்நீர். 'ஊரா' என்பது

'உரா' எனக் குறுகிநின்றது, உராவுதல் - உலாவுதல்· உலாவுதல் - பரந்து திரிதல். துனை - வேகம். உராத்துனை - பரந்து திரிதற்கண் மிக்க வேகம்; ஏழாம் வேற்றுமைத் தொகை. எண்ணும் - அறிவாற் கணிக்கப்படும்; 'எண்ணுங்கள்' எனஏவல் வினையாகவும் பொருள் கொள்ளலாம்.

பசுஞானம் பாசஞானம்ஆகியவற்றால் இறைவனை அறிதல் இயலாது ஆதலின், 'ஊனக்கண்,.பாசம், உணராப் பதி' என்றார் பாசமா ஞானத்தாலும் படர்பசு ஞானத்தாலும் ஈசனை உணர, ஒண்ணாது'' என்பது சிவப்பிரகாசம்.

திருவைந்தெழுத்து, மந்திரத்தில், சி சிவத்தினையும், வ அருளையும், 'ய உயிரையும், ந திரோதானசக்தி என்னும் மறைப்பு ஆற்றலையும், ம ஆணவம் முதலிய மலங்களையும் குறிக்கும்என்பர்.

தம் முதல்வன், குருவுமாகப் போந்து உணர்த்திய திருவைந்தெழுத்தினைச் சிந்தனை செய்துணர்ந்து கணிக்கும் முறையினால், ஐம் புலவேடர்களோடு கலந்து பழகி வளர்ந்த குற்றம் நீங்கி, உயிர் தன்னைத் தூய்மைசெய்து கொள்ளும் நெறியினையுணர்த்துவதனால், இச் சூத்திரம் ஆன்மசுத்தியினை உணர்த்திற்று.

൭. முதல் அதிகரணம்

"ஈண்டு அம்முதலை ஞானக்கண்ணாலே காண்க என்றது; அவன் வாக்கு மனாதீத கோசரமாய் நிற்றலான்."

(வெண்பா)

''நாடியோ ? என்போ ? நரம்புசீக் கோழையோ ?
தேடி எனைஅறியேன்; தேர்ந்தவகை—நாடி; அரன்
தன்னாலே தன்னையுங் கண்டு, தமைக்காணார்
என்னாம் எனஅறிவார் இன்று''

பதவுரை :

நாடியோ - இடை பிங்கலை சுழுமுனை என்னும் நாடிகளோ,
என்போ - எலும்புகளோ,
நரம்பு - நரம்புகளோ,
சீ - புண்ணில் வரும் நீரோ,
கோழையோ - ஐ என்னும் சிலேத்துமமோ,
தேடி எனை அறியேன் - இவற்றுள் யான் யார் என்று என்னைத் தேடியும் அறிகின்றிலேன் ;

தேர்ந்தவகை - இவ்வாறு தேடித் தேர்கின்ற தேர்ச்சி அறிவின் கண்ணே,

நாடி - (இதனைத் தெளிவிப்பதோர் அறிவுவேறு உண்டு என்று) ஆராய்ந்து நோக்கி,

அரன் தன்னாலே - (அவ்வாறு நாடுங்கால் விளங்கித் தோன்றுவதாகிய) முதல்வனது திருவடி ஞானத்தால்,

தன்னையுங் கண்டு - முதல்வனையும் உணர்ந்து,

தமைக்காணார் - (முதல்வனின் வியாப்பியமாய் நின்று அங்ஙனம் அறியும் பொருளாகிய) தம்மையும் உணர்தலைச் செய்யாதவர்கள்,

என் என அறிவார் - எவ்வியல்பினர் என்று தம்மை அறிய வல்லுநர் ஆவார் ?

இன்று - இம் முத்திக் காலத்து.

குறிப்பு :

''தன்னையுங் கண்டு' என்புழி, 'தன்' என்பது இறைவனைக் குறித்தது; உம்மை தம்மையும் காணார் என எதிரது தழீஇயிற்று. எவன் என்னும் வினா வினைக்குறிப்புப் பெயர், ஈண்டு ஆகு பெயராய் 'என்' என மருவியது. எவன் - எவ்வியல்பினன். 'நாடியோ என்போ' என்ற உபலக்கணத்தால், ஏனைத் தத்துவ தாத்துவிகங்களிலும் அவ்வாறு தேடி அறிதல் கொள்ளப்படும். ஓகாரங்கள் தெரி நிலை, 'என்று' என்பது சொல்லெச்சம். வகை - தேர்ச்சி அறிவு; ஆகுபெயர். அரனது ஞானத்தை ஒற்றுமை பற்றி, அரன் என்றே உபசரித்தார். தம்மை அறியுமாறு உணர்த்தும் முகத்தானே தலைவனை அறிந்தபின் அறியப் படுவதாகிய தம் அறிவுகொண்டு, தலைவனை அறியுமாறு யாங்ஙனம்? என மறுத்து, இறைவனைப் பசுஞான பாசஞானங்களால் அறிதல் இயலாது ; சிவஞானத்தால் மட்டுமே அறியமுடியும் என்பது, இதனால் வலியுறுத்தப் பெற்றது.

இச்சிவஞானபோத வெண்பா, பதினொன்றாம் திருமுறையுள் திருவிடைமருதூர் மும்மணிக்கோவையில்.

''மேவிய புன்மயிர்த் தொகையோ? அம்மயிர்
பாவிய தோலின் பரப்போ ? தோலிடைப்
புகவிட்டுப் பொதிந்த புண்ணோ ? புண்ணிடை
ஊறும் உதிரப் புனலோ ? கூறுசெய்து
இடையிடை நிற்கும் எலும்போ ? எலும்பிடை
முடைகெழு மூளை விழுதோ ? வழுவழுத்து
உள்ளிடை ஒழுகும் வழும்போ ? மெள்ளநின்று
ஊரும் புழுவின் ஒழுங்கோ ? நீரிடை

வைத்த மலத்தின் குவையோ ? வைத்துக்
கட்டிய நரம்பின் கயிறோ ? உடம்பிற்குள்
பிரியாது ஒறுக்கும் பிணியோ ? தெரியாது,
இன்னது யான்என்று அறியேன் ; என்னை
எங்கும் தேடினேன் ; யாதினும் காணேன்''

என்று பட்டினத்தடிகள் அருளிச் செய்ததனை அடியொற்றி அமைந்துள்ளது.

(வெண்பா)

காட்டிய கண்ணே தனைக்காணா ; கண்ணுக்குக்
காட்டாய உள்ளத்தைக் கண்காணா !—காட்டிய
உள்ளம் தனைக்காணா ; உள்ளத்தின் கண்ணாய
கள்வன்தான் உள்ளத்திற் காண்

பதவுரை :

காட்டிய கண்ணே - உயிரால் காட்டப்பட்டு ஒருவிடயத்தைக் காண்கின்ற கண்தானே,

தனைக்காணா — தன் இயல்பைக் காணமாட்டாது ;

கண்ணுக்குக் காட்டாய உள்ளத்தை - கண்ணாகிய தனக்குக் காண்பித்து முதலாய் நிற்கின்ற உயிரையும்,

கண்காணா - கண்ணானது காணமாட்டாது ;

(அது போல)

காட்டிய உள்ளம் தன்னைக்காணா - முதல்வனால் காட்டப் பெற்ற பொருள்களைக் காண்கின்ற உயிர், தன்னியல்பையும் அறிய மாட்டாது ; தன்னை உணர்த்தி நிற்கும் முதல்வனையும் அறிய மாட்டாது.

உள்ளத்தின்கண் ஆய - அத்தேர்ச்சி அறிவின் கண்ணும் உடனாய் நிற்கின்ற,

கள்வன் தான் - கள்வன், அம்முதல்வனே ; (ஆதலால்),

உள்ளத்திற் காண் - அம்முதல்வனை அவ்வறிவின்கண் வைத்து நாடித் தெளிந்து கொள்வாயாக.

குறிப்பு:

இவ்வெண்பா, சொற்பொருட் பின் வருநிலை அணி. 'கண்ணே'—ஏகாரம், அசைநிலை. 'தனைக்காணாது' எனற்

பால்து 'தனைக்காணா' எனத் துவ்வீறு விகாரத்தால் தொக்கு வந்தது. "முறைகாக்கும் முட்டாச் செயின்" என்றாற் போல. 'காட்டிய உள்ளம்' என்புழி உள்ளம் என்பது தேர்ச்சி அறிவைக் குறித்தது. 'உள்ளத்தின் கண்ணாய' என்புழி, 'உள்ளத்தின் கண்ணும் ஆகிய' என்ற சிறப்பும்மை விகாரத்தால் தொக்கது. தோன்றாது மறைந்து நிற்றல் பற்றி இறைவனைக் 'கள்வன்' என்றார். திருஞானசம்பந்தர், 'உள்ளங்கவர் கள்வன்' என்றமை காண்க.

இறைவனைக் கள்வன் என்றது, "உயிர் கண்ணுக்கு மறைந்து நின்றே காட்டுவது ஆதலால், அக்கண் தன்னையும் உயிரையும் அறிய மாட்டாதாயிற்று; அதுபோல முதல்வனும் இதுகாறும் மறைந்து நின்றே உயிர்களுக்கு உணர்த்தி வருதலின் உயிரானது தன்னையும் முதல்வனையும் அறியமாட்டாதாயிற்று" என்பதனைப் புலப்படுத்தும் குறிப்பு மொழி.

இறைவனை உள்ளத்தில் காண வல்லவர்களுக்கு, மறைந்து நின்று உணர்த்தும் இறைவனின் கள்ளத்தன்மை நீங்குதலின், தம்மையும் முதல்வனையும் அவர்கள் காணுதல் கூடும் என்பது கருத்து. "கள்ளரோடு இல்லம் உடையார் கலந்திடின் வெள்ள வெளியாம் என்று உந்தீபற" என்பதும் இக்கருத்துப்பற்றி. இச் செய்யுள் எடுத்துக்காட்டு உவமையணி. காண்கின்ற கண் தன்னையும் காணாது, தனக்குக் காட்டிநிற்கும் உயிரையும் காணாது; பொருள்களை நுகர்கின்ற உயிர் தன்னையும் அறியாது, தன்னை நுகர்விக்கின்ற முதல்வனையும் அறியாது என்பது கருத்து.

"கண்டிடும்கண் தனைக்காணா; கரணம் காணா;
கரணங்கள் தமைக்காணா; உயிரும் காணா;
உண்டிஅமர் உயிர்தானும் தன்னைக் காணாது;
உயிர்க்குயிராம் ஒருவனையும் காணா தாகும்.
கண்டசிவன் தனைக்காட்டி உயிரும் காட்டிக்
கண்ணாகிக் கரணங்கள் காணாமல் நிற்பன்;
கொண்டரனை உளத்திற்கொண்டு அடிகூடில், பாசம்
கூடாது; கூடிடினும் குறித்தடியின் நிறுத்தே"

எனவரும் சிவஞானசித்தியார் செய்யுள், இச்சிவஞான போத வெண்பாவை முழுவதும் தழுவி அமைந்ததாகும்.

9. இரண்டாம் அதிகரணம்

" இனி அசத்தாய் உள்ள வன்ன பேதங்களை அசத்து என்று காண உளதாய் நிற்பது ஞான சொரூபம் என்று உணரற்பாற்று; இனி அசத்தாயுள்ள பிரபஞ்சத்தை அசத்து என்று காண உளதாய் நிற்பது ஞானசொரூபம் என்றது, வேற்றியல்பு ஆகிய வன்னபேதங்களை வேற்றியல்பு என்று கண்டு கழிப்பின் உளதாய் நிற்பது படிக சொரூபமாந் துணையான் எனவரும்.

வெண்பா

நிர்க்குணனாய் நின்மலனாய் நித்தியா னந்தனாய்த்
தற்பரமாய் நின்ற தனிமுதல்வன்,— அற்புதம்போல்
ஆனா அறிவாய் அளவிறந்து தோன்றானோ!
வானே முதல்களையின் வந்து

பதவுரை:

நிர்க்குணனாய் — அசுத்தப் பிரபஞ்சம் போல, முக்குணரூபமாய் அளவிட்டு அறியப்படுவானும் அல்லனாய்,

நின்மலனாய் — முக்குணங்களைக் கடந்த கலப்புப் பிரபஞ்சம் போல மலகன்ம காரியரூபமாய் அறியப்படுவானும் அல்லனாய்,

நித்திய ஆனந்தனாய் - மலகன்மங்களையும் கடந்த சுத்தப் பிரபஞ்சம் போல அநித்திய ஆனந்த ரூபனாய் அறியப்படுவானும் அல்லனாய்,

தற்பரமாய் - இம்மூன்றனோடும் கூடி உணரப்படும் உயிர் போல் அன்றி, அதற்கும் மேலானவனாய்,

தனிமுதல்வன் - இவ்வாறு நிற்றலான் ஒன்றன் இயல்புபற்றி அறியாப்படாத ஒப்பற்ற முதலாகிய இறைவன்.

வானே முதல் களையின் - ஆகாசம் முதலிய அசத்தை அசத்து என்று கண்டு நீக்கியவழி,

அளவு இறந்து - சுட்டறிவின் அளவினைக் கடத்தலால்,

அற்புதம்போல் வந்து - இன்னதென்று அறியவாராத சூனியப் பொருள் போலத் தோன்றி,

ஆனா அறிவாய் - சுட்டிறந்து அறியும் தன் அறிவின்கண் நீங்காது நிலைபெறுவதாய்,

தோன்றானோ - சோதிக்குள் சோதியாய் விளங்கித் தோன்ற மாட்டானோ? தோன்றுவன்.

குறிப்பு:

இறைவன் அசுத்தப் பிரபஞ்சம் போல முக்குண ரூபமாய் அளவிட்டு அறியப்படுவானும் அல்லன்; முக்குணங்களைக் கடந்த கலப்புப் பிரபஞ்சம்போல, மலகன்ம காரியரூபமாய் அறியப்படு

வானும் அல்லன்: மலகன்மங்களையும் கடந்த சுத்தப் பிரபஞ்சம் போல அநித்திய ஆனந்த ரூபனாய் அறியப்படுவானும் அல்லன்; இம்மூன்றனோடும் கூடிப் பொதுவியல்பு பற்றி அவ்வாறு உணரப் படும் உயிர்போலன்றி, அதற்கு மேலாய் ஒப்பற்று நிற்றலான், ஆகாசம் முதலிய அசத்தை அசத்து என்று கண்டு நீங்கினால், இன்னதென்று அறியவாராத சூனியப் பொருள் போலத் தோன்றிப் பின்னர்ச் சுட்டிறந்து அறியும் தன்னறிவின்கண் கண் நீங்காது நிலை பெற்று: சோதிக்குள் சோதியாய் விளங்கித் தோன்றுவன் என்பது கருத்து. தன்-உயிர். தற்பரம்-தனக்குப்பரம்; உயிர்களுக்கு தலைவன். அற்புதம்-சூனியம். முதற்கண் சூனிய மாய்த் தோன்றினும், சூனியம் அன்று என்பார், 'அற்புதம் போல் வந்து' என்றார். ஆனாமை—நீங்காமை. ஒகாரம் எதிர்மறை. 'வானேமுதல்' என்புழி ஏகாரம் அசைநிலை. 'வான்முதல்' எனவே தோற்றமுறை பற்றி வானம்முதலாகிய பூதங்களும், ஒடுக்கமுறை பற்றி வானம் முதலாகிய ஏனைத் தத்துவங்களும் அடங்கும்.

'நிர்க்குணனாய் நின்மலனாய் நித்தியஆனந்தனாய்த் தற்பர மாய்' என்புழி, ஆக்கச் சொல் உண்மை குறித்து நின்றது; இது வட மொழி மதம். 'அறிவாய்' என்புழி, ஆக்கம் வேறுபாடு குறித்து நின்றது. ஒற்றுமைபற்றி முதல்வனது ஞானத்தை 'முதல்வன்' என்று கூறினார்.

(வெண்பா)

சுட்டி உணர்வதனைச், சுட்டி அசத்தென்னச்,
சட்ட இனியுளது சத்தேகாண்;—சுட்டி
உணர்ந்தநீ சத்தல்லை; உண்மையைத் தைவம்
புணர்ந்து, அதனாற் பொய்விட்டுப் போம்

பதவுரை:

சுட்டி உணர்வதனை - சுட்டி உணரப்படுவது ஆகிய பிரபஞ்சத்தை,
சுட்டி அசத்து என்ன - ஒவ்வொன்றாகச் சுட்டி நோக்கி, அசத்து என்று கழித்துக் கொண்டு செல்ல,
இனி - முடிவின்கண்,
சட்டஉளது - செம்மையே புலனாவது,
சத்தே - அசத்தின் வேறாகிய சத்தேயாகும்,
காண் - இவ்வுண்மையை உணர்க.
சுட்டி உணர்ந்தநீ - இதுகாறும் அசத்தோடு கூடிச் சுட்டி அறிந்து வந்தநீ,
சத்துஅல்லை - அசத்தின் வேறாய்த் தோன்றும் சத்து ஆக மாட்டாய்; (அற்றேல் இச்சுட்டுணர்வு எனக்கு நீங் காது போலும் எனின்)

தைவம் ஆய் உண்மையைப் புணர்ந்து - சத்து ஆகிய தெய்வத்தின் உடைமையாய், அந்தச் சத்துப் பொருளைப்புணர்ந்தால்,
அதனால் - அப்புணர்ச்சியாலே,
பொய் - சுட்டுணர்வாகிய பொதுவியல்பு,
போம் - நின்னை விட்டு நீங்கும்.

குறிப்பு:

'அசத்து என்ன' - அசத்து என்று கழித்து நீக்க. 'சட்ட' என்பது செப்பம் என்னும் பொருள்தரும் அகரஈற்று இடைச் சொல்; அது சட்டம் என இழிவழக்கில் மகர ஈறாய் மருவியது. 'சத்தேகாண்' என்புழி, ஏகாரம் பிரிநிலைக்கண் வந்தது; அசத்தைப் பிரித்தமையால். உண்மை, சத்து என்பன ஒரு பொருட் கிளவி. 'தைவம் ஆய்' என்று ஆக்கச்சொல் வருவித்துக் கொள்க. புணர்ந்து-புணர்ந்தால். 'உண்மைக்குத் தைவம் ஆதல் புணரின்' என உருபு மயக்கமாகக் கொண்டு உரைப்பினும் அமையும். பற்றற நீங்கிக் கழிந்தொழியும் என்பார், 'விடும்' என்னாது, 'விட்டுப்போம்' என்றார்.

(வெண்பா)

கண்டதை அன்று அன்று என, விட்டுக் கண்டு அசத்தாய்,
அண்டனை ஆன்மாவில் ஆய்ந்துணரப்—பண்டணைந்த
ஊனத்தைத் தான்விடுமாறு, உத்தமனின் ஒண்கருட
சானத்தில் தீர்விடம்போல் தான்.

பதவுரை:

கண்டதை - சுட்டி உணரப்பட்ட பிரபஞ்சத்தை,
அன்று அன்று எனக்கண்டு - இது சத்து அன்று, இது சத்து அன்று என்று ஒவ்வொன்றாக ஆராய்ந்து நோக்கி,
அசத்தாய் விட்டு - அசத்து என்று நீக்கி,
ஆன்மாவில் - அவ்வாறு கண்டு கழித்த ஆன்ம அறிவின்கண்,
அண்டனை ஆய்ந்து - சுட்டுணர்வின்றி நின்ற கடவுளை ஆராய்ந்து,
உணர - சோகம் எனப் பாவிக்க,
உத்தமனின் - (அப்பாவகத்தால் அத்துவிதமாய் விளங்கித் தோன்றும்) முதல்வனால்,
பண்டு அணைந்த - முற்காலந்தொட்டுக் கூடி நின்ற,
ஊனத்தை - சுட்டுணர்வு ஆகிய குறைபாட்டினை,
தான்விடும்ஆறு - ஆன்மா விட்டு நீங்கும் தன்மை,

ஒண்கருட சானத்தில் - ஒளிபொருந்திய கருட தியானத்தினால்,
தீர்விடம்போல் தான் - பாவகன் விடத்தைத் தீர்த்துக் கொள்ளும்
தன்மை போலும்.

குறிப்பு:

அசத்துப் பொருள்களை அசத்தென்று உணர்ந்து நீக்கி ஆன்ம அறிவில் இறைவனை ஆராய்ந்து, சோகம்பாவனை செய்தால், கருட தியானத்தினால் பாம்பின் விடம் தீர்தல் போல, ஆன்மாவை அநாதியே கூடிநின்ற சுட்டுணர்வு ஆகிய குறைபாடு விட்டு நீங்கும் என்பது கருத்து.

''கண்டதை அன்று அன்று எனக்கண்டு, அசத்து ஆய் விட்டு'' எனக்கூட்டுக. அண்டன்-இறைவன். ஆன்மாவில்-ஆன்ம அறிவில். ஊனம்-பொது இயல்பு; குறைபாடுகள்; மலங்களால் பற்றப் பெற்றிருக்கும் தன்மை விடுமாறு-விட்டு நீங்கும் தன்மை. உத்தமனின்-முதல்வனால். சானம்-தியானம்; பாகதச் சிதைவு. 'தீர்விடம்போல்' என்பதனை 'விடம் தீர்வது போல்' என மாற்றிக் கொள்க. 'தான்' இரண்டனுள் முன்னையது எழுவாய், பின்னையது அசை.

[illegible] கருடன், ஆதிபௌதிகம் ஆதிவிதைகம் ஆத்தியான்மிகம் என மூவகைப் படும். அவற்றுள் உலகத்தில் காணப்படும் கருடன் ஆதிபௌதிக கருடன். அதற்கு அதிதெய்வமாகிய மந்திரம், ஆதிதைவிக கருடன். அம்மந்திரத்தின் இடமாக நின்று, மாந்திரிகனுக்குப் பயன் கொடுப்பதாகிய சிவசக்தி, ஆத்தியான்மிக கருடன் என்று கூறப்படும். இம்மூன்றனுள்ஈண்டுக் கருடன்என்றது, கருடனுக்கு அதிதெய்வமாகிய மாந்திரிகன் உள்ளத்தில் அதுபோல் வைத்துத் தியானம் செய்து கணிக்கப்படும் மந்திர ரூபமாகிய ஆதிதைவிக கருடனை. அதனைப் பாவித்தலாவது, நாள்தோறும் பயின்றுவந்த பயிற்சி விசேடத்தால், அம்மந்திரரூபமே தானாக அநந்நிய பாவனை செய்து, தன்னறிவு அதன் வயத்ததாகும்படி உறைத்து நிற்றல். அவ்வாறு நின்று அம்மந்திரக்கண் கொண்டு மாந்திரிகன் பார்க்க, பாம்பினாற்கடியுண்டானுக்கு அவ்விடத்தின் வேகத்தை மாற்றுதல் ஒருதலை. ஆகலின், ''ஒண் கருட சானத்தில் தீர்விடம்போல்'' என்றார்.

''கண்டஇவை அல்லேன்நான் என்றகன்று, காணாக்
கழிபரமும் நான்அல்லேன் எனக்கருதிக் கசிந்த
தொண்டினொடும் உளத்தவன்தான் நின்ற கலப்பாலே,
சோகம்எனப் பாவிக்கத் தோன்றுவன்வேறு இன்றி;
விண்டகலும் மலங்கள்எலாம்; கருடதியானத்தால்
விடம்ஒழியும் அதுபோல, விமலதையும் அடையும்;

பண்டைமறைகளும் அதுநான் ஆனேன் என்று,
பாவிக்கச் சொல்லுவது, இப்பாவகத்தைக் காணே"

என்னும் சிவஞான சித்தியார் செய்யுள், இச்சிவஞானபோத வெண்பாவையே முற்றிலும் அடிபொற்றி அமைந்துள்ளது.

௯. மூன்றாம் அதிகரணம்

"இனி இவ்விடத்து ஸ்ரீபஞ்சாக்கரத்தை விதிப்படி உச்சரிக்க என்றது; இவ்வான்மாக்களுக்கு ஞானம் பிரகாசித்தும் அஞ்ஞானத்தை வேம்புதின்ற புழுப்போல நோக்கிற்றை நோக்கி நிற்குமாதலின், அது நீக்குதற்கு எனக்கொள்க"

(வெண்பா)

அஞ்செழுத்தால் உள்ளம் அரன்உடைமை கண்டு, அரனை
அஞ்செழுத்தால் அர்ச்சித்து, இதயத்தில்—அஞ்செழுத்தாற்
குண்டலியிற் செய்து ஓமம்; கோதண்டம் சானிக்கில்,
அண்டன்ஆம்: சேடன்ஆம் அங்கு

பதவுரை :

உள்ளம் - உயிரானது,
அரன்உடைமை - சிவனுக்கு உடைமையாதலை,
அஞ்செழுத்தால் கண்டு - திருவைந்தெழுத்தை உச்சரிக்கும் முறையில் வைத்து ஆராய்ந்து,
இதயத்தில் - இருதயகமலத்தில்,
அரனை - (அஞ்செழுத்தால் அமைந்த திருமேனியை உடைய) முதல்வனை,
அஞ்செழுத்தால் - திருவைந்தெழுத்தால்,
அர்ச்சித்து - கொல்லாமை அருள் ஐம்பொறியடக்கல் பொறை தவம் வாய்மை அன்பு அறிவு என்னும் எண்மலர்கள் கொண்டு அருச்சனை புரிந்து,
அஞ்செழுத்தால் - திருவைந்தெழுத்தால்,
குண்டலியின் - குண்டலித் தானமான உந்தியில்,
ஓமம் செய்து - ஞான அனலை எழுப்பி, அதன்கண் விந்துத் தானத்து அமிழ்தமாகிய நெய்யைச் சுழுமுனை நாடி இடைநாடி ஆகிய சுருக்குச் சுருவங்களால் ஓமம் செய்து,
கோதண்டம் - புருவநடுவின்கண்,
சானிக்கில் - தியானித்துச் சிவோகம்பாவனை செய்தால்,
அங்கு - அப்பாவனையின்கண்,
அண்டன் ஆம் - முதல்வன் விளங்கித் தோன்றுவான்.

சேடன் ஆம் - அம்முதல்வனுக்குச் சிவோகம்பாவனை செய்பவன் அடிமையாவான்.

குறிப்பு :

ஓமம் செய்தலும், தியானம் செய்தலும், பூசைக்கு அங்கம் ஆகும். இதயம் பூசைத்தானமும், உந்தி ஓமத்தானமும், புருவநடு தியானத்தானமும் ஆகும். கோதண்டம் - புருவநடு. சானிக்கில் - தியானித்தால். அண்டன் - கடவுள். சேடன் - அடிமை.

ஞானசொரூபம் விளங்கியவழியில், பயிற்சி வயத்தான் ஏகதேசப்பட்டுப் புறத்திற்செல்ல நோக்குவதாகிய தன்அறிவை, அங்ஙனம் ஆகாதவாறு மடக்கி, அகத்தே ஒருகுறியின்கண் நிறுத்தி நிட்டை கூடும்படி, அஞ்செழுத்தை ஓதும்முறையில் வைத்துக் கண்டு சிந்திக்கச் சிந்திக்க, அச்சிந்தனை அந்நோக்கத்தைப் பற்றறக் கெடுத்து, ஞான சொரூபத்தை இனிது விளக்கிப் பூரண நிலையிற் கொண்டு செலுத்தும் என்பது, இப்பாடலின் கருத்து.

(வெண்பா)

இந்துவிற் பானுவில் (இ)ராகுவைக் கண்டாங்குச்,
சிந்தையிற் காணில் சிவன்கண்ணாம்;—உந்தவே
காட்டாக்கின் தோன்றிக் கனல்சேர் இரும்பென்ன
ஆள்தானாம்; ஓதுஅஞ் செழுத்து

பதவுரை :

இராகுவை - (வானத்தில் இயங்கும் ஒன்பது கோள்களில் ஏனையன போலக் காணப்படாத) இராகு கேதுக்களை,
இந்துவில் பானுவில் கண்டாங்கு - (கிரகணகால காலத்தில்) சந்திர சூரியர்கள்பால் காண்பது போல,
சிந்தையில் காணில் - (பசுபாசங்களோடு ஒப்ப, வேறு காணப் படாத) முதல்வனை, இருதய கமலத்தில், அஞ்செழுத்தின் முறையிற் கண்டால்,
உந்தவே - கயிற்றினால் சுற்றிக் கடைதலாலே,
காட்டாக்கின் - காட்டத்தினின்று அக்கினி தோன்றுமாறு போல,
சிவன் தோன்றி - முதல்வன் வெளிப்பட்டு.
கண் ஆம் - அறிவுக்கு அறிவாய் விளங்கி நிற்பான்;
கனல்சேர் இரும்பு என்ன - நெருப்பைச்சேர்ந்த இரும்பு நெருப்பு மயமாய் ஆதல் போல,

தான் ஆள் ஆம் - உயிரானது முதல்வனுக்கு அடிமை ஆகும்.
அஞ்செழுத்து ஓது - ஆதலால் திருவைந்தெழுத்தை முறைப்படி ஓதுக.

குறிப்பு :

முதல்வனை ஒரு குறியின்கண் வைத்தன்றிக் காண்டல் இயலாதவாறும், அவ்வாறு கண்டவழி முதல்வன் ஆன்மாவின் மாட்டு விளங்கித் தோன்றுமாறும், தோன்றிய வழி ஆன்மா அம்முதல்வனுக்கு அடிமையாகுமாறும், இதனால் உவமையில் வைத்து நன்கு இனிது வலியுறுத்தப் பெற்றன.

கேது, சாயாக் கிரகமாதலின் வேறு கூறாராயினர். எனினும், இராகு கேது என்பது பொருளாகக் கொள்க. கண்-அறிவு. கண் ஆம் - அறிவுக்கு அறிவாய் முதல்வன் நிற்பன். இந்து - சந்திரன். பாநு - சூரியன். தோன்றி ஆம் - வெளிப்பட்டு விளங்கி நிற்பான். உந்துதல் - கடைதல், காட்டாக்கி - "காஷ்ட அக்கினி" என்னும் வடசொற்றொடர், காட்டாக்கி என்று சிதைந்து வந்தது. காஷ்டம்-காட்டம், விறகு. அக்கி-அக்கினி,நெருப்பு. காட்டாக்கின்-காட்டாக்கினியின்; விறகிலிருந்து நெருப்புத்தோன்றுமாறு போல. காட்டாக்கியின் என்பது காட்டாக்கின் என்று வந்தது. 'இன்' உவமை உருபாய்ப் போல என்னும் பொருள் குறித்தது.

"அஞ்செழுத்தால் ஆன்மாவை அரன்உடைய பரிசும்,
அரன்உருவம் அஞ்செழுத்தால் அமைந்தமையும், அறிந்திட்டு;
அஞ்செழுத்தால் அங்ககர நியாசம்பண்ணி,
ஆன்மாவில் அஞ்செழுத்தால் இதயத்து அர்ச்சித்து,
அஞ்செழுத்தாற் குண்டலியின் அனலை ஓம்பி,
அணைவரிய கோதண்டம் அணைந்தருளின்வழி நின்று,
அஞ்செழுத்தை விதிப்படி உச்சரிக்க ; மதி அருக்கன்
அணையரவம் போல்தோன்றும் ஆன்மாவில் அரனே"

எனவரும் சிவஞான சித்தியார் செய்யுள், இங்கு அறிந்து இன்புறுதற்குரியது.

(வெண்பா)

**மண்முதல் நாளம், மலர் வித்தை, கலாரூபம்
எண்ணிய ஈசர் சதாசிவமும் ;—நண்ணில்
கலைஉருவாம் நாதமாம் சக்திஅதன் கண்ணாம்;
நிலையதிலாம் அச்சிவன்தாள் நேர்**

பதவுரை :

நண்ணில் - இருதய கமலத்தின் இயல்பை அறிய முனைந்தால்,

மண்முதல் நாளம் - நிலம் முதலிய 24 தத்துவமும், உந்தியினின்று தோன்றி, எண்விரல் அளவுள்ள நாளத்தின் வடிவமாகும்.

வித்தை மலர் - வித்தியா தத்துவங்கள் ஏழும், சுத்தவித்தையும் ஆகிய எட்டுதத்துவமும், எட்டு இதழ்களின் வடிவாகும்.

எண்ணிய ஈசர் சதாசிவமும் - அத்தத்துவங்களுக்கு மேலாகக் கருதப்பட்ட ஈசுரம் சதாசிவம் என்னும் இரண்டு தத்துவங்களும்,

கலாரூபம் - அறுபத்துநான்கு எனப்படும் கேசரவடிவாகும்.

சக்தி கலை உருவாம் - சத்தி தத்துவம் அக்கேசரங்களுக்கு உள்ளாகிய பொகுட்டு வடிவமாகும்.

நாதம் - சிவதத்துவம்,

அதன் கண் ஆம் - அப் பொகுட்டில் காணப்படும் தீபவடிவம் ஆகும்;

அதில் - அந்தகைய இருதய கமலத்தில்,

அச்சிவன்தாள் - முப்பத்தாறு தத்துவமும் ஆசனமாக உடைய சிவபிரானின் சக்தி,

நிலை ஆம் - நிலைபெற்று நிற்கும்;

நேர் - அதனை அறிந்து ஐந்தெழுத்தால் வழிபடுக.

குறிப்பு:—

தத்துவம் முப்பத்தாறுக்கும் மேற்பட்ட முதல்வனை இருதய கமலத்தில் கண்டு அருச்சித்து வழிபடும் முறை, இதனால் கூறப் பெற்றது. வித்தை - வித்தியா தத்துவங்கள் ஏழும், சுத்த வித்தையுமாகிய எட்டினையும் குறித்து நின்றது. ஈசர் சதாசிவமும்- ஈசுவரம் சதாசிவம் என்னும் இரண்டு தத்துவங்களும். கலை உரு - கலைக்குள் உரு. அதில் - அதனில். இருதய கமலம், நாளம் முதலாக மேல் நோக்கித் தோன்றும் உலகத்திலுள்ள தாமரை மலர் போலல்லாமல், கண் முதலாகக் கீழ் நோக்கித் தோன்றிய தோர் தெய்வீகத் தாமரையாகும். 'சிவன்தாள் அதில் நிலையாம்' எனவே, சிவன் சத்திக்கு மேலாய் நிற்பன் என்பது பெறப்படும்.

"நாட்டும் இதயம் தானும் நாபியினில் அடியாய்,
ஞாலமுதல் தத்துவத்தால் எண்விரல் நாளத்தாய்,
மூட்டும் மோகினி சுத்தவித்தை மலர் எட்டாய்,
முழு இதழ்எட்டு அக்கரங்கள் முறைமையினில் உடைத்தாய்க்,

கீட்டு கம்லாசன மேல் ஈசர்சதா சிவமும்
கலாமூர்த்த மாம்; இவற்றின் கண்ணாகும் சக்தி;
வீட்டை அருள் சிவன் மூர்த்திமான் ஆகிச் சக்தி
மேலாகி நிற்பான்; இந்த விளைவு அறிந்து போற்றே''
—[சித்தியார். 9. 8]

பயனியல்

(பத்தாம் சூத்திரம்)

(பாசநீக்கம் பண்ணுமாறு உணர்த்துதல் நுதலிற்று)

மேலே சாதன இயலில் ஏழாம் சூத்திரத்தால் சாதிக்கும் பொருள் ஆகிய சாதகனின் இயல்பும், எட்டாம் சூத்திரத்தால் சாதித்துப் பெறப்படும் பொருள் ஆகிய ஞானத்தை உணரும் முறைமையின் இயல்பும், ஒன்பதாம் சூத்திரத்தால் சாதிக்குமாறு ஆகிய ஆன்ம சுத்தியின் இயல்பும் உணர்த்தினார். இனி அச்சாதனத்தால் ஆகிய பயன் இயல்பு வகுத்துக் கூறுவான் எடுத்துக் கொண்டார்.

அப்பயனாவது பாசநீக்கம், சிவப்பேறு என இருவகைப்படும். அவ்விரண்டனுள், பாசநீக்கம் என்பது, இப்பத்தாம் சூத்திரத்தால் விளக்கப் பெறுகின்றது.

''அவனே தானே ஆகிய அந்நெறி,
ஏகன் ஆகி இறைபணி நிற்க,
மலமாயை தன்னொடு வல்வினை இன்றே''

பதவுரை:

அவன் - (ஞானக்கண்ணில் சிந்தை நாடப் பெற்ற) அவ்விறைவன், (பொருட்டன்மையால் வேறேயாயினும், வேறு காணப் படாமல் யானே கண்டேன் என்னும்படி)
தானே ஆகிய - உயிரே ஆகி நின்ற
அந்நெறி - அந்தப் பெத்தநிலை போல,
ஏகன் ஆகி - (உயிரானது தான் என வேறு காணப்படாமல், அவ் இறைவனேயாகும்படி) ஒற்றுமைப்பட்டு அடங்கி,
இறைபணி நிற்க - இறைவனுக்குரிய தொண்டுகளைச் செய்து, அவற்றில் வழுவாது ஒழுகின்,
மலம் | மாயை தன்னொடு - (பாசங்கள் நீங்கிய நிலையிலும், வாசனையாக வந்து தாக்குகின்ற) ஆணவம் மாயை ஆகியவற்றுடன்,

வல்வினை - வலிய கன்ம மலமும்,
இன்று - இல்லையாகிப் பற்றறக் கழியும்.

குறிப்பு:

ஆன்மாவானது ஆணவமலம் நீங்கி, ஆன்ம சுத்தி எய்தியவழியும், ஆன்மாவை வாசனாமலமாக, ஆணவம் மாயை கன்மங்கள் இடையிடையே வந்து தாக்கும்; ஆன்மா இறைபணியின் வழுவாது ஒழுகுவதன் மூலமே, அவற்றை அறவே களைந்தொழிக்க இயலும்; ஆதலின் இறைபணியில் வழுவாது நிற்க என்பது, இச்சூத்திரத்தின் கருத்து.

அவன்-இறைவன். தான்-உயிர். நெறி - போல; உவமவுருபு; இடைச்சொல். அந்நெறி-அதுபோல. ஏகன் ஆகி-ஒற்றுமைப்பட்டு. நிற்றல்-ஒழுகுதல். இறைபணிநிற்றல்-இறைவனுக்குத் தொண்டு செய்து, அதனில் வழுவாது ஒழுகுதல்.

ஈண்டு "ஏகன் ஆகி இறைபணிநிற்றல்" என்று குறிக்கப்பட்டதனை, "அவன் இவனாய் நின்றமுறை ஏகன் ஆகி, அரன் பணியில் நின்றிடுதல்" என்றும், "ஒக்க உறைந்து இவர் அவனை அவன் இவரை விடாதே, உடந்தையாய்ச் சிவன் தோற்றம் ஒன்றுமே காண்பர்" என்றும் சிவஞானசித்தியாரில் அருள்நந்தி சிவாசாரியர் விளக்கியருள்வர். இதனையே,

> "ஆணவத்தோடு அத்துவிதம் ஆனபடி, மெய்ஞ்ஞானத்
> தாணுவினோடு அத்துவிதம் சாரும் நாள் எந்நாளோ?"

என்று தாயுமானவர் விளக்கியிருத்தல் காணலாம். பாசங்கள் நீங்கிய நிலையிலும், உயிரை வாசனாமலம் வந்து தாக்கும் என்பதனை,

> "போதம் மேலாகப் பண்டே புல்லிய மலநோய் தீர்ந்தும்
> வாதனை தாக்கு மாபோல், மழைப்பெயல் மாறித் தீர்ந்தும்,
> காதல்செய் துறையும் புள்ளும் மாக்களும் கவன்று நெஞ்சம்
> நோதக மரங்கள் எல்லாம் நுண்துளி துவற்றும் மாதோ"

எனச் சிவஞான சுவாமிகள், காஞ்சிப் புராணச் செய்யுளிற் குறிப்பிடுதல், இங்கு அறிதற்கு உரியது.

வாசனாமலமாவது, பெருங்காயச் சிமிழில் பெருங்காயம் இல்லையாகிய வழியும், முன்பு இருந்த பெருங்காயத்தின் வாசனை கமழ்ந்து கொண்டிருத்தல் போல, ஆணவமலம் நீங்கிய வழியும், ஒரோருகால் ஆன்மசுத்தி எய்தப் பெற்றவர்களையும் அஃது இடையிடையே வந்து தாக்குதல் செய்யும். "முன் செய் வினை

இங்குத் தங்கிப் போம் பாத்திரமும், குலாலன் வினை தவிர்ந்த சக்கரமும், கந்தித்துச் சுழலும்மா போல், மங்கிப்போய் வாதனையால் மெலிவிக்கும்'' என்பது சிவஞான சித்தியார் (309). இங்கு - பெருங்காயம்.

10. முதல் அதிகரணம்

''அவ்வாறு நிற்கவே யான் எனது என்னும் செருக்கு அற்று அவனது சீபாதத்தை அணையும் ஆதலான், ஈண்டுப் பரமேசுவரன் இவ்வான்மாவாய் நின்ற முறைமையாய் அவனிடத்து ஏகன் ஆகி நிற்க என்றது''

(வெண்பா)

நான்அவன் என்று எண்ணினர்க்கும் நாடும் உளம் உண்டாதல்,
தான் என ஒன்று இன்றியே தான் அதுவாய் - நான்எனஒன்று
இல் என்று தானே எனும் அவரைத் தன் அடிவைத்து,
இல்என்று தான்ஆம் இறை

பதவுரை:

நான் அவன் என்று - நான் என்றும் அவன் என்றும்,
எண்ணினர்க்கும் - பகுத்து உணர்ந்து நிற்பார்க்கும்,
நாடும் உளம் உண்டாதல் - (யானே என நிற்பார்க்குப் போல) அவ்வாறு எண்ணுகின்ற உயிருணர்வு முனைத்துத் தோன்றும் ஆதலால்,
தான்என ஒன்று இன்றியே - அவ்விடத்துத் தான் என்று ஒரு முதல் காணப்படுமாறு இல்லாமல்,
தான்அது ஆய் - இறைவன் அவ்வுயிருணர்வேயாய் நிற்பன்;
நான் என ஒன்று - இனி யான் என்று ஒரு முதல்,
இல்என்று -(காணப்படுமாறு) இல்லை என்று உணர்ந்து,
தானே எனும் அவரை - முழுவதும் இறைவனே எனக் காணும் தெளிவு உடையாரை, (அவ்வாறே வேறு காணப்படுமாறு இல்லை என்னும்படி),
தன்அடி - தனது திருவடியையே,
இல் என்று வைத்து - இல்லம் என்று சொல்லும்படி, உறைவிடமாகக் கொண்டு நிற்கச் செய்து,
தான் ஆம்இறை - அவ்வுயிரே, தான் ஆக நிற்பன் இறைவன்.

குறிப்பு:

உயிராய்க் காணுங்கால் சிவம் இல்லை; சிவமாய்க் காணுங்கால் உயிர் இல்லை; இரண்டுமாய்க் காணப்புக்கால், தற்போதம்

முற்பட்டு நிற்றலின், அவ்வழிச் சிவம் ஐயக்காட்சிக்குப் புலனாய் நிற்பதல்லது, தெளிவுக் காட்சிக்குப் புலனாய் நிற்குமாறு இல்லை; ஆதலின் நான் என, என் செயல் என ஒன்றும் இல்லை; எல்லாம் சிவமே என்னும் தெளிவு அடையப் பெற்றவர்களைத் தன் திருவடியில் உறையுமாறு செய்து, அவர் தம் செயலெல்லாம் தன் செயல் என்றும், அவர்க்குச் செய்வனவெல்லாம் தனக்குச் செய் வனவே என்றும், ஏற்றுக் கொண்டு நிற்பன் இறைவன் என்பது, இப் பாடலின் கருத்து.

10. இரண்டாம் அதிகரணம்

"அவன் அருளால் அல்லது ஒன்றையும் செய்யான் ஆகவே, அஞ்ஞான கன்மம் பிரவேசியா ஆகலான், இனி இறைபணி வழுவாது நிற்க என்றது."

(வெண்பா)

நாம்அல்ல இந்திரியம்; நம்வழியின் அல்ல; வழி
நாம்அல்ல; நாமும் அரனுடைமை;—ஆம்என்னில்,
எத்தனுவில் நின்றும் இறைபணியார்க்கு இல்லைவினை;
முற்செய்வினை யும்தருவான் முன்"

பதவுரை :

இந்திரியம் - வினைகளை நுகர்வதற்கும் ஈட்டுவதற்கும் கருவியாகிய இந்திரியங்கள்,

நாம் அல்ல - மாயேயம் ஆவன அன்றி, யாம் ஆவன அல்ல;

நம் வழியின் அல்ல - (இந்திரியங்கள் தொழிற்படுதலும் முதல்வனின் வயத்தானன்றி) நம் வயத்தான் அல்ல;

வழி - வினை நிகழ்ச்சிக்கு வாயில் ஆகிய விடயம் முதலியனவும்,

நாம் அல்ல - (மாயேயம் ஆவன அன்றி) நாம் அல்ல;

நாமும் - (இந்திரியங்கள் விடயங்கள் ஆகியவற்றுடன் நின்று வினைகளை ஈட்டி நுகர்கின்ற) ஆன்மாக்களாகிய நாமும்,

அரன் உடைமை - முதல்வனின் வயத்தராய் ஒழுகும் கருவிகளே யாவோம்;

ஆம் என்னில் - இதுவே உண்மை என்று உணர்ந்தால்,

இறை பணியார்க்கு - இறைவனின் பணிகளைச் செய்கின்ற அடியவர்களுக்கு,

எத்தனுவில் நின்றும் - எவ்வுடம்பில் இருந்து எந்தச் செயல்களைச் செய்தாலும்,

வினையில்லை - அவற்றால் உண்டாகும் பந்தம் இல்லை.

முன்செய் வினையும் - முன்னே செய்த பிராரத்த வினையும்,
தருவான்முன் - தன்னைக் கூட்டுவிக்கின்ற இறைவனின் முன்னிலையில் (உடல் ஊழாய்க் கழியும்).

குறிப்பு :

வினைகளை நுகர்வதற்கும் ஈட்டுவதற்கும் கருவியாகிய இந்திரியங்கள் மாயேயம் ஆகும்; அவைகள் முதல்வனின் வயத்தினாலேயே தொழிற்படும்; வினை நிகழ்ச்சிக்கு வாயிலாகிய விடயம் முதலியனவும் மாயேயமேயாம். வினைகளை ஈட்டி நுகரும் உயிர்களாகிய நாமும், முதல்வனின் வயத்தராய் ஒழுகும் கருவிகளேயாவோம். இறைவனின் பணிகளைச் செய்கின்ற அடியவர்களுக்கு, எவ்வுடம்பில் இருந்து எந்தச் செயல்களைச் செய்தாலும், அவற்றால் உண்டாகும் பந்தம் இல்லை. முற்பிறவிகளில் செய்த பிராரத்த வினையையும், இறைவனே அடியவர்களுக்கு உடல் ஊழாய்க்கழியும்படி செய்தருள்வன். சஞ்சிதவினை தீக்கையாலும், ஆகாமிய வினை ஞானத்தாலும், பிராரத்த வினை அனுபவத்தாலும் கழியும். வழி - விடயங்கள் முதலியன. ஆம் என்னில் - இதுவே உண்மை என்று உணர்ந்தால். இறைபணியார்க்கு - இறைவனின் பணிகளைச் செய்பவர்களுக்கு. 'வினை' என்பது ஈண்டுப் 'பந்தம்' (கட்டு) என்னும் பொருளில் வந்தது. வழி - விடயங்கள் முதலியன. சஞ்சிதம் பிராரத்தம் என்னும் இரண்டுமே 'முன்செய் வினை' ஆயினும், ஈண்டு ஏற்புழிக் கோடலால் பிராரத்த வினையைக் குறித்தது; சஞ்சிதவினை தீக்கையால் அழிந்து போதலின். தருவான் - கூட்டுவிப்பான், இறைவன். முன் - முன்னிலை; சந்நிதி. 'கழியும்' என்பது சொல்லெச்சம்; உடலூழாய் என்பது அவாய் நிலை.

(வெண்பா)

சார்ந்தாரைக் காத்தல் தலைவர் கடன்ஆதல்,
சார்ந்தாரைக் காத்தும் சலம்இலனாய்ச்—சார்ந்தடியார்
தாம்தானாச் செய்து, பிறர் தங்கள்வினை, தான்கொடுத்தல்,
ஆய்ந்துஆர்முன் செய்வினையும் ஆங்கு

பதவுரை :

சார்ந்தாரை - தம்மிடம் அடைக்கலம் புகுந்தவர்களை,
காத்தல் - (ஏதம் நீக்கிக் களைகணாய் நின்று) காப்பாற்றுதல்,
தலைவர் கடன் - தலைமைக்குணம் உடையவர்களுக்குக் கடமை;
ஆதல் - ஆதலால்,
சார்ந்தாரைக் காத்தும் - தன்னை அடைந்தவர்களைப் பாதுகாத்தும்,

சலம் இலனாய் - அதுபற்றிக் கோட்டம் உடையவன் அல்லனாய்

சார்ந்த அடியார் - தன்னைச் சார்ந்து தன் அடித்தொழில் செய்பவர்களை,

தான்ஆய்ச் செய்து - தன்னைப் போல் ஆகாமிய வினைத் தொடக்கு இலராகச் செய்து,

பிறர் தங்கள் வினை - தன்னைச் சாராத பிறர்க்கு வரும் ஆகாமிய வினையை,

தான் கொடுத்தல்(ஆல்) - முதல்வன் அவர்களுக்குக் கொடுப்பான் ஆதலால்,

ஆய்ந்து ஆர் - (அவ்விருதிறத்தோர் மாட்டும்) நுணுகி வந்து கூடுவதாகிய,

முன் செய்வினையும் - பிராரத்தவினையையும்,

ஆங்கு - அதுபோலவே இருவகைப்படச் செய்வன்.

குறிப்பு :

தம்மிடம் அடைக்கலம் புகுந்தவர்களின் ஏதங்களை நீக்கிக் களைகணாய் நின்று, அவர்களைக் காப்பாற்றுதல் தலைமைக் குணமுடையவர்களுக்குக் கடமை ; ஆதலால் இறைவன் தன்னை அடைந்தவர்களைத் தன்னைப்போல் ஆகாமிய வினைத்தொடக்கு இலராகச் செய்து பாதுகாப்பான். தன்னைச் சாராத மற்றவர் களுக்கு வரும் ஆகாமிய வினையை அவர்கள் அனுபவிக்கும்படி கூட்டுவிப்பான்.

இங்ஙனம் தன்னைச் சார்ந்தோர், சாராதோர் ஆகிய இவ்விருதிறத்தோர் மாட்டும், நுணுகி வந்து கூடுவதாகியபிராரத்த வினையையும், அவ்வாறே இருவேறுவகைப்படுமாறு இறைவன் செய்தருள்வான். தன்னைச் சார்ந்தவர்களுக்குப் பிராரத்த வினை எறும்பு கடிப்பது போல உடலூழாய்க் கழியுமாறும், தன்னைச் சாராதவர்களுக்குக் கருந்தேள் கடிப்பதுபோல உயிரூழாய்க் கழியுமாறும், இறைவன் செய்தருள்வான்.

பிராரத்த வினை அதிசூக்குமமாய் வருவது ஆகலின், அதன் இயல்பு அறிதல் அரிது என்பார் 'ஆய்ந்து ஆர் முன் செய்வினை' என்றார். 'தான் ஆய்ச் செய்தல்' என்புழி, 'தான்' என்பது சிவம் என்னும் பொருள் குறித்தது ; தன்னைப் போலச் செய்தல். ஆதல் - ஆதலால். கொடுத்தல் - கொடுத்தலால். ஆய்தல் - நுணுகுதல். ஆர்தல் - அடைதல். ஆர் வினை - அடைகின்ற வினை. சலம் - வஞ்சகம், கோட்டம், பட்சபாதம்.

(வெண்பா)

இங்குளி வாங்கும் கலம்போல, ஞானிபால்
முன்செய் வினைமாயை மூண்டிடினும்,—பின்செய்வினை
மாயையுடல் நில்லாது; மற்றவன்தான் மெய்ப்பொருளே
ஆயஅத னலால்உணரும் அச்சு

பதவுரை :

இங்கு உளி - பெருங்காயத்தில் இருந்து,
வாங்கும் - அதன் வாசனையை வாங்கிக் கொள்ளுகின்ற,
கலம்போல - சிமிழின்கண் அவ்வாசனை மங்கிப்போய் மெலிதாகக் கமழ்வதுபோல,
ஞானிபால் - இறைபணி நிற்கும் தத்துவஞானிகளிடத்து,
முன்செய் வினை - பிராரத்த கன்மம்,
மூண்டிடினும் - பயிற்சி வசத்தால் வாசனையாக மூளுமாயினும்,
பின்செய்வினை - ஆகாமிய வினையானது,
மாயை உடல் - மாயேயம் ஆகிய உடலோடு,
நில்லாது - நிலைபெறாமல் கெட்டு ஒழியும்;
அவன்தான் - அந்தத் தத்துவஞானியானவன்,
மெய்ப்பொருளே ஆய அதனால் - சிவமே ஆகியவாற்றால்,
மற்று அச்சுஉணரும் - வாசனாமலத்தால் பிறழ நேரினும், அந்தச் சிவத்தையே நோக்கிநிற்பன்,

குறிப்பு :

பெருங்காயச் சிமிழின்கண், பெருங்காயம் இல்லையாய்த் தீர்ந்து போயினும், அதன் வாசனை மெலிதாகக் கமழ்வதுபோல, இறைபணி நிற்கும் தத்துவஞானிகளிடத்தில் மலங்கள் நீங்கிய வழியும், பிராரத்த கன்மமானது, பயிற்சி வசத்தால்வசனாமலமாக ஒரோவழி வந்து மூளும்; ஆகாமிய வினையானது மாயேயம் ஆகிய உடலோடு, நிலைபெறாமல் கெட்டு ஒழியும்; அந்தத் தத்துவஞானி சிவமேயாகி விடுவன் ; அதனால் வாசனாமலத்தால் பிறழ நேர்ந்தாலும், அவன் அச்சிவத்தையேநோக்கி நிற்பன். ஒளி இருளைத் துரக்குமாறுபோல, சிவனையே நோக்கும் உணர்வு ஆகாமிய வினையைத் துரக்கும் என்பதாம். இங்கு - பெருங் காயம். உளி - இருந்து, ஐந்தன் உருபு. வாங்குதல் - வாசனையைக் கவர்தல். மூண்டிடினும் எனவே, மூளுதல் ஒருதலை அன்று என்க. மாயை - மாயேயம். உடல் ; ஆகுபெயர். ஞானிகளை வாசனாமலத்தால் பிறழ விடாமைபற்றி மெய்ப் பொருளை 'அச்சு' என்று உருவகம் செய்தார். அச்சு - கடவுள்.

(வெண்பா)

நண்அனல் வேவாத நற்றவர் தம்மினும்,
பண்அமா மாச்செலுத்தும் பாகரினும்,—எண்ணி
அரன்அடி ஓர்பவர் ஐம்புலனிற் சென்றும்,
அவர்திறல் நீங்கார் அதற்கு.

பதவுரை:

நள்அனல் - நெருப்பின் நடுவே,
வேவாத - வெந்து போகமல் இருக்கின்ற,
நற்றவர் தம்மினும் - நல்ல தவமுடைய ஞானிகளைப் போலவும்,
பண்அமர - பண்ணுதல் அமரும்படி,
மாச்செலுத்தும் - குதிரையைச் செலுத்துகின்ற,
பாகரினும் - பாகர்களைப் போலவும்;
எண்ணி -(ஐம்புலன்களின் அகப்படாத உபாயம்) யாது என்று எண்ணி
அரன்அடி ஓர்பவர் - முதல்வனின் திருவடியாகிய அச்சை உணர வல்லவர்கள்,
ஐம்புலனில் சென்றும் - ஐவகைப்பட்ட விடயங்களில் சென்றனர் ஆயினும்,
அதற்கு - அதனால்
அவர்திறல் நீங்கார் - அவர்களுடைய திறனில் இருந்து தீர்ந்து பந்தம் அடைய மாட்டார்கள்.

குறிப்பு:

நெருப்பின் நடுவில் வெந்து போகாமல் இருக்கின்ற நல்ல தவமுடைய ஞானிகளைப் போலவும்; பண்ணப்படும் பல்வேறு கதிகளில் (Gallops) குதிரையைச் செலுத்துகின்ற பாகர்களைப் போலவும்; ஐம்புலன்களில் அகப்படாத உபாயம் யாது என்று எண்ணி, முதல்வனின் திருவடியாகிய அச்சைஉணர்ந்து தியானிக்க வல்லவர்கள், ஐம்புல விடயங்களில் சென்றார்கள் ஆயினும், அதனால் அவர்கள் பந்தம் அடையமாட்டார்கள். நள்அனல்-என்பது நண்அனல் என வந்தது. 'நிணுலகெலாம்' என்றாற் போல. பண்ணுதல்-கதிகளில் செலுத்துதல். 'இன்' இரண்டும் உவமை உருபுகள். ஓர்பவர்-தியானிக்க வல்லவர்கள். திறல் நீங்கார்-தம் இயல்பில் வேறுபடமாட்டார்கள்; பந்தம் சற்றும் அடைய மாட்டார்கள்.

(வெண்பா)

சதசத்தாம் மெய்கண்டான் சத்துஅருளிற் காணின்,
இதமித்தல் பாசத்தில் இன்றிக்,—கதம்மிக்கு,
எரிகதிரின் முன்இருள்போல், ஏலா அசத்தின்
அருகுஅணையார், சத்தணைவார் ஆங்கு.

பதவுரை:

சதசத்து ஆம் மெய்கண்டான் - தான் சதசத்து என்னும் உண்மையை உணர்ந்தவன்
சத்துஅருளிற் காணின் - சத்தாகிய முதல்வனின் திருவருளாலேயே அனைத்தையும் காணுவானாயின்,
பாசத்தில் - பாசம் ஆகிய அசத்தில்,
இதமித்தல் இன்றி - இதம் செய்தல் (பற்றுக் கொள்ளுதல்) இன்மையால்,
சத்து அணைவார் - சத்து ஆகிய முதல்வனைத் தலைப்பட்டு நிற்பார்;
கதம்மிக்கு - சீற்றம் மிகுந்து
எரி கதிரின் முன் - எரிகின்ற சுடரின் முன்னர்,
இருள்போல் - நிலைபெறுதல் இல்லாத இருளைப் போல,
ஆங்கு - சத்தின் எதிரில்
ஏலா - தமது சத்தி நிலைபெற மாட்டாத,
அசத்தின் அருகு - அசத்தாகிய ஐம்புலன்களின் மாட்டு,
அணையார் - பொருந்தி நிற்கமாட்டார்.

குறிப்பு:

தான் சதசத்து என்னும் உண்மையை உணர்ந்தவன், சத்தாகிய முதல்வனின் திருவருளாலேயே அனைத்தையும் காண்பன்; காணின், அவன் பாசமாகிய அசத்தில் பற்றுச் செய்யான்; அதனால் அவன் சத்தாகிய முதல்வனைத் தலைப்பட்டு நிற்பான்; சீற்றம் மிகுந்து எரிகின்ற சுடரின் முன்னிலையில் நிலைபெறுதல் இல்லாத இருளைப் போலச் சத்தின் எதிரில் தனது சத்தி நிலை பெறமாட்டாத அசத்தாகிய ஐம்புலன்களின்பால், அத்தகையோர் பொருந்தி நிற்க மாட்டார்கள். இதமித்தல்—இதம் செய்தல், பற்றுக் கொள்ளல். இன்றி - இன்மையால். ஏகனாக நிற்றலால், மலம் இல்லையாகும். இறைபணி நிற்றலால், மாயை வினைகள் இலவாகும்.

'மெய்கண்டான்' என்னும் ஒருமை 'காணின்' என்னும் வினைகொண்டு முடிகின்றது; 'சத்து அணைவார்' என்னும் பன்மை, 'அணையார்' என்னும் வினைகொண்டு முடிகின்றது. இங்ஙனம் வேறு வினை முடிபுபெறுவதனால், ஒருமைப் பன்மை மயக்கம் இங்கு இலதாயிற்று.

பத்தாம் சூத்திரம் முற்றிற்று

பதினொன்றாம் சூத்திரம்

சிவப்பேறு

"காணும் கண்ணுக்குக் காட்டும் உளம்போற்,
காண உள்ளத்தைக் கண்டு காட்டலின்,
அயரா அன்பின் அரன்கழல் செலுமே"

பதவுரை :

காணும் கண்ணுக்கு - உயிர்காட்டக் காண்பதாகிய கண்ணுக்கு,
காணக் காட்டி - (பிரிப்பின்றி உடங்கியைந்து நின்று) உருவத்தைக் காணும்படி காட்டி,
காணும் உளம் போல் - தான் காண்கின்ற உயிரைப் போல,
(காணும்) உள்ளத்தை - அறிவிக்க அறிவதாகிய உயிருக்கு,
காணக் காட்டி - (பிரிப்பின்றி உடங்கியைந்து நின்று) நுகர் பொருள்களை அறிவித்து,
அரன் காண்டலின் - முதல்வன் தான் அறிந்து வருவதனால்,
அயரா அன்பின் - (அவ்வாறு முதல்வன் செய்து வரும் பேருதவியினை) மறவாது கடைப்பிடித்துச் செய்யும் அன்பினால்,
அரன்கழல் செலும் - (உயிர்கள்) அம் முதல்வனின் திருவடியாகிய சிவானந்த அனுபூதியைத் தலைப்படும்.

குறிப்புரை :

உளம் - உயிர். அயராமை - மறவாமை. அரன் - உயிர்களின் பாசத்தை அரிப்பவன். பிரிப்பின்றி உடங்கியைந்து நிற்றல் - அத்துவிதமாய் இயைந்து நின்று உதவி செய்து வருதல்.

(1) காணும் உபகாரம், காட்டும் உபகாரத்தின் பின்னர்த் தாகவே நிகழும் ஆதலின், 'கண்டு காட்டலின்' என்னும் தொடரைக் 'காட்டிக் காண்டலின்' என மாற்றிப் பொருள் கொள்க. சிவஞான சித்தியாரின்கண்,

"காயம்ஒழிந் தாற்சுத்த னாகி ஆன்மா ;
காட்டக்கண் டிடுந்தன்மை உடைய கண்ணுக்கு
ஏயும் உயிர் காட்டிக்கண் டிடுமாபோல,
ஈசன் உயிர்க்குக் காட்டிக் கண் டிடுவன்"

என அருணந்தி சிவாசாரியர் இப்பொருளைத் தெளிவுற விரித்து விளக்கியிருத்தல் காண்க.

(2) உள்ளத்தை-உள்ளத்திற்கு, உயிருக்கு. (உருபு மயக்கம்).

(3) 'காணும் கண்ணுக்கு' என்பதிலுள்ள அடைமொழியைக் 'காணும் உள்ளத்திற்கு' எனவும் இயைத்துப் பொருள் கொள்க.

(4) '(அரன்) கண்டு காட்டலின்' என்பதிலுள்ள 'கண்டு' என்னும் வினையைக் 'காட்டும் உளம்போல' என்பதனோடும் இயைத்துக் 'காட்டிக் காணும் உளம்போல்' என மாற்றிப் பொருள் கொள்க.

'காண உள்ளத்திற்கு' என்பதனைக் 'காணக் கண்ணுக்கு' எனவும் கூட்டிக்கொள்க.

அறிவு இச்சை செயல்களின் நிகழ்ச்சியாகிய அயராமையும், அன்பும், அரன்கழல் செல்லுதலும், முறையே காரண காரியங்களாய் ஒருங்கு நிகழும் என்பார், 'அயரா அன்பின் அரன் கழல் செல்லும்' என்றார்.

மேற் சூத்திரத்துள் கூறியபடி, ஏகனாகி இறைபணி நிற்கும் உயிர், முதல்வன் பெத்த நிலையினும் முத்திநிலையினும் அத்துவிதமாய் நின்று உபகாரஞ் செய்து நிற்கும் உரிமையை நோக்குமாயின், நோக்குந்தோறும் நோக்குந்தோறும் அவ்வுயிர்க்கு, இறைவனாகிய அருட்பொருளைத் தலைப்படும் இச்சையானது அடங்காமல் மீதூரும். அவ்வழி அவ்விச்சையேதானாக விளங்கித் தோன்றும் பேரானந்தத்தை அனுபவிக்கும் என்று, முத்தான்மாவின் அறிவு இச்சை செயல்கள் மூன்றும் சிவத்தை விடயித்து நிற்கும் விதத்தையுணர்த்தி, அதீத நிலையின் இயல்பினைக் கூறியவாறாயிற்று.

இரண்டாம் சூத்திரத்தில் எடுத்துக் கொள்ளப்பட்ட அத்துவிதம் என்னும் இறையுயிரியற் புணர்ப்பின் இயல்பு, ஐந்தாம் சூத்திரத்தில் மேலும் விளக்கப்பட்டு, இச்சூத்திரத்தில் முழுதாக விளக்கம் செய்யப்பட்டது என்று உணர்க. இச் சூத்திரம் சிவப்பேறு கூடுதலாகிய சிறந்த பயனை உணர்த்தியது.

எட்டாஞ் சூத்திரம் கேட்டலையும், ஒன்பதாம் சூத்திரம் சிந்தித்தலையும், பத்தாம் சூத்திரம் தெளிதலையும் குறிக்கும். இப்பதினொன்றாம் சூத்திரம் 'நிட்டையின் இயல்பு' உணர்த்தியது எனவும் கூறலாம்.

11. முதல் அதிகரணம்

"இவ்வான்மாக்கள் அவனையின்றியமைந்து ஒன்றையும் விடயியா ஆகலான், ஈண்டு அவனும் அவற்றது விடயத்தை யுணரும் என்றது".

வெண்பா

ஐந்தையும் ஒக்க உணராது, அவற்றுணர்வது
ஐந்தும்போல் நின்றுணரும் ஆகலான் :— ஐந்தினையும்
ஒன்றுஒன்றாப் பார்த்துணர்வது உள்ளமே, எவ்வுலகும்,
ஒன்று, ஒன்றாப் பார்க்கும் உணர்ந்து.

பதவுரை :

உள்ளம் - ஆன்மாவானது,
அவற்று - சுவை ஒளி ஊறு ஓசைநாற்றம் என்னும் ஐந்தினும்,
ஐந்தும்போல் - ஐம்பொறிகளைப் போல,
நின்று - அதுவதுவாய்ச் செறிந்து நின்று,
உணர்வது - உணர்தற்பாலதனை,
உணரும் ஆகலான் - உணரும் தன்மையுடையது ஆதலால்,
ஐந்தையும் - அவ் ஐம்புலன்களையும்,
ஒக்க உணராது - ஒருங்கே உணரமாட்டாது ;
ஐந்தினையும் - அவ் ஐம்புலன்களையும்,
ஒன்று ஒன்றாப் பார்த்து உணர்வது - ஒரோஒன்றாகவே அறிந்து அனுபவிப்பதாகும்.

ஒன்று - (ஆனால்) என்றும் ஒரு பெற்றித்தாகிய சிவபரம்பொருள்,
எவ்வுலகும்-எல்லா ஆன்மாக்களுடைய விடயங்களையும்,
ஒன்றா உணர்ந்து - பொதுவகையால் ஒருங்கே உணர்ந்து,
பார்க்கும் - அவ்வுயிர்களுடன் நின்று சிறப்புவகையானும் அறியும்,

குறிப்பு :

சிவமானது, ஆன்மாவின் விடயத்தை உடனின்று உணருமாயினும், ஆன்மாவானது, சுவை ஒளி ஊறு ஓசை நாற்றம் என்னும் ஐந்தினும் அதுவதுவாய்ச் செறிந்து நின்று, ஒன்றொன்றாக உணர்வதுபோலல்லாமல், எல்லா உயிர்களுடைய எல்லா விடயங்களையும் பொதுவகையான் ஒருங்கே யுணர்ந்து, அவ்வுயிர்களோடு உடனாய் நின்று சிறப்புவகையானும் அறியும். ஆதலின் ஆன்மா உணரும் முறைமைக்கும், இறைவன் உணரும் முறைமைக்கும் வேறுபாடு உண்டு என்பது இப்பாடலின் கருத்து. இச்செய்யுள் சொற்பொருட் பின் வருநிலை அணி. "உணர்வது உள்ளமே" என்பது பிரிநிலை ஏகாரம் ; சிவத்தைப் பிரித்து

உணர்த்துவதால். ஒன்று — சிவம்; குறிப்பு ஏதுவாய் நின்ற பெயர்.

வெண்பா

ஏகமாய் நின்றே இணையடிகள் ஒன்றுஉணரப்
போகமாய்த் தான்விளைந்த பொற்பினான்;—ஏகமாய்
உள்ளத்தின் கண்ஆனான்; உள்குவார் உள்கிற்றை,
உள்ளத்தால் காணானோ உற்று

பதவுரை :

ஒன்று - (முதல்வனைச் சார்ந்தவழி அவ்வண்ணமேயாய்) ஒரு பெற்றிப்பட்ட ஆன்மா,
ஏகமாய் நின்று - முதல்வனோடு ஒற்றுமைப்பட்டு நின்று,
இணையடிகள் உணர - அவனது அடியிணைகளில் உணர்தலால்,
தான் - அம்முதல்வன்,
போகமாய் விளைந்த - அவ்வான்மாவுக்குப் பரபோகமாய் மேன் மேல் விளைகின்ற,
பொற்பினான் - பொலிவினை உடையவன் ஆவன் (ஆதலாலும்),
உள்ளத்தின்கண் - அவ் ஆன்ம ஞானத்தின் இடத்து,
ஏகமாய் ஆனான் — பெத்தம் முத்தி என்னும் இரண்டினும் விட்டு நீங்காமல் ஒற்றித்து நிற்பான்(ஆதலானும்),
உள்குவார் உள்கிற்றை - கருதுவார் கருதிய பொருளாகிய தன்னை,
உள்ளத்தால் உற்று - அவர்தம் ஆன்ம அறிவுடன் கூடி நின்று,
காணானோ - அறியான் கொல்லோ ? அறிவான்.

குறிப்பு :

'போகமாய்த் தான் விளைந்த பொற்பினான்' என விடயித்தற்கட்படும் இயல்பும், 'ஏகமாய் உள்ளத்தின்கண் ஆனான்' என அறிவு விளங்குதற்கட்படும் இயல்பும் கூறப்பட்டன.

ஒன்று - ஆன்மா. தான் - முதல்வன். பொற்பினான் - பொலிவுடையவன். ஏகமாய் ஆனான் - ஒற்றித்து நிற்பான். உள்ளத்தின்கண் - ஆன்மஞானத்தின் இடத்தில். உள்கிற்றை - கருதிய பொருள் ஆகிய தன்னை. உள்ளத்தான் - உள்ளத்துடன் ; 'ஆன்' உருபு உடனிகழ்ச்சிப் பொருட்கண் வந்தது. ஆனாமை - விட்டு நீங்காமை.

ஆன்மாக்கள் முதல்வனைவிடயிக்குங்கால், அவற்றது விடயம் ஆகிய அவன், கண் கண்ணாடியினின்றும் தன்னை விடயித்தாற் போல, ஆன்மாவுடன் நின்று தன்னை விடயிப்பான். "உள்குவார் உள்கிற் றெல்லாம் உடன் இதுந்து அறிதி" என்பது திருநாவுக்கரசர் தேவாரம் (4.75.3). ஆதலின் முதல்வனை 'உள்குவார் உள்கிற்றை' என்றார். உள்கிற்றை - உள்கிய பொருள் ஆகிய தன்னை (முதல்வனை). உள்குதல் - கருதுதல்.

இணையடிகள் உணருந்தோறும் போகம் மேன்மேல்விளைதல், "புணர்ந்தாற் புணருந்தொறும் பெரும்போகம் பின்னும் புதிதாய் மணந்தாழ். புரிகுழலாள் அல்குல்போல வளர்கின்றதே" என்னும் திருக்கோவையார் செய்யுளால் உணரப்பெறும்.

இறைவன், பெத்தம் முத்தி இரண்டிலும் ஆன்மா விடயிக்கும் விடயங்களை ஆன்மாவோடு உடன் நின்று முறையே வினைப் பயனும் சிவபோகமும் ஆக விளைவிப்பன்: பெத்தத்தின் கண் அவன் இவனாய் நின்று விடயித்தலின் விடயங்கள் அவனுக்கு அன்றி, இவனுக்கு ஆயின ; முத்தியின்கண் இவன் அவனாய் நின்று விடயித்தலின், அவன் ஒழிந்த விடயங்கள் எல்லாம் இவனுக்கு அன்றி அவனுக்கு ஆயின.

11. இரண்டாம் அதிகரணம்

"இனி பக்தியினால் மறவாது ஏத்த அவனது சீபாதத்தை அணையும் என்றது ; அவன் அன்னியமின்றிச் செய்வோர் செய்திப்பயன் விளைத்து நிற்றலான் என்றது".

வெண்பா

அருக்கன்நேர் நிற்பினும் அல்இருளே காணார்க்கு :
இருட்கண்ணே பாசத்தார்க்கு, ஈசன்—அருட்கண்ணால்
பாசத்தை நீக்கும் ; பகல் அலர்த்தும் தாமரைபோல்,
நேசத்தில் தன்னுணர்ந்தார் நேர்

பதவுரை :

அருக்கன் - ஞாயிறு,
நேர் நிற்பினும் - எல்லோர்க்கும் ஒப்பநின்றாலும்,
காணார்க்கு - கண்பார்வை இல்லாதவர்க்கு,
அல்இருளே - (அஃது) இரவில் உள்ள இருளேயாகும். (அதுபோல)
ஈசன் - முதல்வன்,
பாசத்தார்க்கு - பாசத்தை உடையவர்களுக்கு,

இருட்கண்ணே - பாசஞானமேயாய்த் தோன்றுவன்; (சீவன் முத்தரும் பாசத்தார் அன்றோ எனில்),
தாமரை அலர்த்தும் - பக்குவம் உடைய தாமரைகளை மலர்விக்கின்ற,
பகல்போல் - சூரியனைப்போல,
நேசத்தில் - அன்பினால்,
தன்னுணர்ந்தார் நேர் - தன்னை உணர்ந்த அடியவர்களுக்கு,
அருட்கண்ணால் பாசத்தை நீக்கும் - தனது திருவருட் பார்வையால் பாசத்தை நீக்கி அறிவை மலர்த்துவன். (ஆதலால் சீவன் முத்தர் உடம்போடு கூடிய வழியும் பாசத்தார் அல்லர்.)

குறிப்புரை :

ஞாயிறு எல்லோர்க்கும் பொதுவாக ஒப்ப நிற்பினும், அது காட்சி உடையார் கண்ணுக்கன்றி, குருடர்களின் கண்ணுக்கு இருளாகவே இருக்கும். அதுபோல இறைவன் பெத்தரிடத்தும் முத்தரிடத்தும் ஒப்ப எங்கணும் நிற்பினும், மலம் நீங்கிய முத்தர்க்கு அன்றி, மலத்தோடு கூடிய பெத்தர்களுக்கு இறைவன் பாசஞானமாகவே தோன்றுவான்.

ஏனையோர்போல உடலோடு இருத்தலினால் சீவன் முத்தரும் பாசத்தாரே யாவரன்றோ ? எனின், ஏனைத் தாமரைகளோடு ஒப்ப ஒருங்கு நிற்பினும், பக்குவமுடைய தாமரைகளையே மலர்விக்கின்ற ஞாயிறு போல, பெத்தர்களைப் போல் உடம்போடு நிற்பினும், பக்குவம் உடையவராய்ப் பக்தியினால் தன்னை மறவாது உணர்பவர்கள் ஆகிய சீவன்முத்தர்க்கே, இறைவன் தனது திருவருட்பார்வையால் பாசத்தை நீக்கி ஞானத்தை அளிப்பன். ஆதலால் சீவன் முத்தர் உடம்போடு கூடி நிற்பினும், அவர்கள் பாசத்தார் அல்லர் என்பது, இப்பாடலின் கருத்து.

'அல்லிருளே' என்பதில் ஏகாரம் தேற்றம். திணிந்த இருள் என்பார் 'அல்இருள்' என்றார். காணார் - குருடர், பகல்-சூரியன். 'அருக்கன்நேர் நிற்பினும்' என்றது, எடுத்துக்காட்டு உவமை. தன்னுணர்ந்தார்-தன்னை உணர்ந்தார், இரண்டாம் உருபு தொக்கது. தன்னுணர்ந்தார் நேர்-தன்னை உணர்ந்தவர்களுக்கு. நேர் என்னும் ஏழன் உருபு, ஈண்டு நான்கன் பொருள் குறித்து வந்தது. நேர்-கு. (ஒப்பு நோக்கு : "எங்கும் தான் நிறைந்து சிவன் நின்றான் ஆகில..." சித்தியார் - 317).

வெண்பா

மன்னும் இருளை மதிதுரந்தவாறு அன்பின்
மன்னும் அரனே மலம்துரந்து,-தன்னின்
வலித்திரும்பைக் காந்தம் வசம்செய்வான் செய்தல்
சலிப்பில் விகாரி அலன் தான்

பதவுரை:

அன்பின்-(உயிரைத் தானாக்கிக் கொள்ளுவதன் கண் உளதாகிய) இச்சை மிகுதியால்,

மன்னும் - அவ்வுயிரோடும் அநாதியே நிலை பெற்று நிற்கின்ற,

அரன் - முதல்வன்,

மன்னும் இருளை - கண்ணின்கண் நிலைபெறும் இருட்டை,

மதிதுரந்தவாறு - பிறைமதியானது நாள்தோறும் சிறிது சிறிதாக நீக்கிப் பற்றற ஓட்டுதுபோல,

மலம் துரந்து - உயிரின் கண்ணதாகிய மலஆற்றலைச் சிறிது சிறிதாக நீக்கிப் பற்றற ஓட்டி,

காந்தம் - காந்தக்கல்,

தன்னின் வலித்து - தன்னிடத்தில் இழுத்து,

இரும்பை - இரும்புத்துண்டை,

வசஞ்செய்வான் - வசம் செய்வதுபோல,

செய்தல் -(முதல்வன் உயிரைத் தன்கண்வலித்து வசமாகச்) செய்து வருதலில்,

சலிப்புஇல் - முதல்வனுக்கு ஒருஞான்றும் சலிப்பு ஏற்படுவது இல்லை.

தான் - அம்முதல்வன்,

விகாரி அலன் - (இங்ஙனம் சலியாது செய்து வருதல்பற்றி) விகாரம் அடைதல் இலன்.

குறிப்புரை:

இரும்பை ஈர்க்கும் காந்தம் சலனமின்றி இருத்தல் போல, உயிர்களின் மலத்தைக் கெடுத்துத் தன்கண் வலித்து வசஞ்செய்து கொள்ளுதல் பற்றி, முதல்வன் விகாரமடைதல் இல்லை. வசஞ் செய்வான்-வசஞ்செய்தல்; வான் ஈறு தொழிற்பெயர் விகுதி; இது 'வசஞ்செய்தல் போல' என்னும் பொருளில் வந்தது. சலித்தல்-வேசறுதல். செய்தல் சலிப்பு இல்-செய்தற்கண் சலிப்புக்கொள்வது இல்லை. துரத்தல்-ஓட்டுதல். மதி-வளர்பக்கத்துப் பிறை. உயிர்களைத் தானாக்கிக் கொள்ளுதற்கண் இறைவனுக்குள்ள இச்சை மிகுதியை, இங்கு 'அன்பு' என்றார். 'அன்பின்' என்புழி, இன்' ஆல் என்னும் கருவிப் பொருளில் வந்தது. இறைவன் உயிர்

களோடு அநாதியே தொடர்ந்து நிலை பெற்றிருத்தலின் 'மன்னும் அரன்' என்றார். செய்தல்-செய்தற்கண்.

(வெண்பா)

நசித்தொன்றின் உள்ளம் நசித்தலால் ஒன்றா;
நசித்திலதேல் ஒன்றாவது இல்லை;-நசித்துமலம்
அப்பணைந்த உப்பின் உளம் அணைந்து சேடமாம்;
கப்புஇன்றாம் ஈசன் கழல்

பதவுரை:

நசித்து ஒன்றின்- (ஆன்மா சிவத்தோடு சேருங்கால்) கெட்டுச் சேருமாயின்,

உள்ளம் - ஆன்மாவானது,
நசித்தலால் - கெட்டு அழிந்து போதலால்,
ஒன்றா(து)-சிவத்தோடு ஒன்றாமாறு இல்லை.
நசித்திலதேல் - ஆன்மா கெடுவது இல்லை ஆயின்,
ஒன்றுஆவது இல்லை - அது சிவத்தோடு ஒன்று சேர்வது இல்லை; (எனின்),
அப்பு அணைந்த உப்பின் - தனது கடினத் தன்மை நீங்கி, நீரில் கலந்து ஒன்றாகிய உப்பைப்போல,
மலம்நசித்து - ஆணவமலம் கெட்டு ஒழிந்து,
உளம் - ஆன்மாவானது,
ஈசன்கழல் - இறைவனின் திருவடிகளில்
அணைந்து - ஒன்றி நின்று,
சேடமாம் - அச்சிவத்தின் திருவடிக்கு அடிமையாகும்.
கப்பு இன்று ஆம் - (அங்ஙனம் அடிமையாகிய ஆன்மாவுக்கு)மீளக் கவர்ச்சி இல்லை.

குறிப்புரை:

ஆன்மா சிவத்தோடு சேருங்கால், கெட்டுச் சேருமாயின், ஆன்மாவானது கெட்டு அழிந்துபோவதனால், அதற்குச் சிவத்தோடு ஒன்றும் தன்மை இல்லை; ஆன்மா கெடுவதில்லையாயின், அது சிவத்தோடு ஒன்று சேர்வதில்லை. பின் எவ்வாறுதான் ஆன்மா சிவத்தோடு ஒன்று சேர்கின்றது எனின், உப்பானது தன் கடினத்தன்மைநீங்கி, நீருடன் ஒன்றாவது போல, ஆன்மாவானது தனது ஆணவ மலம் கெட்டு ஒழிய, இறைவனின் திருவடிகளில் ஒன்றி, அதற்கு அடிமையாகும் அங்ஙனம் அடிமைப்

பட்ட ஆன்மாவுக்கு மீளவும் உலகத்தில் வந்து பிறக்கின்ற துன்பம் இல்லை என்பது, இப்பாடலின் கருத்து.

"அப்பு அணைந்த உப்பே போல" என்றது, நாழி உப்பும், நாழி நீரும் கூடிய இடத்தும், நாழி அளவேயாய், நீக்க வொண்ணாததாய், மிகுதியாகாமல் இரண்டும் ஒன்றாய் நிற்கின்றாற்போல, ஆன்மாவும் சிவனைக்கூடி நீக்கமற்றும், மிகுதி யாகாமலும், சிவனைச் (சர்ந்திருக்கும் என்பதாம். அப்பு - சிவம். உப்பு - ஆன்மா. இதனால் சிவமும் சீவனும் கெட்டுக் கூடியதும் இல்லை; கூடிக் கெட்டதும் இல்லை; இரண்டும் ஒரு தன்மையே ஆயின என்பது கருத்து. அவினாவிருத்தி - விட்டு நீங்காமை. ஒன்றா-ஒன்றாது; துவ்விகுதி விகாரத்தால் தொக்கது. யாதொன்று யாதொன்றின் பொருட்டேயாய்த் தனக்கெனச் சுதந்திரம் இன்றி நிற்கும், அஃது அதற்குச் சேடம் எனப்படும். சேடம்-அடிமை. கப்பு-கவர்ச்சி; மீளவும் பிறத்தல். "நின்றது உயிர் கெட்டு என்னில், கெட்டது அனைவு இன்றாய்; நின்றதேற் கேடு இல்லை; அணைந்து கெட்டது என்னிற்பொன்றினது ஏன்?"... சித்தியார் 318, காண்க)

வெண்பா

பொன்வாள், முன் கொண்மூவிற் புக்கொடுங்கிப், போய்அகலத்
தன்வாளே எங்குமாம் தன்மைபோல்,-முன்வாள்
மலத்துள் மறைந்துள்ளம் மற்றுலகை உண்ணும்
மலத்துஇரித்துச் செல்லும் வரத்து

பதவுரை:

பொன்வாள் - சூரியனின் ஒளியானது,
முன் - காலைப்போதில்,
கொண்மூவிற் புக்கு -மேகப்படலத்துள் மறைந்து ஒடுங்கி,
போய் அகல - அம்மேகப் படலம் நீங்கிய வழி,
எங்கும் - எங்கணும்,
தன்வாளே ஆம் தன்மைபோல் - தன்னுடைய ஒளியேயாய்த் தோன்றும் தன்மை போல,
உள்ளம் - ஆன்மாவானது,
முன் - அநாதியே,
வாள் - ஒளியாகிய தன் அறிவு,
மலத்துள் மறைந்து-ஆணவ மலத்தில் மறைப்புண்டு கேவலப்பட்டு,
மற்று - பின்பு கருவிகளோடு கூடி ஏகதேசமாய் அறிவு விளங்கி,
உலகை உண்ணும் - ஐம்புலன்களை நுகரும்;
மலத்து இரித்து - பின்பு அம்மலத்தை முதல்வனின் திருவருளால் பற்றறக் களைந்து (வியாபகமாய் அறிவு விளங்கி),

வரத்துச் செல்லும் - முதல்வனது சீபாதத்தை அடைந்து தூய்மையுறும்.

குறிப்புரை:

'எங்குமாம் தன்மைபோல்' என்புழி, தன்மை என்பது கேடு இல்லாமையை உணர்த்தியது. கொண்மூவிற் புக்கு ஒடுங்கி நிற் பினும் சூரிய ஒளிக்குக் கேடு இல்லை. அதுபோல ஆணவ மலத் தால் மறைப்புண்டு கிடப்பினும் ஆன்ம அறிவுக்குக் கேடில்லை. மேகப் படலம் நீங்கியதும், சூரியனின் ஒளி எங்கும் பரவி நிற்கும்; அதுபோல ஆணவமல மறைப்பு நீங்கிய அளவில் ஆன்ம அறிவு விளக்கம் பெறும் என்பது கருத்து. 'தன்வாளே' என்புழி, ஏகாரம் தேற்றம், 'முன்வாள்' என்புழி, வாள் அறிவு குறித்தது. மலத்து இரித்து-மலத்தை ஓட்டி; ஐகாரம் தொக்கது. அறிவு மறைந்தும் ஒடுங்கியும், மறைப்பு நீங்கவே எங்குமாய் நிகழ்தல் மாத்திரைக்கே பொன்வாள் உவமை என்பார், "உலகை உண்ணும், வரத்துச் செல்லும்" என வேற்றுமையும் உடன் கூறினார். வரம்-எல்லா வற்றிலும் மேற்பட்டது; இறைவன் திருவடி. வரத்துச் செல்லும் இறைவனின் திருவடியைச் சென்று சேரும். மலம் நசித்தலாவது, மலம் அழிதல் என்பதன்று; மலத்தினது மறைத்தல் சத்தி மடங்கிக் கீழ்ப்படுதல் என்ற அளவேயாகும். கொண்மூ-மேகம்.

பன்னிரண்டாம் சூத்திரம்

(அணைந்தோர் தன்மை)

"செம்மலர் நோன்தாள் சேரல் ஒட்டா
அம்மலம் கழீஇ, அன்பரொடு மரீஇ,
மால் அறநேயம் மலிந்தவர் வேடமும்,
ஆலயம் தானும், அரன் எனத் தொழுமே,

"அசிந்திதனாய் நின்ற பதியைச் சிந்திதனாகக் கண்டு வழிபடு மாறு உணர்த்துதல் நுதலிற்று."

பதவுரை:

செம்மலர் - சிவந்த தாமரை மலர்போன்ற,
நோன்தாள் -(அன்பரைத்) தாங்குகின்ற திருவடிகளை,
சேரல் ஒட்டா - சேரவிடாமல் தடுக்கின்ற,
அ - அத்தகைய (கொடிய) இயல்பினையுடைய,

மலம் -(ஆணவம் மாயை கன்மம் என்னும்) மலங்களின் அழுக்கினை,
கழீஇ-ஞானநீரால் கழுவி,
அன்பரொடு - மெய்ஞ்ஞானிகள் ஆகிய அடியார்களுடன்,
மரீஇ - கலந்துகூடி,
மால்அற -(மலங்களின்) மயக்கம் நீங்க,
நேயம் மலிந்தவர் வேடமும் - அன்புமிக்கவர்கள் ஆகிய அடியார்களின் சிவ வேடத்தையும்,
ஆலயம் தானும் - சிவாலயத்தையும்,
அரன்என - முதல்வன் என்றே கண்டு,
தொழும் - (சீவன் முத்தன்) வழிபடுவான்.

குறிப்புரை :

(1) மேற் பதினொன்றாம் சூத்திரத்துள், சீவன் முத்தராவர் நீங்காத அன்பொடு ஆண்டவனின் திருவடியில் அறிவு இச்சை செயல்களைச் செலுத்துவர் என்று கூறியவர், அந்தச் சீவன் முத்தர்க்கே அறிவு இச்சை செயல்கள் ஒருகால் புறத்துச் செல்லுமாயின், அவை செல்லுகின்ற இடம் இவையென்பதனை இச் சூத்திரத்தில் உணர்த்துகின்றார்.

(2) மேலும், இப்பன்னிரண்டாஞ் சூத்திரத்தில், வாக்கிற்கும் மனத்திற்கும் அப்பாற்பட்ட இறைவனைப் பத்தியினால் உணர்வின் கண் உள்ளத்திலே வழிபட்டு வந்தது போலல்லாமல், வாக்குக்கும் மனத்துக்கும் எட்டும்படியாகவும் தெளியக்கண்டு வழிபடும்விதம் இதுவென்று அறிவுறுத்தப்படுகின்றது. நேயம் மலிதல் கூறவே, வழிபாடும் பெறப்படும்.

(3) 'அம்மலம் கழீஇ' என்றதனாற் சீவன் முத்தர்க்குப் புறத்தே அறிவு நிகழும் இடமும், 'அன்பரொடு மரீஇ' என்றதனால் இச்சை நிகழும் இடமும், 'தொழும்' என்றதனால் செயல் நிகழும் இடமும் உணர்த்தப்பட்டன.

(4) 'தொழுக' என்னாது 'தொழும்' எனக் கூறியதனால், இஃது அணைந்தோர் தன்மை உணர்த்திற்று என்பது பெறப்படும்.

(5) சீவன் முத்தர் என்பவர்கள், சீவிக்கும் பொழுதே பாசத்தினின்றும் விடுபட்டோர் ; பரஞானத்தாற் பரத்தைத் தரிசித்தோர் ; 'சிவமே கண்டிருப்போர்'.

(6) மலங்களைதலும், அன்பரொடு மருவுதலும், சிவ வேடத்தையும் சிவாலயத்தையும் அரன் எனக்கண்டு தொழுதலும், சீவன்

முத்தர்களுக்கு உரிய இயல்பு. இவ்வியல்பினைச் சீவன் முத்தர்களாக விளங்கியிருந்த அறுபான் மும்மை நாயன்மார் முதலாயினார் வரலாறுகளில் வைத்து உணர்ந்து கொள்ளலாம்.

12. முதல் அதிகரணம்

"ஈண்டு ஆணவம் மாயை கான்மியம் என்னும் மலங்களைக் களைக என்றது ; அவை தாம் ஞானத்தை உணர்த்தாது அஞ்ஞானத்தை உணர்த்தும் ஆகலான்".

வெண்பா

புண்ணிய பாவம் பொருந்தும்இக் கான்மியமும்,
மண்முதல் மாயைகாண் மாயையும், - கண்ணிய
அஞ்ஞானம் காட்டும்இவ் ஆணவமும், இம்மூன்றும்
மெய்ஞ்ஞானிக்கு ஆகா விடு.

பதவுரை :

புண்ணிய பாவம் - புண்ணிய பாவப் பயனாயும் காரணமாயும்,
பொருந்தும் இக்கான்மியமும் - பொருந்துகின்ற இந்தக் கன்ம மலமும்,
மண்முதல் மாயை காண் - நிலம் முதல் மோகினி ஈறாகக் காணப்படுகின்ற,
மாயையும் - இம்மாயா மலமும்,
கண்ணிய - சுட்டி அறிவதாகிய,
அஞ்ஞானம் காட்டும் - விபரீத உணர்வைப் பயக்கின்ற,
இவ்வாணவமும் - இந்த ஆணவ மலமும் ;
இம்மூன்றும் - ஆகிய இந்த மூன்று மலங்களும்,
மெய்ஞ்ஞானிக்கு ஆகா - மெய்யுணர்வு உடைய ஞானிகளுக்கு ஆகமாட்டா !
விடு - (ஆதலின்) இவற்றை விடுத்து ஒழிவாயாக.

குறிப்புரை :

புண்ணிய பாவங்களின் பயனாயும் காரணமாயும் பொருந்துகின்ற கன்ம மலமும், மண் முதல் மோகினி ஈறாகக் காணப்படுகின்ற மாயா மலமும், விபரீதமாகிய சுட்டறிவைப் பயக்கின்ற ஆணவ மலமும், மெய்ஞ்ஞானிகளுக்கு ஆக மாட்டா. ஆதலின் இம்மூன்றையும் விட்டு விடுக என்பது இச்சூத்திரத்தின் கருத்து.

'மாயைகாண் மாயையும்' என்னும் தொடரில், முன்வந்த மாயை, முப்பத்தோராம் எண்ணும் முறைமைக்கண் நின்ற தத்துவத்தை உணர்த்தியது. இரண்டாவதாகப் பின் வந்த மாயை மாயாமலம் என்பதனைக் குறித்தது. ஆணவம் மாயை கன்மம் என்னும் மூன்றும் சிவபோகப் பெருவாழ்வை இழக்குமாறு செய்தலின், மெய்ஞ்ஞானிகளுக்கு ஆகாவாயின.

மாயை கன்மங்கள், அஞ்ஞானம் காட்டுதல் ஆணவமலச் சார்பாலாகிய செயற்கை ; அஞ்ஞானம் காட்டுதல் ஆணவ மலத்திற்கு உரிய இயற்கை.

12. இரண்டாம் அதிகரணம்

"இனிச் சிவபக்தர்களோடு இணங்குக என்றது ; அல்லாதார் அஞ்ஞானத்தை உணர்த்துவார் ஆதலான்".

வெண்பா

மறப்பித்துத் தம்மை மலங்களின் வீழ்க்கும்
சிறப்பில்லார் தந்திறத்துச் சேர்வை-அறப்,பித்துப்
பத்தர் இனத்தாய்ப், பரன்உணர்வினால் உணரும்
மெய்த்தவரை, மேவா வினை.

பதவுரை :

தம்மை - தமது ஞானக்கண்ணை,
மறப்பித்து - இழக்கும்படிச் செய்து,
மலங்களின் வீழ்க்கும் - மலங்களால் ஆகிய பிறவிக்குழியில் வீழும்படி செய்து துயர் உறுத்துகின்ற,
சிறப்பில்லார் தம் - அன்பு இல்லாதவர்களின்,
திறத்துச் சேர்வை அற - (சார்பில் நீண்ட காலமாகப் பயின்று வந்த) சேர்க்கை அறும்படி
பத்தர் இனத்துப் பித்தாய் - சிவபக்தர் மாட்டுப் பேரன்பு உடையவர்களாய்,
பரன் உணர்வினால் உணரும் - சிவஞானத்தால் உணரப் பெறுகின்ற,
மெய்த்தவரை - மெய்ஞ்ஞானிகளை,
வினை மேவா - பிராரத்துவ வினைகள் வந்து பொருந்தமாட்டா.

குறிப்புரை :

"மறப்பித்துத் தம்மை மலங்களின் வீழ்க்கும் சிறப்பு இல்லார்" என்று, மேற்கூறியதனையே வழிமொழிந்து, அதன் எதிர்மறை முகத்தால் மறவியை மாற்றி, ஞானக்கண்ணை விளக்கிப், பிறவிக் குழியினின்றும் எடுத்து, நன்னெறிக்கண் உய்த்து வாழ்விக்கும் சிறப்புடைய சிவபக்தர்களின் பெருந்தன்மையைப் புலப்படுத்தினார்.

மலங்களின் வீழ்த்தல் - மலங்களால் ஆகிய பிறவிக்குழியில் விழும்படி செய்து துன்புறுத்துதல். சிறப்பு - அன்பு; எல்லாவற்றிலும் சிறந்தது. பித்து - பேரன்பு ; பித்துப்போலக் காணப்படுதலின் பேரன்பின் திறனைப் 'பித்து' என்றார். ஏனைத் தவங்கள் எல்லாம் மெய்யாதலின்றி மலநடையாய்ப் போதலின், பரன் உணர்வினால் உணரும்தவம் ஒன்றே, 'மெய்த்தவம்' எனப் பட்டது.

12. மூன்றாம் அதிகரணம்

வெண்பா

தன்உணர வேண்டித் தனதுருவைத் தான்கொடுத்துத்,
தன்உணரத் தன்னுள் இருத்தலால், - தன்உணரும்
நேசத்தார் தம்பால் நிகழும் ததிநெய்போல் :
பாசத்தார்க்கு இன்றாம் பதி.

பதவுரை :

பதி - அசிந்திதனாய் நின்ற பரம்பொருளே,
தன்(ஐ) உணரவேண்டி - உலகத்தார் தன்னை அறிவதன் பொருட்டு,
தனது உருவைத் தான்கொடுத்து - திருநீறு கண்டிகை முதலிய தனது வடிவத்தைத் தன் அன்பர்க்குக் கொடுத்தலானும்,
தன்(ஐ) உணரச்செய்து - சிவோகம்பாவனையால் தன்னை அறியச் செய்தலானும்,
தன்னுள் இருத்(து)தலால் – தனது வியாபகத்திற்கு உள்ளாக இருக்கச் செய்தலானும்,
தன் உணரும் நேசத்தார் தம்பால்—தன்னை உணருகின்ற அன்பர்களின் இடத்தில்,

ததிநெய்போல் நிகழும் - தயிரின்கண் நெய்போல் விளங்கித் தோன்றுவான்.

பாசத்தார்க்கு - பாசக் கட்டுடையவர்களுக்கு,

இன்று ஆம் - பாலின்கண் நெய்போல விளங்காமல் நிற்பான்.

குறிப்புரை :

அசிந்திதனாய் நின்ற பரம்பொருளே, உலகத்தில் உள்ளவர்கள் தன்னை அறிவதன் பொருட்டு, திருநீறு கண்டிகை முதலிய திருவேடமாகிய தனது திருவடிவத்தைத் தன் அன்பர்க்குக் கொடுத்தலாலும், அவ்வன்பர்கள் தன்னைச் சிவோகம்பாவனையால் அறியச் செய்தலாலும், அங்ஙனம் ஒரு குறியின்கண் நின்று உணரும் அவரைத் தனது வியாபகத்துக்குள்ளாக இருத்துதலாலும், குறியும் இறந்து நின்று தன்னை உள்ளவாறு உணர்பவர்களிடத்துத் தயிரின் கண்ணதாகிய நெய்போல விளங்கித் தோன்றுவன். அவ்வியல்பு இல்லாத பாசக்கட்டுடையவர்களிடத்தில் பாலின்கண் நெய்போல விளங்காமல் மறைந்து நிற்பான் என்பது, இப்பாடலின் கருத்து.

'தன் உணர' எனவரும் மூன்று தொடர்களிலும் இரண்டன் உருபு விரித்துக் கொள்க. இருத்தல் - இருத்துதல் ; இருக்கும்படி செய்தல். பாசத்தார்க்கு - பாசக்கட்டு உடையவர்களிடத்தில் ; உருபு மயக்கம். 'இன்றாம்பதி' என்னும் தொடரில் 'இன்மை' விளங்காமை குறித்து நின்றது. (ஒப்பு நோக்குக : "அறிவரியான் தனை அறிய..." சித்தியார்—324)

வெண்பா

கண்டதொரு மந்திரத்தால், காட்டத்தில் அங்கிவேறு
உண்டல்போல் நின்றங்கு உளதாமால் ;- கண்டஉருத்
தான்அதுவாய் அன்றானான், தானதுவாய்த் தோன்றானோ ?
தான்அதுவாய்க் காணும் தவர்க்கு.

பதவுரை :

காட்டத்தில் - விறகில்

அங்கி - நெருப்பானது

வேறு உண்டல்போல் - கடையும்போது வேறாக உண்டாகியும், (கடையாதபோது வேறாக உண்டாகாமலும் நிற்பதுபோல),

கண்டஉரு - காணப்பட்ட சிவலிங்கத்தின்கண்,

தான் அதுவாய் - (கலப்பினால்) அதுவேதான் ஆகி,

அன்று ஆனான் - அதுவன்றி வேறுபொருளும் ஆகும் இயல்புடைய முதல்வன்,

கண்டது ஒரு மந்திரத்தால் - தம்மால் அறியப்பட்ட ஒரு மந்திரத்தினால்,

நின்று அங்கு உளது ஆமால் - சிவலிங்கத்தின்கண் நிலைபெற்று விளங்கித் தோன்றியும், (மந்திர சாந்நித்தியம் இல்லாதவழி விளங்காது நின்றும்),

அது - அச்சிவலிங்க வடிவமே,

தானாய் - இறைவனாக,

காணும் தவர்க்கு - காணப்பெறும் தவமுடையவர்களுக்கு,

அது தானாய்த் தோன்றானோ? - அவ்வடிவமே தானேயாய்த் தோன்றமாட்டானோ ? தோன்றுவான்.

குறிப்புரை :

விறகில் நெருப்பானது கடையும்போது வேறாக உண்டாகியும், கடையாதபோது வேறாக உண்டாகாமலும் நிற்பதுபோல, காணப்பட்ட சிவலிங்கத்தின்கண் கலப்பினால் அதுவே தானாயும், அதுவன்றி வேறுமாயும் விளங்கவல்ல இயல்புடைய முதல்வன், தம்மால் அறியப்பட்ட ஒரு மந்திரத்தால் சிவலிங்கத்தின்கண் நிலைபெற்று விளங்கித் தோன்றியும், மந்திர சாந்நித்தியம் இல்லாதவழி விளங்காமல் நின்றும், அச்சிவலிங்க வடிவமே இறைவனாகக் காணப்பெறும் தவமுடையவர்களுக்கு அவ்வடிவமே தானேயாகத் தோன்றி விளங்குவன். விறகில் விளங்கியும் விளங்காமலும் நெருப்பு நிற்றல்போல, இறைவனும் சிவலிங்கத்தில் அது தானாய்க் காணும் தவமுடையவர்களுக்குத் தோன்றியும், அது தானாய்க் காணாதவர்க்குத் தோன்றாமலும் நிற்பன். காட்டம்-விறகு, அங்கி-அக்கினி, நெருப்பு. உண்டல் - உளதாதல், விளங்குதல். கண்டஉரு-காணப்பட்ட சிவலிங்க வடிவம்.

"திருக்கோயில் உள்ளிருக்கும் திருமேனி தன்னைச் சிவன் எனவே கண்டவர்க்குச் சிவன் உறைவன் அங்கே" என்றபடி சிவலிங்கத்தை இறைவன் எனவே காண்பார்க்கு, அச்சிவலிங்கத்தில் விளங்கித் தோன்றுதலும், அங்ஙனம் காணாதவர்களுக்கு விளங்காமல் மறைந்து நிற்றலும், இறைவனின் இயல்பு ஆதலின் "கண்ட உருத் தானதுவாய் அன்று ஆனான்" என்றார்.

"தான் அதுவாய்" என்னும் தொடரில், தான் என்பது இறைவனையும், 'அது' என்னும் சொல் சிவலிங்கத் திருவுருவையும் குறித்து நின்றன.

12. நான்காம் அதிகரணம்

"இனி இவ்விடங்களில் வழிபடுக என்றது; நரம்பு நாடி முதலானவற்றைத் தானதுவாய் வரும் புருடன் அவையாகாவாறு, அப்புருடனும் ஆகலான்".

வெண்பா

அதுஇது என்ற(து) அதுவல்லான்; கண்டார்க்கு
அதுஇது என்றதையும் அல்லான் ;-பொதுவதனில்
அத்துவிதம் ஆதல், அகண்டமும் தைவமே ;
அத்துவிதி! அன்பில் தொழு

பதவுரை :

கண்டார்க்கு - முதல்வனை எல்லாவற்றினும் காணப்பெற்ற ஞானிகளுக்கு,

அதுஇது என்றது அல்லான் - கண் அருக்கன்போல் அதுவும் இதுவும் என்ற பேதநிலைமையனும் அல்லன்;

அது (என்றது) அல்லான் - உடல் உயிர்போல் அதுவே என்று ஓதிய அபேத நிலைமையனும் அல்லன்;

அதுஇது என்றதையும் அல்லான் - குணகுணி போல் அதுவாகிய இது என்று ஓதப்பட்ட பேதாபேத நிலைமையனும் அல்லன்;

பொது அதனில்-(அறிவொளிபோல்) அம்மூன்றற்கும் பொதுமைத் தன்மையன் ஆதலால்,

அத்துவிதமாதல் - அத்துவித நிலைமையன் ஆதலின்,

அகண்டமும் தைவமே - எல்லாப் பொருள்களும் அவனது வடிவமே. (ஆயினும்),

அத்துவிதி - அத்துவித சித்தாந்தத்தைப் பெற்றுடையவனே!

அன்பில்தொழு - அன்புவிளையும் இடத்து நீ வழிபடுக.

குறிப்புரை :

இறைவனை எங்கும் எல்லாவற்றினும் காணப்பெறுகின்ற ஞானிகளுக்கு, இறைவன் கண் அருக்கன்போலப் பேதநிலைமை யனும் அல்லன்: உடல் உயிர்போல் அபேத நிலைமை யனும் அல்லன்; குணகுணிபோல் பேதாபேத நிலைமையனும் அல்லன். அம்மூன்றற்கும் உரிய பொதுமைத்தன்மையன். ஆத லான், எல்லாப் பொருள்களும் அவன் வடிவமேயாயினும், அவற்றில் உனக்கு அன்பு விளையும் இடத்தில், இறைவனை வழி படுக என்பது, இப்பாடலின் திரண்ட கருத்து.

இவ்வெண்பாவில், அது இது என்னும் தொடர், அதுவும் இதுவும் எனவும்; அதுவே இது எனவும்; அதுவாகிய இது எனவும் மூன்று வகையிற் பொருள்பட நின்றது.

அது இது - அதுவும் இதுவும்; பேதம், கண் அருக்கன்போல்; அது இது - அதுவே இது; அபேதம், உடலுயிர்போல்; அதுஇது - அதுவாகிய இது; பேதாபேதம், குணகுணி, பொற்பணிபோல். பொது - இம்மூன்றிற்கும் பொதுவானது. அன்பில் தொழு-அன்பு விளையும் இடத்தில் தொழுக. 'அன்பு' ஈண்டு ஆகுபெயர்.

வெண்பா

வினையால் அசத்து விளைதலால், ஞானம்
வினைதீரின் அன்றி விளையா ;-வினைதீர
ஞானத்தை நாடித் தொழவே, அதுநிகழும்;
ஆனத்தால் அன்பில் தொழு.

பதவுரை :

வினையால் -பிராரத்த வினையினால்
அசத்து - விருப்பு வெறுப்புக்களும், அவற்றால் காணப்படும் மண் முதல் மாயைகளும், அவைபற்றி நிகழும் விபரீத உணர்வும்,
விளைதலால் - (நீங்கிய வழியும் வந்துகூடி) மிகுவதனால்,
ஞானம் - அசத்தைக் கீழ்ப்படுத்தும் மெய்யுணர்வு
வினைதீரின் அன்றி - பிராரத்தவினை நீங்கினால் அல்லாமல்,
விளையா - உண்டாகமாட்டாது. (ஆதலால்)
வினைதீர - பிராரத்த வினையின் வாசனை பற்றுஅறக் கழிவதற்கு,
ஞானத்தை - மெய்யுணர்வு உடையவர்களை,
நாடித் தொழவே - தேடிச் சென்று வழிபடுதலால்தான்,
அதுநிகழும்-(வினைநீங்கி) அந்த மெய்யுணர்வு மேம்பட்டு நிகழும்,
ஆனத்தால் - ஆதலால்,
அன்பில் தொழு - ஞானிகளை அன்பினால் வழிபடுக.

குறிப்புரை :

பிராரத்த வினையினால், விருப்பு வெறுப்புக்களும், அவற்றால் காணப்படும் மண்முதல் மாயை ஈறாகிய தத்துவங்களும், அவை பற்றி நிகழும் விபரீத உணர்வும் விளையும். ஆதலால் பிராரத்த வினை நீங்கினால் அல்லாமல், ஞானம் உண்டாக மாட்டாது.

ஆதலால் பிராரத்தவினை நீங்குவதற்கு மெய்யுணர்வு உடைய ஞானிகளைத் தேடிச் சென்று வழிபடுக. அங்ஙனம் வழிபட்டால், பிராரத்தவினை நீங்கி ஞானம் உண்டாகும். சிவஞானிகளாகிய அடியார்களை வழிபடுதல்மூலம், நாம் வினைகள் நீங்கப்பெற்று ஞானத்தை அடையலாம் என்பது, இவ்வெண்பாவின் கருத்து.

வினை என்றது, இங்குப் பிராரத்த வினையைக் குறித்தது. அசத்து - விருப்பு வெறுப்புக்கள், விபரீத உணர்வு. 'ஞானத்தை நாடித் தொழு' என்னும் தொடரில், ஞானம் என்பது சிவஞானி களைக் குறித்து நின்றது. 'ஞானம் வினைதீரின அன்றி விளையா' என்னும் தொடரில், விளையாது என்பதன் இறுதி தொக்கது. அது நிகழும் - ஞானம் உண்டாகும்.

வெண்பா

தன்னை அறிவித்துத் தான்தானாச் செய்தானைப்,
பின்னை மறத்தல் பிழையலது ;-முன்னவனே
தானே தானாச்செய்தும், தைவம் என்றும் தைவமே ;
மானே தொழுகை வலி.

பதவுரை :

தன்னை அறிவித்து - உயிராகிய தனது இயல்பினை உணர்த்தி,
தான் - உயிராகிய தன்னை,
தானாச் செய்தானை - சிவமாகச் செய்த குருவை,
பின்னை மறத்தல் - அதன்பிறகு மறந்துபோதல்,
பிழையலது - தீர்திறன் உடைய குற்றம் அன்று, மிகப்பெரிய குற்றமாகும்.
முன்னவனே - முதல்வனே,
தானே - உயிராகிய தன்னை,
தானாச் செய்தும் - சிவமாகச் செய்தாலும்,
தைவம் - முதல்வனது அடிமையாகிய உயிர்,
என்றும் - எக்காலத்தும்,
தைவமே - முதல்வனது அடிமையேயாகும். (ஆகலான்)
மானே - அப்பெரியோனையே,
தொழுகை - வழிபடுதலே,
வலி - உயிர்க்கு வலிமையாகும்.

குறிப்புரை :

உயிராகிய தனது இயல்பு இன்னது என்று உணர்த்தி, உயி ராகிய தன்னைச் சிவமாகும்படி செய்த குருவை, அதன்பிறகு

நன்றி மறந்து போதல் தீர்திறனுடைய குற்றம் அன்று, மிகப் பெரிய பாவமாகும். முதல்வனே உயிராகிய தன்னைச் சிவமாகச் செய்தாலும், முதல்வனது அடிமையாகிய உயிர், எக்காலத்திலும், பெத்தம் முத்தி இரண்டிலும், முதல்வனது அடிமையேயாகும். ஆதலால் குருவை வழிபடுதல் உயிர்க்கு ஆக்கம் தரும் வலிமை யாகும் என்பது, இப்பாடலின் கருத்து' 'தன்னை அறிவித்துத் தான் தானாய்ச் செய்தான்' என்றது குருவைக் குறித்தது. தன், தான் என்பன, உயிரைக் குறித்தன. தானாகச் செய்தல்-தான் (சிவம்) ஆகும்படி செய்தல். பின்னே-பிறகு. 'பிழையலது' என்பது கழுவாய் இல்லாத மிகப்பெரிய பிழை என்னும் பொருளில் வந்தது. தைவம்-தேவனது உடைமை, உயிர். மான்-மகான். 'மானே தொழுகை' - மகானையே வழிபடுதல் செய்தும்-செய்தாலும். வலிமை தருவதனை 'வலி' என்று உபசரித்தார். குருவைச் சிவமே என்று வழிபடுதல் உயிர்க்கு மிகவும் நலம் பயக்கும் என்பது கருத்து.

(வெண்பா)

சிவம்என்னும் அந்தகர! சிந்தைநேர் நோக்கப்
பவம்இன்றாம், கண்வா சகத்தில்-சிவம் உண்டாம்;
ஒன்றும் இரண்டும் மலத்தார்க்கு; இங்கு ஒண்குருவால்
இன்று இந்நூல், மும்மை மலர்க்கு.

பதவுரை:

சிவம்என்னும் - சீவன் என்னும் நிலை நீங்கிச் சிவம் என்று ஓதப்படும்,

அந்தகர - வேதாந்தத் தெளிவாகிய சித்தாந்தத்தை உடைய மாணவனே!

ஒன்றும் இரண்டும் மலத்தார்க்கு - ஒன்றும் இரண்டும் ஆகிய மலங்களை உடைய விஞ்ஞான கலர்க்கும், பிரளயாகலர்க்கும்,

சிந்தைநேர் நோக்க - முறையே அறிவின்கண் நின்று அருட் பார்வையான் நோக்குதலானும்,

கண் வாசகத்தின் - தேவகுருவாய் முன்நின்று செய்யும் திரு நோக்கம் பரிசம் வாக்கு எனப்படும் தீக்கை யானும்,

பவம்இன்றுஆம் - பிறவிக்கு ஏதுவாகிய பசுத்துவம் இல்லை ஆகி நீங்கும்.

சிவம் உண்டாம் - சிவத்துவம் விளங்கும்.

மும்மை மலர்க்கு - அவரின் வேறாகிய மும்மலம் உடைய சகலர்
களுக்கு,
இங்கு - இவ்வுலகத்தில்,
ஒண் குருவால் - அனுபவம் உடைய தேசிகரால்,
இன்று இந்நூல் - இக்காலத்தில் இச்சிவஞான போதநூல்
(போதிக்கப்படும்)

குறிப்புரை :

உயிர்கள் விஞ்ஞானாகலர், பிரளயாகலர், சகலர் என மூவகைப் படுவர். இவருள் ஆணவமலம் ஒன்றே உடையவர்கள் விஞ்ஞானா கலர் ; ஆணவம் கன்மம் என்னும் இரண்டு மலம் உடையவர்கள் பிரளயாகலர் ; ஆணவம் கன்மம் மாயை என்னும் மும்மலங்களை யுடையவர்கள் சகலர் எனப்படுவர்.

இறைவன் விஞ்ஞானாகலர்க்கு அவர்தம் அறிவில் நின்று உணர்த்தி அருள்புரிவான். பிரளயாகலர்க்கு முக்கண் நாற்றோள் நீலகண்டம் முதலிய வடிவை உடையவனாய்த் தோன்றித் திரு நோக்கம் பரிசம் வாக்கு எனப்படும் தீக்கைகளால், பாசங்களை நீக்கி அருள் புரிவான். மும்மலம் உடைய சகலர்களுக்கு மனித வடிவம் உடைய ஓர் ஆசாரியனை அதிட்டித்து நின்று, சாத்திர வாயிலாக உபதேசித்து அருள்புரிவான்.

அந்தம்-வேதாந்தம், அந்ததரம்-சித்தாந்தம். 'வேதாந்தத் தெளிவாம் சைவசித்தாந்தம்' என்பது, உமாபதி சிவனார் அருளிய சிவப்பிரகாசம். என்னும்-எனப்படும். சிந்தை-அறிவு. சிந்தை யின்கண் நேர்நோக்கல்-அருட்பார்வையால் நோக்குதல். நோக்க-நோக்குதலால். கண் வாசக தீட்சைகளைக் கூறவே, இனம் பற்றிப் பரிசதீக்கையும் உடன் கொள்ளப்படும். இந்நூல் அநுபவம் உடைய தேசிகனாலன்றி விளங்காது என்பார் 'ஒண்குருவால்' என்றார். 'போதிக்கப்படும்' என்பது அவாய்நிலையான் வந்த சொல்லெச்சம்.

சிறப்புப் பாயிரம்

(நூல்மரபு - தனியன்)

எந்தை சனற்குமரன் ஏத்தித் தொழஇயல்பாய்
நந்தி உரைத்தருளும் ஞானநூல், - சிந்தைசெய்து
தான் உரைத்தான் மெய்கண்டான் ; தாரணியோர் தாம்உணர,
ஏது,திருட் டாந்தத்தால் இன்று.

பதவுரை :

எந்தை - எங்கள் ஞானத் தந்தையாகிய
சனற்குமரன் - சனற்குமார முனிவர்
ஏத்தித் தொழ - துதித்து வணங்க,
நந்தி - திருநந்தி தேவர்
உரைத்தருளும் - (முன்பு) உபதேசித்தருளிய
ஞானநூல் - சிவஞானபோதம் என்னும் ஞான நூலை,
சிந்தை செய்து - சிந்தித்து உணர்ந்து,
தாரணியோர் தாம் உணர - உலகத்தில் உள்ள மக்களும் உணர்ந்து கொள்ளும் பொருட்டு,
ஏது திருட்டாந்தத்தால் - ஏது திருட்டாந்தம் என்னும் அளவை உறுப்புக்களுடன்,
மெய்கண்டான் - மெய்கண்டதேவர் என்னும் ஞானாசிரியர்,
இன்று - இக்காலத்தில்,
உரைத்தான் - நூல் வடிவமாகச் செய்து விளக்கியருளினார்.

குறிப்புரை :

சிவபெருமான் நந்திதேவருக்கும், நந்திதேவர் சனற்குமார முனிவருக்கும், சனற்குமாரமுனிவர் சத்தியஞான தரிசனிகளுக்கும், சத்தியஞான தரிசனிகள் பரஞ்சோதி முனிவர்க்கும், பரஞ்சோதி முனிவர் மெய்கண்டதேவருக்கும், சிவஞானபோத நூலினை வழி வழியே உபதேசித்தருளினர். மெய்கண்டதேவர், அதனைப் பிரதிக்ஞை ஏது திருட்டாந்தம் என்னும் அளவை உறுப்புக்களுடன், தமிழில் நூல் வடிவமாக அருளிச் செய்தார் என்பது கருத்து.

ஞானநூல் - சிவஞானபோதம். சிந்தைசெய்து - யான்பெற்ற இன்பம் பெறுக இவ்வையகம் என்று சிந்தித்து; உலக மக்களுக்கு எவ்வாறு விளக்கலாம் என்று சிந்தனை செய்து. தாரணி - உலகம். ஏது - காரணம். திருட்டாந்தம் - உதாரணம், உவமை. இன்று - இக்காலத்தில், இக்கால நிலைக்கு ஏற்ப.

"போதம்மிகுத் தோர்தொகுத்த பேதை மைக்கே
பொருந்தினோர், இவர்க்கன்றிக் கதிப்பாற் செல்ல
ஏதுநெறி எனுமவர்கட்கு அறிய, முன்னாள்
இறைவன்அருள் நந்திதனக்கு இயம்ப, நந்தி
கோதில்அருட் சனற்குமா ரர்க்குக் கூறக்,
குவலயத்தின் அவ்வழிஎம் குருநாதன் கொண்டு,
தீதகல எமக்களித்த ஞான நூலைத்
தேர்ந்துரைப்பன், சிவஞான சித்தி என்றே"

"தேவர்பிரான் வளர்கயிலைக் காவல் பூண்ட
திருநந்தி, அவர்கணத்துஓர் செல்வர், பாரிற்
பாவியசத் தியஞான தரிசனிகள், அடிசேர்
பரஞ்சோதி மாமுனிகள், பதியா வெண்ணை
மேவியசீர் மெய்கண்ட திறலார், மாறா
விரவுபுகழ் அருள்நந்தி விறலார், செல்வத்
தாவில்அருள் மறைஞான சம்பந்தர், இவர்இச்
சந்தானத்து எமையாளும் தன்மை யோரே"

—சிவப்பிரகாசம்

எனவரும் சித்தாந்த சாத்திரச் செய்யுட்கள், இங்குச் சிந்தித்து உணரற்பாலன,

சிவஞான போதத்
தெளிபொருட் பதவுரை
(முற்றிற்று)

சிவஞான போதச் சிறப்பு
வெண்பா

வேதம் பசு; அதன்பால் மெய்ஆக மம்; நால்வர்
ஓதும் தமிழ்அதனின் உள்ளுறும்நெய்;—போதமிகு
நெய்யின் உறுசுவையாம், நீள்வெண்ணை மெய்கண்டான்
செய்ததமிழ் நூலின் திறம்!

—தனிப்பாடல்.

(வெண்பா)

அரவுதன் தோல்உரிவும், அக்கனவும், வேறு
பரகாயம் போய்வரும்அப் பண்பும்,—பரவிற்
குடாகாய ஆகாயக் கூத்தாட்டாம் என்ப(து)
அடாது; உள்ளம் போமா(று) அது!

பதவுரை :

அரவுதன் தோல்உரிவும் — (கண்செவி கெட்ட வழி உள்ளதே தோற்ற, உயிர் அத்துடு விண்படர் தற்குப்) பாம்பு தோலுரித்துப் புதியதொரு தோல் போர்த்துச் செல்லுதலும்;

அக்கனவும் — (புருடன் நனவுடம்பின் நீங்கிக்) கனவு உடலிற் செல்லுதலும்;

பரகாயம் போய்வரும் அப்பண்பும் — யோகிகள் தம் உடம்பை விட்டு நீங்கிப் பிறருடம்பிற் சென்று மீளுதலும் ஆகிய இவ்வுவமைகள்;

பரவில் — மிக்கு வழங்குதற்கண் (இவற்றிற்கு மாறாக);

குடாகாயம் — குடத்தில் உள்ள காற்று (அக்குடம் உடைந்த வழி);

ஆகாயக் கூத்தாட்டு ஆம் — பெருவெளி ஆகிய வானத்தில் உள்ள காற்றுடன் சேர்வதைப் போன்று ஒரு கூத்தாட்டு நிகழ்ச்சி ஆகும்.

என்பது அடாது — என்று நீ கூறுவது பொருந்தாது;

உள்ளம் — சூக்கும உடம்பு,

போம் ஆறு — விட்டுச் செல்லுதற்கே,

அது — (குடத்தில் உள்ள காற்று, வானத்தில் உள்ள காற்றுடன் சென்று கலத்தல் ஆகிய) அந்த உவமை காட்டப் பெறுவதாகும் (ஆதலால்).

குறிப்புரை :

பரவுதல் — எல்லார்க்கும் புலனாகுமாறு மிக்கு நிகழ்தல். 'உள்ளம் போமாறு' என்னும் தொடரில், 'உள்ளம்' என்றது சூக்கும உடம்பை. போம்ஆறு — போகும் தன்மைக்கு; நான்கன் உருபு தொக்கது. தூல உடம்பிற்குக் காரணமாய், அதன் உள்ளே நுண்ணியதாய் நிலவுதலால், சூக்கும உடம்பு 'உள்ளம்'

எனப்பட்டது. 'குளம் ஆம்பல்', குளாம்பல் என மருவி வழங்குவது போலக் 'குடம் ஆகாயம்' 'குடாகாயம்' என மருவியது.

'ஆகாயக்கூத்தாட்டு' என்பது, 'ஆகாயத்தில் உள்ள காற்றுடன் சென்று (குடத்தில் உள்ள காற்று) கலத்தல், ஒரு கூத்தாட்டுப் போன்ற நிகழ்ச்சியாகும்' என்று விரித்துரைத்துக் கொள்ளுதற்கு உரியது; ஆதலின் உவமைத் தொகையாகும் என்பர். ஆம் — போலும்; ஒக்கும்.

அரவுதன் தோல் உரிவு, உயிர் தூலவுடலை விட்டு வேறு ஒரு தூலவுடல் பெறுவதற்கும்; கனவு, உயிர் தூலவுடலை விட்டுச் சூக்குமவுடலில் நிற்பதற்கும்; குடாகாயம் சூக்கும வுடம்பின் நீங்கிய உயிர், 'நண்ணரிய சிவானந்த ஞான வடிவம்' ஆகிய காரணவுடம்பில் நிற்பதற்கும்; யோகியர்கள் பரகாயப் பிரவேசம் செய்தல், இவ்வாறு உயிர் பலவுடம்பினும் சென்று புகுவதற்கும் உவமைகளாக எடுத்துக் காட்டப் பெற்றன.

'கூத்தாட்டு' நிகழ்ச்சியின்கண், பரந்த இடத்தே பல்கிப் பரவிக் கிடக்கும் மக்கட்டிரள், கூத்தாடும் அவையின்கண் கூடியிருந்து, பின்னர் அக்கூத்து முடிந்தவழிப் பண்டேபோற் கலைந்து நீங்கிச் சென்று விடும் இயைபு பற்றிக், குடாகாயம், வான ஆகாயத்துடன் சென்று கலத்தலைக் 'கூத்தாட்டுப்' போலும் என்றார்.

'குடாகாயம்' என்புழி, ஆகாயம் காற்றைக் குறித்தது; 'ஆகாயக் கூத்தாட்டு' என்புழி, ஆகாயம்—வானம் (வானத்தில் உள்ள காற்று) என்னும் பொருளில் வந்தது. ''கூத்தாட்டு' அவைக் குழாத் தற்றே பெருஞ் செல்வம்; போக்கும் அது விளிந்தற்று'' என்னும் திருக்குறள் ஈண்டுச் சிந்தித்து மகிழ்வதற்கு உரியது.

(இஃது இரண்டாம் சூத்திரம், மூன்றும் அதிகரணத்தின் இறுதி வெண்பா ஆகும்.)

உ

சிவஞானபோதச் சூத்திரங்கள்

(முதற் குறிப்பு அகரநிரல்)

சூத்திரம்	பக்கம்
அந்தக் கரணம் அவற்றின்	49
அவன் அவள் அது	13
அவனே தானே ஆகிய	121
அவையே தானேயாய்	22
உணர்உரு அசத்தெனின்	69
உளது இலது என்றலின்	37
ஊனக்கண் பாசம் உணரா	108
ஐம்புல வேடரின்	90
காணும் கண்ணுக்கு	130
செம்மலர் நோன்தாள்	139
யாவையும் சூனியம்	81
விளம்பிய உள்ளத்து	62

சிவஞானபோத வெண்பாக்கள்

(முதற் குறிப்பு அகராதி)

அகாரம் உகாரம்	53
அசத்தறியாய் கேள் நீ	71
அஞ்செழுத்தால் உள்ளம்	117
அது இது என்றது	146
அது என்னும் ஒன்றன்று	78
அரக்கொடு சேர்த்தி	27
அரவுதன் தோல் உரிவும்	153
அருக்கண் நேர் நிற்பினும்	134
அருவுருவம் தான் அறிதல்	85
அருள் உண்டாம் ஈசற்கு	68
அவ்வினையைச் செய்வதனில்	30
அவ்வுடலின் நின்றுயிர்ப்ப	43
அறிந்தும் அறிவதேயாயும்	46
அறிய இரண்டு அல்லன்	77

அறிவிக்க அன்றி அறியா உளங்கள்	97
அன்றன்று என நின்று	40
அன்னியம் இல்லாமை	83
இங்குளி வாங்கும் கலம் போல	127
இந்துவிற் பானுவில்	118
இலயித்த தன்னில்	16
இலாடத்தே சாக்கிரத்தை	59
இல்லா முலைப்பாலும்	99
உணர்ப அசத்தாதல்	73
உள்ளதே தோற்ற	28
எங்கும் உளன் என்ற அளவை	34
எண்ணிய சத்தன்று	72
எண் நிலவு ஓங்காரத்து	54
எந்தை சனற் குமரன்	150
எவ்வுருவும் தான் என்னில்	103
எனதென்ற மாட்டின்	41
ஏகமாய் நின்றே இணையடிகள்	133
ஐந்தையும் ஒக்க உணராது	132
ஐம்பொறியை ஆண்டு	63
ஐம்பொறியின் அல்லை	105
ஒன்றணையா மூலத்து	57
ஒன்றலா ஒன்றால்	20
ஒன்றறிந்தது ஒன்றறியாது	42
ஒன்றென்றது ஒன்றே காண்	24
கட்டும் உறுப்பும் கரணமும்	23
கண்டதை அன்றன்று என	115
கண்டதொரு மந்திரத்தால்	144
கண்ட நனவைக் கனவுணர்வில்	32
கண்டறியும் இவ்வுடலே	45
கல்லால் நிழல் மலை	10
கலையாதி மண்ணந்தம்	48
காட்டிய கண்ணே தனைக்காணா	111
சதசத்தாம் மெய்கண்டான்	128
சார்ந்தாரைக் காத்தல்	125
சிந்தித்தாய்ச் சித்தம்	52
சிவம் என்னும் அந்ததர	149
சிறை செய்ய நின்ற செழும்புனலின்	102
சுட்டி யுணர்வதனைச் சுட்டி	114
தம்மை யுணர்ந்து தமையுடைய	12
தவஞ் செய்தார் என்றும் தவலோகம்	92

தன்னுணர வேண்டித் தனதுருவை 143
தன்னை அறிவித்துத் தான் 148
நசித்தொன்றின் உள்ளம் 137
நண்ணனல் வேவாத நற்றவர் 128
நாடியோ என்போ நரம்புசீக் கோழையோ 109
நாம் அல்ல இந்திரியம் 124
நான் அவன் என்று எண்ணினர்க்கும் 123
நிர்க்குணனாய் நின்மலனாய் 113
நெல்லிற்கு உமியும் 31
நோக்காது நோக்கி நொடித்து 19
பசித்துண்டு தின்னும் பசிப்பானை 94
பண்ணையும ஓசையும் போல 26
பன்னிறம் காட்டும் படிகம் போல் 100
பாவகமேல் தான் அசத்தாம் 75
புண்ணிய பாவம் பொருந்தும் 141
பூதாதி ஈறும் முதலும் 15
பேய்த் தேர்நீர் என்று வரும் 84
பொன்வாள்முன் கொண்மூவில் 138
மண்முதல் நாளம் மலர்வித்தை 119
மயக்கமது உற்றும் மருந்தில் 89
மறப்பித்துத் தம்மை மலங்களில் வீழ்க்கும் 142
மனமாதியால் உணர்தல் மன்னு புலன்கள் 51
மன்னுசிவன் சந்நிதியில் 65
மன்னும் இருளை மதி துரந்தவாறு 136
மாயா தனுவிளக்கா 57
மெய்ஞ்ஞானம் தன்னில் விளையாது 89
மெய்ஞ்ஞானம் தானே விளையும் 96
வித்துண்டா மூலம் முளைத்தவாறு 17
வினையால் அசத்து விளைதலால் 147
வெய்யோன் ஒளியில் ஒடுங்கி விளங்காது 67

நூல் கிடைக்கும் இடங்கள்

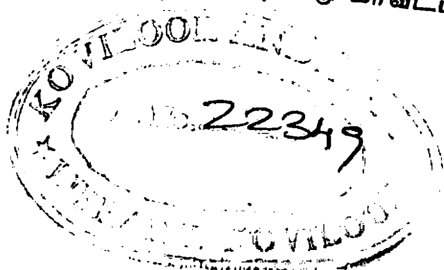
1. தருமையாதீன சமயப் பிரசார நிலையம்,
158, உஸ்மான் சாலை,
தியாகராய நகர், சென்னை-17.

2. திரு. வி. சிவபாத சேகரன், B.Sc.,
திருவாதிரையான் திருவருட் சபை,
114, இராமா நாய்க்கன் தெரு,
நுங்கம்பாக்கம், சென்னை-34.

3. திரு. வ. ஏ. சண்முகம் அவர்கள்,
தெய்வீக சித்தாந்த இலக்கிய மன்றம்,
89, வரதா முத்தியப்பன் தெரு, சென்னை-1.

4. திரு. ந. க. சிவப்பிரகாசம்,
"கச்ச பாலயம்"
102, இராச வீதி, காஞ்சிபுரம்-631502.

5. திரு. சிவ. பழமலை அவர்கள்,
"மெய்கண்டார் நிலையம்",
திருப்பெண்ணாகடம், - 606105,
தென்னாற்காடு மாவட்டம்.

சேக்கிழார் வெளியீடு : 3

பதிப்பாளர் :

சேக்கிழார் பதிப்பகம்

வட திருநாகேச்சரம்

குன்றத்தூர் சென்னை - 600 069

Wrapper Printed by Eskay Art Printers, Madras-5. Phone : 841478